

Ἡ Νεολαία

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 41
22 ΙΟΥΛΙΟΥ 1939-Δ'.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικουμένου ὑπὸ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ 1.—ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Β΄ ὄροφος)
Ἀριθ. Τηλεφ. 32-094

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχους 41 — 22 Ἰουλίου 1939
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

		Μελῶν	καὶ μὴ μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἐσωτερικοῦ)	Δρ.	160	200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ	»	80	100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ	»	40	50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:	Λίρ. Ἀγγλίας		1
	Ἀμερικῆς Δολ.		6
	Αἰγύπτου Λίρ.		1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας):
ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Γεν. Γραμματεῖαν Ε.Ο.Ν., Πλατ. Συντάγματος

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἐ. ἀ. καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς Ε.Ο.Ν.

Ο ΚΑΛΥΤΕΡΟΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ ΤΩΝ ΔΙΑΚΟΠΩΝ

Ἡ «Νεολαία» εἶναι ἀσφαλῶς τὸ μοναδικὸν περιοδικόν, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς πλουσίας ὕλης του, τῆς ἐθνικῆς, ἱστορικῆς καὶ ἐγκυκλοπαιδικῆς, τῶν ψυχαγωγούντων ἀλλὰ καὶ ἠθικοποιούντων ἀναγνωσμάτων του, δὲν ἀπομακρύνει τὸν ἀναπαυόμενον μαθητὴν ἀπὸ τοῦ σχολικοῦ κύκλου, ἀλλὰ τοὐναντίον τονώνει καὶ τὰς γνώσεις καὶ τὸ πνεῦμά του, ὥστε ἀκόπως νὰ συνεχίσῃ τὰς σπουδάς του κατὰ τὸν Ὀκτώβριον. Ἐπίσης οἱ Φαλαγγῖται καὶ οἱ Σκαπανεῖς, αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ αἱ Σκαπάνισσαι μὲ τὴν «Νεολαίαν», ἐκτὸς τῶν ἄλλων, διατηροῦσι πλήρη τὸν πνευματικόν των σύνδεσμον πρὸς τὴν ὅλην Ὀργάνωσιν, τὴν κίνησιν τῆς ὁποίας εἰς ὅλα τὰ πεδία τῆς δράσεώς της παρέχει μὲ τόσην ἐνημερότητα ὡς ἐπίσημον ὄργανόν της.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐργαζομένη νεότης εἰς τὴν «Νεολαίαν» εὑρίσκει ἐκεῖνο ἀκριβῶς, τὸ ὁποῖον τὴν προάγει πνευματικῶς καὶ ἠθικῶς καὶ τὴν ἐνισχύει εἰς τὸ κύριον ἔργον της.

Ἡ Νεολαία

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ, ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ, ΗΘΙΚΗΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ, ΤΗΣ «ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ

Εἶναι μερικὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἐπιβάλλει, ἁπλῶς, ἡ πεῖρα τῶν ἀνθρώπων, ἡ κτηθεῖσα ἀπὸ τὴν ἀνάγκην, ἀλλ' αὐτὴ ἡ ζωή. Ἀπὸ τὴν στιγμήν, ποὺ ἐδημιουργήθη ὁ Κόσμος καὶ οἱ ἄνθρωποι συνησπίσθησαν εἰς πατριὰς κατ' ἀρχὰς καὶ ἀκολούθως εἰς φυλάς, ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἐσημειώθη ἡ ἀνάγκη τοῦ ἀρχηγοῦ. Αὐτὰ τὰ ζῷα, μὲ τὸ ἔνστικτόν των, ἔδιδον τὸ παράδειγμα. Τὰ νοημονέστερα ἐξ αὐτῶν ἔχουν πάντοτε ἕνα ἀρχηγόν, ὁ ὁποῖος τὰ ὁδηγεῖ εἰς τὴν βοσκήν, εἰς τὰς ἐπιθέσεις, εἰς τὰς ὁμαδικὰς μεταναστεύσεις.

Εἰς τοὺς ἀνθρώπους, εἰς οἱανδήποτε κοινωνίαν καὶ ἐποχὴν καὶ ἂν ἐζοῦσαν, ἕνας καλὸς ἀρχηγὸς ἐξησφάλιζε πάντοτε τὴν εὐημερίαν καὶ τὴν σωτηρίαν ἀπὸ τὰ δεινά. Ἡ ἑλληνικὴ Ἱστορία εἶναι γεμάτη ἀπὸ τὰ παραδείγματα ἐκεῖνα, ποὺ πείθουν ὅτι ἂν ἡ Ἑλλὰς ἔφθασεν, ὅπως ἔφθασεν, εἰς τὸ χεῖλος τοῦ κρημνοῦ, ἦτο διὰ τὴν ἔλλειψιν ἀρχηγοῦ. Ἀρχηγὸς σημαίνει ψυχικὸν καὶ σωματικὸν σθένος, δύναμιν, ἀποφασιστικότητα, παραμερισμὸν τοῦ ἀτομικοῦ συμφέροντος καὶ τῆς ἀτομικῆς ἡσυχίας διὰ τὴν σωτηρίαν καὶ τὴν εὐημερίαν τοῦ συνόλου, φωτεινὴν ἀντίληψιν. Χωρὶς αὐτὰ τὰ προσόντα ἡ ἀρχηγία ἰσοῦται πρὸς ἀνυπαρξίαν. Ὁ ἀρχηγὸς πρέπει νὰ εἶναι εἰς κάθε στιγμὴν ἕτοιμος διὰ τὴν θυσίαν, ἀλλὰ καὶ ἕτοιμος νὰ λαμβάνῃ τὰ μέτρα, τὰ ὁποῖα θὰ συντελέσουν εἰς τὴν ἐπιβολὴν τῆς πειθαρχίας, εἰς τὴν τάξιν, εἰς τὴν προστασίαν καὶ εἰς τὴν εὐημερίαν τοῦ συνόλου.

Ἀληθινὸς ἀρχηγὸς ὑπὸ τὴν πληρεστέραν τῆς λέξεως σημασίαν ὑπῆρξε καὶ ὁ Θεόδωρος Κολοκοτρώνης. Ἦτο ἀγράμματος· ἦτο ὅμως Ἕλλην καὶ εἶχεν εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν ἀνεπτυγμένα τὰ προσόντα, ποὺ ἀπαιτεῖ ἡ ἀρχηγία. Εἶχε καὶ τὴν πεῖραν σύμμαχον καὶ τὴν νοημοσύνην ἐκείνην, ποὺ καθιστᾷ τοὺς ἀνθρώπους εἰς κάθε στιγμὴν πολυμηχάνους Ὀδυσσεῖς. Ἡ ἱστορία του εἶναι ἡ ἱστορία ἑνὸς ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος εἰς τὴν κατάλληλον στιγμὴν ἦτο εὔκαμπτος, ἀγαθὸς ὅσον οἱοσδήποτε ἄλλος. Τὴν ὥραν ὅμως τῆς ἀνάγκης πρὸ οὐδενὸς ἐδίσταζε, διότι εἶχεν ὑπ' ὄψιν του ὅτι ἀρχηγεύων δὲν ἐξυπηρετεῖ προσωπικήν του ὑπόθεσιν, ἀλλὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ συνόλου. Εἰς τὸ ἀρχεῖον Κολοκοτρώνη, τοῦ ὁποίου τὴν ἔκδοσιν, κατ' εὐτυχίαν συνέχιζε καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀντιναυάρχου Θεοφανίδη συνεχίζει ἡ οἰκογένειά του, ὑπάρχουν ἄπειρα ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα παρουσιάζουν τὴν προσωπικότητα τοῦ Θεοδώρου Κολοκοτρώνη, ὑπὸ ἀναριθμήτους πλευράς, τῶν ὁποίων συνισταμένη εἶναι ἡ μία καὶ μόνη ἀλήθεια: Ὅτι ὁ Κολοκοτρώνης ἦτο ΑΡΧΗΓΟΣ.

«Πολλάκις συνωμιλήσαμεν, γράφει εἰς τὰς 22 Ἰουλίου ἀπὸ τὸ Κεφαλάρι, πρὸς τὸν Πετρόμπεην, Κρεββατᾶν κλπ. καὶ ἀπεφασίσθη νὰ μὴ μένουν αὐτοῦ στρατιῶται, καθότι εἶναι περιττόν· καὶ βλέπω ὅτι μέχρι λόγου γίνεται ἡ ἀπόφασις

(δηλαδὴ δὲν πραγματοποιοῦνται τὰ ἀποφασισθέντα). Ὅθεν σᾶς λέγω ὅτι τὸ βράδυ ἔχοντες σκοπὸν νὰ κτυπήσωμεν τοὺς ἐχθροὺς καὶ μὲ τὸ νὰ μὴν ἦλθον ὅλοι οἱ στρατιῶται ἐμείναμεν· καὶ ἡ ἀργοπορία αὐτή, ὁποῦ γίνεται ἐξ αἰτίας σας, μᾶς φοβερίζει κίνδυνον εἰς τοὺς ἀδελφούς μας ὁποῦ εἶναι εἰς τὸ Κάστρο. Σήμερα, λοιπόν, μεταχειρισθῆτε τὴν αὐστηροτάτην παιδείαν εἰς τοὺς στρατιώτας, ἀφήνοντάς τους πεινασμένους, ξαρματώνοντάς τους· καὶ ἂν ἡ χρεία τὸ καλέσῃ, παιδεύσατέ τους καὶ μὲ τὸ ξύλο, διὰ νὰ ἠμπορέσωμεν νὰ διευθύνωμεν πράγματα τῆς πατρίδος....».

Ὁ ἴδιος ἔγραφεν εἰς τὰς 22 Αὐγούστου τοῦ ἔτους 1822 πρὸς τὴν Πελοποννησιακὴν Γερουσίαν: «Αὐτοῦ σᾶς στέλλω δύο ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους νὰ ἔχετε εἰς ἀσφαλῆ φυλακήν· νὰ φτιάσετε δύο καδένες (ἁλυσίδες), νὰ τοὺς βάλετε εἰς τὰ ποδάρια, ἀλλὰ εὐρωπαῖα καὶ δύο ἁλύσεις εἰς τὸν λαιμὸν καὶ νὰ τοὺς ζευγαρώσετε· τὴν ἡμέραν νὰ τοὺς βάλλετε νὰ σᾶς σκουπίζουν τὰ σοκάκια τῆς πόλεως καὶ τὴν νύκτα τοὺς φυλακώνετε καὶ νὰ μὴ τοὺς κάνετε σὰν τὸν Ψαχούλια, εἰς τὸν ὁποῖον ἀφοῦ ἔλαβεν εἰς μόνον συμπάθειαν, ἀπελύθη. Ἐγὼ θὰ σᾶς ζητήσω λόγον περὶ τούτου. Μὴ κάμετε καμμίαν παραγνώμην, διότι θὰ δώσετε λόγον· ἂν δὲν κάνετε ἔτσι χάνεται ὁ κόσμος...».

Ἀλλ' ἰδοὺ δύο ἀκόμη ἀποσπάσματα ἐξ ἐγγράφων τοῦ Κολοκοτρώνη, χαρακτηριστικὰ τῆς ἀποφασιστικότητος, τῆς πατριωτικῆς του θελήσεως καὶ τῆς ἡγετικῆς του ἱκανότητος.

Τὸ πρῶτον εἶναι ἀπὸ ἐπιστολήν του γραμμένην «τὴν 12ην Σεπτεμβρίου 1822, μία ὥρα τῆς νυκτός, Τριπολιτζᾶ» πρὸς τὸν Βασίλειον Δημητρακόπουλον: «Μοῦ ἔγραψαν, λέγει, ὅτι οἱ Ἀρκουδορρεματῖται, Ροϊνόται καὶ ἀπὸ ἄλλα χωριὰ ἔφυγαν ἀπὸ Δερβένια, ἀπὸ τὸ στρατόπεδον· καὶ σοῦ περικλείω καὶ γράμμα τὸ ἴδιον ὁποῦ τοὺς γράφει ὅτι ἔφυγαν· ὅθεν νὰ ὑπάγῃς εἰς τὰ χωριὰ νὰ τοὺς καύσῃς τὰ σπίτια τους, νὰ τοὺς σκοτώσῃς, νὰ τοὺς πάρῃς τὰ πράγματά τους καὶ νὰ τοὺς ξεκινήσῃς νὰ πᾶν ὀπίσω στὸ στράτευμα χωρὶς ἄλλο· πρόσεχε μὴ κάνῃς χατήρια εἰς κανέναν, ὅτι δὲν ἐπιδέχεται ἡ περίστασις τὴν παραμικρὰν ἀργοπορίαν, ἀλλὰ ὅσον τὸ γληγορώτερον νὰ τοὺς στείλῃς... Κοίταξε ὅμως μὴ κάμῃς ἡμέρα καὶ χωριό, ὅπου κι' ἂν περνᾷς φωτιά! Νὰ τοὺς εὐγάνῃς καὶ νὰ τοὺς ξεκινᾷς ἀμέσως δι' ἐδῶ. Καὶ προσμένω νὰ τὸ ἰδῶ».

Τὸ δεύτερον ἔγγραφον εἶναι γραμμένον τῷ 1825 καὶ ἀπευθύνεται πρὸς «Τὸ σεβαστὸν Ἐκτελεστικὸν σῶμα»: «Ἓν μόνον, λέγει εἰς αὐτὸ ὁ Κολοκοτρώνης, κρίνω ἀναγκαῖον, νὰ προτείνω εἰς τὴν Σ. Διοίκησιν νὰ βιάσῃ τοὺς ἐπάρχους, ἀστυνόμους, πολιτάρχας καὶ λοιποὺς ὑπαλλήλους ὑπουργοὺς τῶν ἐπαρχιῶν, οἵτινες συμπεριλαμβάνονται εἰς τὴν προκειμένην ἐκστρατείαν μας, ὅλους λέγω ὅσοι διατρίβουσιν αὐτόσε, νὰ ἀπέλθουν ἕκαστος εἰς τὴν ἐπαρχίαν του, ἢ εἰς τὸ στρατόπεδον, διὰ νὰ διαδίδωνται δι' αὐτῶν τακτικῶς αἱ σημαντικαὶ διαταγαὶ εἰς τὸν λαὸν ἑκάστης ἐπαρχίας καὶ νὰ συντελοῦν οἱ μὲν πολιτικοὶ πολιτικῶς, οἱ δὲ στρατιωτικοὶ στρατιωτικῶς, τὰ πρὸς συμφέρον....».

Καὶ ἐρωτᾶται, οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, διὰ τοὺς ὁποίους ὁ Κολοκοτρώνης γράφει νὰ τοὺς κάψουν τὰ σπίτια των, νὰ τοὺς πιέσουν παντοιοτρόπως, «νὰ τοὺς σκοτώσουν», εἶναι οἱ ἴδιοι ποὺ ἐδημιούργησαν τὸ Βαλτέτσι, ποὺ ἐπῆραν τὴν Τριπολιτσάν, ποὺ ἔγραψαν τὰ ἔπη τῶν Δερβενακίων καὶ τοῦ Μεσολογγίου;

Καὶ ὅμως εἶναι. Ἐκεῖνο ποὺ τοὺς ἔλειπεν, ἀπὸ πλείστους ὅσους λόγους, ἦτο ἡ πειθαρχία. Μόλις ἐνικοῦσαν μίαν νίκην, ἐφαντάζοντο ὅτι ἐξησφαλίσθη διὰ παντὸς ἡ ἐλευθερία καὶ ὁ νοῦς των ἐστρέφετο πρὸς τὸ σπίτι των.

Ὁ Κολοκοτρώνης, ὅμως, ἦτο ὁ ἀρχηγὸς καὶ ἐγνώριζε τί ἔπρεπε νὰ γίνῃ καὶ πῶς ἠσφαλίζετο μία νίκη.

Εἰς τὰς ἡμέρας μας, εἰς τὸν ἴδιον βαθμὸν ὅπως καὶ τὸ 1821, ἐχρειάσθη ὁ ἀρχηγός. Ἡ Ἑλλὰς εἶχε φθάσει εἰς τὸ χεῖλος τοῦ κρημνοῦ, τὰ πάντα κατέρρεον εἰς τὸ χαῖνον βάραθρον τῆς ἀναρχίας, τοῦ ἀλληλοσπαραγμοῦ, τῆς ἀντεθνικωτέρας προπαγάνδας. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, τὴν μοιραίαν, ποὺ δὲν ξεύρει κανεὶς τί θὰ ἐπεφυλάσσετο εἰς τὸν Ἑλληνισμόν, ἐνεφανίσθη ὁ Ἀρχηγός, ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς, καὶ ἔλαμψεν ἡ ἠὼς τῆς 4ης Αὐγούστου. Ἕνας ἄνθρωπος ἦτο, ἔκλεινεν ὅμως εἰς τὴν ψυχήν του τὸ ἡρωϊκὸν πνεῦμα τῆς Φυλῆς, τὸν Ἑλληνισμὸν ὁλόκληρον. Ἐπωμίσθη τὰ βάρη, τὰς εὐθύνας καὶ κατώρθωσε τοῦτο, τὸ κυριολεκτικῶς ἀφάνταστον, ν' ἀλλάξῃ τὴν μορφὴν τῆς Ἑλλάδος, χωρὶς νὰ «σπάσῃ μιὰ μύτη».

Ἀπὸ τὸ χεῖλος τοῦ κρημνοῦ, ἡ Ἑλλὰς εὑρέθη πρωτοπόρος πολιτισμοῦ, θεμελιώτρια εἰρήνης. Ἀπέκτησε καὶ πάλιν δύναμιν, φωνὴν ἐπιβλητικὴν καὶ τὸ ὄνειρον τοῦ Τρίτου Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ γίνεται πραγματικότης, διότι εὑρέθη ὁ ἀρχηγός.

Συνήθως αἱ ζῶσαι γενεαὶ ἐκτιμοῦν τοὺς ἡγέτας καὶ τοὺς σωτῆρας των ἐν τῷ μέτρῳ τῶν πνευματικῶν των ἱκανοτήτων, τῆς ἐποχῆς ποὺ ζοῦν, ἡ ἱστορία, ὅμως, εἶναι ἐκείνη, ποὺ τοποθετεῖ τοὺς ἀειφεγγεῖς φωτοστεφάνους εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν ἀληθινὰ μεγάλων, τῶν ὄντως ἀρχηγῶν. Ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς εἶναι ὁ πράγματι ἀρχηγὸς καὶ εἰς αὐτὸν θὰ δώσῃ ἡ ἱστορία τὸ ὄνομα Σωτήρ. Σωτήρ, διότι, ὅπως ὁ Κολοκοτρώνης, ἐπεζήτει τὴν ὥραν τῆς νηνεμίας νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν χθεσινὴν νίκην, καὶ ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς, ἀφοῦ ἔσωσε τὴν Ἑλλάδα, ἀφοῦ ἀπέδωσεν εἰς τὸν Ἑλληνισμὸν τὴν αἴγλην καὶ τὴν συνείδησιν τῆς δυνάμεώς του, ἀφοῦ ἐξεκαθάρισε τὸν τόπον ἀπὸ ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς συμφορᾶς καὶ τοῦ ὀλέθρου, ἐστράφη πρὸς τὴν κατοχύρωσιν τῆς νίκης τῆς αὐριανῆς Ἑλλάδος.

Αὐριανὴ Ἑλλὰς εἶναι ἡ Νεολαία αὐτή, τὴν ὁποίαν βλέπομεν μὲ θαυμασμὸν καὶ σφύζουσαν ἀπὸ ζωήν. Καὶ εἰς αὐτήν, ἀληθινὸς ἀρχηγὸς ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς καὶ ἡγέτης, τοῦ ὁποίου τὰ βλέμματα ὑπερβαίνουν τὰ παρόντα ὅρια, ἐστήριξε μὲ στοργὴν καὶ διαύγειαν τὰ θεμέλια τῆς αἰωνίας Ἑλλάδος.

ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΟΣ

Μὲ τὸ ξέσπασμα τῆς καινούργιας μέρας, ἂς ἀνοίγη καὶ ἡ νέα ψυχή σου σὰν λωτάνθι κάτω ἀπὸ τοῦ ἥλιου τὰ φλογερὰ φιλιά. Μὲ τὴν ἀκτῖνα τὴ λαμπερὴ ἂς τανύση τὰ φτερά της ξεκινῶντας γιὰ τὴν πηγὴ τοῦ φωτός. Ὁ ἐνθουσιασμός σου ἂς φθάση στὴν ἀκρότατη κορφὴ τοῦ κινδύνου, ἂς γίνη τρελλός. Ἀπὸ τὴν τρέλλα αὐτὴ θὰ βλαστήση ἡ δημιουργία, θὰ ξεπηδήση ἡ γνῶσι, θὰ ὡριμάση ἡ πεῖρα!».

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια γυρίζει καὶ μιλᾶ πρὸς τὴν νεότητα τοῦ καιροῦ του ἕνας παληὸς ποιητής. Ἄλλη ἐποχή, ἄλλη χώρα, ἄλλη ἀντίληψι ζωῆς, ἄλλη νοοτροπία, ἄλλος ἄνθρωπος! Ὅμως τὸ ἴδιο σκαλοπάτι τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς: Ἡ νειότη! Αὐτὴ δὲν μποροῦν νὰ τὴν ἀλλάξουν οὔτε ἐποχές, οὔτε χῶρες. Διατηρεῖ παντοῦ καὶ πάντοτε κάποια κοινὰ γνωρίσματα.

Σήμερα ἔρχεται Ἐκεῖνος κάτω ἀπὸ τὸν πιὸ λαμπερὸ ἥλιο, στὴ χώρα ποὺ ὁ μεγάλος ἐνθουσιασμὸς γέννησε κάποτε τὴν ἀπόλυτο ἀπολλώνιο ὡραιότητα καὶ μιλᾶ τὰ ἴδια λόγια:

> «Θέλω νὰ εἶσθε πάντα χαρούμενοι, χαρούμενοι ἀκόμα καὶ μέσα στὴ δυστυχία, γιατὶ ἄνθρωποι ἀπαισιόδοξοι δὲν εἶναι ἀγωνισταί. Νὰ ἔχετε ἐνθουσιασμό, φανατισμὸ καὶ πάθος, γιατὶ νεότης χωρὶς ἐνθουσιασμό, χωρὶς φανατισμό, χωρὶς πάθος καὶ τρέλλα ἀκόμα γιὰ τὸν ἀγῶνα καὶ τὴν Ἰδέα δὲν εἶναι νεότης».

Δὲν τὰ λουλουδίζει τὰ λόγια του καὶ δὲν τὰ ραντίζει μὲ βαρειὰ ἀνατολίτικα ἀρώματα, ὅπως ἐκεῖνος ὁ Ἰνδὸς ποιητής. Μιλᾶ ἁπλᾶ, τετράγωνα, καλομετρημένα λόγια σὰν τ' ἀγκωνάρια τὰ γερὰ τῶν μινωϊκῶν παλατιῶν.

Κάθε λέξι πέφτει βαρειὰ καὶ προσαρμόζεται στὴν προηγούμενη γιὰ οἰκοδομήματα αἰώνων. Μέσα στὴ νεανικὴ ψυχὴ λαξεύει τὰ παλάτια τοῦ ἐθνικοῦ μέλλοντος τῆς Ἑλλάδος, ποὺ ὄχι μονάχα δὲν θὰ γεράση ποτέ, ἀλλὰ δὲν θὰ χάση οὔτε μιὰ τρίχα ἀπὸ τὸ δυναμικό, ὅλο πρὸς τὸ φῶς κατευθυνόμενο, τόξο τοῦ ναοῦ της.

Κάθε ἔννοια τοῦ λόγου Ἐκείνου, δουλεμένη μὲ τοῦ γνήσιου τεχνίτη τὸ σμιλάρι, ποὺ ἔχει a priori τὸ θεῖο δῶρο τῆς Γνώσης καὶ τῆς Ἔμπνευσης, πλουτίζει καὶ ἐμπνέει. Κάθε ἔννοια δὲν στέκει μόνο σὰν μυθικὴ Γαλάτεια, ὄμορφο ἄγαλμα στὸ βάθρο του στημένο μὲ τὸ σκοπὸ νὰ σύρη τὸ θαυμασμὸ τῶν γύρω του. Μοναδικὸς Πυγμαλίων γεμίζει τὴν κάθε ἔννοια ζωὴ — γιατὶ τὴν παίρνει ἀπὸ τὶς ἀνάγκες τῆς ζωῆς μας — τῆς δίνει πνοὴ ἀπ' τὴν πνοή του καὶ τὴν στέλνει ὁλοταχῶς καὶ κατ' εὐθεῖαν σὰν βέλος καλοσημαδεμένο στὴν ψυχὴ τῆς νεότητος. Ξέρει νὰ φθάνη ὡς τὴ χρυσῆ της πύλη, νὰ δρασκελᾶ τὸ κατῶφλι της κι' ἀγαπητὸς φίλος καὶ σύντροφος νὰ περνᾶ τὸ ἱερὸ της τέμπλο ὡς τὰ ἄδυτα τῶν ἀδύτων.

Πῶς μπορεῖ ὅμως νὰ τὸ ἐπιτυχαίνη; Ἁπλούστατα. Γιατὶ μέσα στὴν ψυχὴ Ἐκείνου φουντώνει ὁ ἐνθουσιασμός, δέντρο πολύκλαδο καὶ πολυανθισμένο, ποὺ ζητᾶ νὰ μεταφυτέψη σὲ μυριάδες φιντάνια μέσα στὸ ψυχικὸ τῆς Ἑλληνικῆς νεότητος περιβόλι. Πλάϊ στὸν νεανικό του αὐτὸν ἐνθουσιασμό, ἡ σοφή του πεῖρα φουσκώνει κι' ἀναβλύζει γάργαρη ἡ πολύμερη γνῶσι του. Ξέρει ὅτι τὰ μεγάλα καὶ τρανὰ στὴν Ἑλληνικὴ ἱστορία τὴ μακραίωνη ἐπέτυχαν κατὰ βάθος μὲ ἐνθουσιασμό.

. . . .

Χωρὶς ἐνθουσιασμὸ ἡ νεότητα μαραίνεται, σὰν τὸ λουλοῦδι χωρὶς δροσιά. Χωρὶς ἐνθουσιασμὸ ἡ νεότητα δὲν μπορεῖ νὰ κινηθῆ. Εἶναι ὁ καλοτάξιδος ἀγέρας στὰ πανιά της γιὰ τὸ ταξεῖδι τῆς ζωῆς. Χωρὶς ἐνθουσιασμὸ γίνεται ἡ νεαρὴ ψυχὴ νερὸ στεκούμενο κι' ἀργότερα θὰ καταντήση τέλμα γιὰ νὰ κοάζουν μέσα του μόνο τὰ ἐκνευριστικὰ βατράχια, τὰ πάθη τῆς ψυχικῆς ἀδράνειας καὶ τῆς ἁμαρτίας.

Ὁ ἐνθουσιασμὸς γιὰ τὸν ἀγῶνα καὶ τὴν Ἰδέα εἶναι ὁ εὐεργετικὸς δυνατὸς καὶ φρέσκος ἄνεμος, ποὺ διώχνει τὰ μιάσματα ἀπὸ τὴν ψυχή, πληρώνοντάς την μὲ τὴν τάσι πρὸς τὴν ἀρετή. Μιὰ νεότητα, ποὺ οἱ καθοδηγητὲς καὶ οἱ ἀρχηγοί της δὲν μπόρεσαν νὰ τῆς ξυπνήσουν τὸν ἐνθουσιασμὸ εἶναι σὰν μύλος μὲ πεσμένα φτερά, γιατὶ τοὺς λείπει ὁ ἀγέρας, ποὺ θὰ τὰ ξαναζωντανέψη θέτοντάς τα στὴν ὑπηρεσία τοῦ μεγάλου σκοποῦ των. Ἀλλοιῶς μένει μόνο ἕνα νόστιμο σκηνικὸ στὴ γραφικὴ κορφούλα τοῦ βουνοῦ. Σὲ μιὰ νεότητα χωρὶς ἐνθουσιασμὸ μένουν ὅλες οἱ ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς χωρὶς βάθος. Εἶναι ἐπιφανειακές, δὲν ταράσσουν τὴν ψυχή, δὲν δημιουργοῦν καὶ δὲν ἀποδίδουν.

Μὲ τὴ ζωογόνο αὐτὴ τρικυμία ποὺ ὁ Ἀρχηγός σου ὠνόμασε «τρελλὸ ἐνθουσιασμὸ» θὰ φθάσης, ἐσὺ νεαρὴ Ἑλληνικὴ ψυχή, στὸ ἐπίπεδο τῶν θεῶν καὶ ἡμιθέων, ζητῶντας, ἔστω καὶ πολὺ τολμηρά, νὰ κατακτήσης τὸ σύμπαν.

Μὴν ἀκοῦς τοὺς δειλούς, ποὺ τρομάζουν καὶ στὶς λέξεις ἀκόμα, γιατὶ δὲν ἔχουν φτερὰ γιὰ πετάγματα καὶ χέρια γιὰ ἔργα. Αὐτοὶ εἶναι ἀκόμα μπολιασμένοι ἀπὸ τὸ φαρμάκι τοῦ παρελθόντος, ἀπὸ τὸ ψυχικὸ ἐκεῖνο ξέσκισμα, ἀπὸ τὸ ξεχαρβάλωμα τῆς Ἑλληνικῆς συνειδήσεως. Τοὺς βαραίνει ἀκόμα σὰν ἐφιάλτης ἡ βαρειὰ ἔννοια μιᾶς ρήτρας ἑνὸς συγχρόνου Γάλλου σοφοῦ: «Καμμιὰ βαθειὰ χαρά, καμμιὰ εὐτυχία, κανένας ἐνθουσιασμὸς δὲν εἶναι δυνατὸς στὴν πολιτικὴ καὶ κοινωνικὴ ζωὴ μιᾶς δημοκρατίας». Καὶ φαντασθῆτε ὅτι αὐτὸ λέγεται στὴ χώρα ποὺ γιὰ δεύτερη φορὰ γεννήθηκε ἡ Δημοκρατία.

Μὰ γιατί; θὰ μοῦ πῆτε. Πολὺ ἁπλό. Γιατὶ οἱ χίλιες ἐγωϊστικὲς θελήσεις ξεσχίζουν ἀστόχαστα τὸ θεῖο πέπλο τῆς συνολικῆς χαρᾶς.

Ὅμως σύ, Ἑλληνικὴ Νεολαία, ἀκολουθῶντας τὰ δυνατὰ λόγια Ἐκείνου θὰ φθάσης στὸ σημεῖο, ποὺ νὰ πλουτίζης τὸ κάθε τι μὲ τὸ δικό σου ξεχείλισμα. Ὅ,τι βλέπεις, ὅ,τι θέλεις θὰ εἶναι ρωμαλέο, καρποφόρο, φορτωμένο δύναμι. Κι' ὄντας σ' αὐτὴ τὴ θέσι θὰ μπορῆς νὰ μεταβάλλης καὶ νὰ μεταμορφώνης ἔμψυχα καὶ ἄψυχα, ὥστε ν' ἀντικαθρεπτίζεται σ' ὅλα ἡ δική σου γερὴ θέλησι κι' ἡ γερή σου δύναμι. Θὰ τὰ κερδίσης ὅλα φτιάνοντάς τα στὸ δικό σου καλοῦπι, μὲ τὴν ἐνθουσιώδικη ψυχή σου, ποὺ θὰ πλαταίνη ὡς τὰ σύνορα τῆς γήϊνης σφαίρας καὶ θὰ τανύη τὰ φτερὰ ὡς τὰ σύννεφα, ποὺ ἔστεψαν τὶς κορφὲς τῶν Ὀλυμπίων Θεῶν.

Τί καὶ ποιὸς μπορεῖ ν' ἀντισταθῆ στὴ δυνατὴ γοητεία μιᾶς τέτοιας νεότητος;

Στὸ περιθώριον

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Οὐδέποτε ἄλλοτε ἐνθυμεῖται κανεὶς εἰς τὸ παρελθόν, εἰς τόσον βαθμὸν μάλιστα, τὴν ἔφεσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ νὰ μετάσχῃ εἰς ἑορτασμὸν οἱασδήποτε ἐπετείου, ὅσον μὲ τὴν παρουσιαζομένην ἐφέτος διὰ τὴν 4ην Αὐγούστου. Πρὸ μηνὸς καὶ πλέον ἀναγγέλλονται αἱ προετοιμασίαι. Ἐπιτροπαὶ καταρτίζονται διὰ τὸν τοπικὸν ἑορτασμόν, ἀποστολαὶ ἑτοιμάζονται διὰ τὴν πρωτεύουσαν, τὰς συζητήσεις εἰς τὰ κέντρα καὶ τὰς συνοικίας χαρακτηρίζει ἡ χαρμόσυνος ἀναμονὴ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ποὺ θὰ δώσῃ τὴν εὐκαιρίαν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Λαὸν νὰ πανηγυρίσῃ ὄχι «ἀφ' ὑψηλοῦ», ἀλλὰ μετέχων ἐνεργῶς, τὸ Ἐθνικὸν γεγονός, τὸ ὁποῖον τόσον ἐξετίμησεν εἰς τὸ βάθος του καὶ τόσον ἱκανοποιεῖ τὴν Ἐθνικὴν συνείδησιν.

Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς ὁ ἐφετεινὸς ἑορτασμὸς τῆς 4ης Αὐγούστου προβλέπεται ἀληθῶς μεγαλειώδης, ἀληθῶς λαϊκός, ἀληθῶς Ἑλληνικός.

ΤΑ ΣΥΝΘΗΜΑΤΑ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

Ἡ «Νεολαία» ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει νὰ δημοσιεύῃ, ὑπὸ τύπον ὑποθηκῶν τῆς Ε. Ο. Ν. πρὸς τοὺς ὑπ' αὐτὴν νέους, παραινέσεις καὶ ὁδηγίας καὶ συμβουλὰς μὲ ἐπιγραμματικὸν ὕφος συντεταγμένας, διὰ νὰ ἀποτελέσουν συνθήματα ὅλων τῶν μελῶν της. Εἶναι καθῆκον νὰ προσεχθοῦν ἀπὸ ὅλους ἰδίᾳ τοὺς βαθμοφόρους, οἱ ὁποῖοι συνεχῶς ὀφείλουν νὰ τὰ ἀναπτύσσουν πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ Φαλαγγιτίσσας, ὥστε ταῦτα παραλλήλως πρὸς τοὺς δημοσιευομένους ἑκάστοτε «Λόγους καὶ Ὑποθήκας» τοῦ Ἀρχηγοῦ νὰ καταστῶσιν εἰς αὐτοὺς κτῆμα ἐσαεί.

Αἱ αἴθουσαι τῶν συγκεντρώσεων καὶ τὰ στρατόπεδα δὲν πρέπει νὰ παύουν ἀπὸ τοῦ νὰ ἀντηχοῦν τὰ συνθήματά μας.

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΙ

Μεταξὺ τῶν ὡραίων πρωτοβουλιῶν, ἂς ἡ σχολικὴ δραστηριότης καταβάλλει διὰ τὴν διάδοσιν τοῦ περιοδικοῦ, ὡς τοῦ καταλληλοτέρου πνευματικοῦ συντρόφου τῆς μαθητιώσης νεότητος, ἀναφέρομεν καὶ ἐκείνην τοῦ καθηγητοῦ τῆς ἐνταῦθα Α' Δ. Ἐμπορικῆς Σχολῆς κ. Μάνθου, ὅστις καθώρισε πάγιον ἐτήσιον βραβεῖον τρεῖς ἐτησίας συνδρομὰς εἰς τοὺς ἑκάστοτε ἀριστεύοντας μαθητὰς τῆς Σχολῆς. Πράγματι πρόκειται περὶ τῆς καλυτέρας ἐκλογῆς βραβείου καὶ δὲν ἔχομεν παρὰ νὰ εὐχηθῶμεν καὶ ἄλλας παρομοίας πρωτοβουλίας.

«Δὲν ἠξεύρω ποῦ θὰ φέρῃ ἡ μοῖρα τὸν καθένα ἀπὸ σᾶς. Ἄλλον θὰ τὸν φέρῃ ὑψηλά, ἄλλον χαμηλὰ καὶ πολλὲς φορὲς ἀδίκως καὶ ἀδικαιολογήτως. Ἀλλὰ ἡ ἀξία τοῦ ἀνθρώπου ἔγκειται εἰς τὸ νὰ εἶναι ἄνθρωπος σωστὸς ὁπουδήποτε καὶ ἂν τὸν ἔχῃ τάξει ἡ μοῖρα του».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Η ΣΧΟΛΙΚΗ ΒΑΘΜΟΛΟΓΙΑ

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ παντοειδὴς ἱκανότης ἢ ἀνικανότης τοῦ μαθητοῦ παρίσταται δι' ἑνὸς συνθηματικοῦ ἀριθμοῦ, τοῦ λεγομένου «βαθμοῦ», λαμβανομένου ἐκ κλίμακος διῃρημένης εἰς βαθμίδας ἀπὸ 0—10 ἢ 0—20. Μίαν τῶν βαθμίδων αὐτῶν καταλαμβάνει ὁλόκληρος ἡ ἀτομικότης τοῦ μαθητοῦ, ἡ προκύπτουσα ἐκ τῆς ἐπιμελείας, τῆς φιλεργίας, τῆς προσοχῆς, τῆς ἀρτιότητος τῶν πνευματικῶν λειτουργιῶν (μνήμης, φαντασίας, προσοχῆς κλπ.), καθὼς ἐπίσης τῶν σωματικῶν τοιούτων (ἀρτιμελείας, φωνῆς, δεξιοτήτων τεχνικῶν κ.λ.π.). Μὲ τοιοῦτον ἀριθμὸν ἐκφράζεται καὶ ἡ πειθαρχία, ὁ σεβασμὸς καὶ ἄλλαι ἰδιότητες τοῦ συναισθηματικοῦ κόσμου τοῦ μαθητοῦ, ἡ «δ ι α γ ω γ ή», καθὼς μονολεκτικὰ ὀνομάζονται αἱ εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦτο ἀναγόμεναι ἀτομικαὶ ἰδιότητες τοῦ μαθητοῦ.

Ὅλα λοιπὸν τὰ ἀνωτέρω, ποὺ ἀφοροῦν τὸ σύνολον τῆς ἀτομικότητος τοῦ μαθητοῦ, ἀπαγγέλλονται μὲ ἕνα ἀριθμὸν ἐκ τῆς κλίμακος τῆς βαθμολογίας: «Προάγεται μὲ τὸν βαθμὸν 8 ἢ 18, ἢ ἀπορρίπτεται διότι ὁ βαθμός του εἶναι κάτω τοῦ 5 ἢ τοῦ 10».

Ἡ βαθμολογία αὐτὴ γίνεται βέβαια ἀπὸ τὸ σχολεῖον καὶ ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὸν καθηγητὴν καὶ διδάσκαλον, ὁ ὁποῖος ὑποτίθεται ὅτι ὄχι μόνον μεταδίδει τὰς γνώσεις καὶ δεξιότητας, ἀλλὰ καὶ μ ε λ ε τ ᾷ — πρὸ πάντων αὐτὸ — τὴν ἀτομικότητα καὶ τὰς ἀπειροπληθεῖς ἰδιότητας τοῦ πνευματικοῦ καὶ συναισθηματικοῦ κόσμου τοῦ διδασκομένου καὶ ὑπονοεῖται ὅτι ἡ καθ' ὅλον τὸ ἔτος ἐνδελεχὴς παρακολούθησις τοῦ διδασκομένου εἰς ὅλας τὰς ψυχικάς του ἐκφάνσεις δίδει εἰς τὸν μέγαν τοῦτον κριτὴν τὸ δικαίωμα νὰ τὸν κατατάξῃ εἰς τὴν βαθμολογικὴν κλίμακα τῶν ἀριθμῶν ποὺ ἐκφράζουν τὴν ἱκανότητα ἢ τὸ ἀντίθετον τοῦ μαθητοῦ.

Τὸ θέμα εἶναι εὐρύτατον βέβαια καὶ δὲν ἀρκεῖ ἡ παροῦσα στήλη νὰ τὸ ἐξαντλήσῃ.

Ἐκεῖνο ὅμως, τὸ ὁποῖον θὰ ἠθέλομεν νὰ τονίσωμεν, εἶναι ἡ ἀνυπολόγιστος εὐθύνη τοῦ βαθμολογοῦντος καὶ ἡ συναίσθησις τὴν ὁποίαν ὀφείλει νὰ ἔχῃ ὅταν πρόκειται νὰ σημειώσῃ εἰς τὴν ἀξιολογικὴν κλίμακα τὰ συμπεράσματά του δι' ἕνα ἕκαστον τῶν διδασκομένων, διότι μία ἐπιπολαία ἢ ἀμελέτητος ἀπόφασίς του διὰ τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς ἀξίας ἢ ἀναξιότητος τοῦ μαθητοῦ δύναται ἢ νὰ ἀμείψῃ καὶ νὰ ἐνθαρρύνῃ τὴν ἀνικανότητα ἢ νὰ σ κ ο τ ώ σ ῃ τὴν φιλοτιμίαν καὶ τὴν φιλεργίαν, ποὺ ἀναμένει τὴν ἀμοιβήν της, καὶ νὰ ὁδηγήσῃ εἰς τὴν ἀπελπισίαν, τὴν ἀπογοήτευσιν καὶ ἐγκατάλειψιν, εἰς πλήρη δηλ. καταστροφὴν δι' ὅλην του τὴν ζωὴν τὸ ἄτομον.

Ἔχομεν ὑπ' ὄψιν μας δυστυχῶς τοιαῦτα παραδείγματα, τὰ ὁποῖα ὄχι μόνον κατέστρεψαν τὴν πρὸς μάθησιν καὶ πρόοδον ἔφεσιν φιλοτίμων ἀτόμων, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ὡδήγησαν εἰς αὐτοκτονίαν ἢ διανοητικὴν διατάραξιν ἢ μεταστροφὴν γονίμων ἱκανοτήτων εἰς τὸν ἀλητισμὸν ἢ τὸ ἔγκλημα.

Ὑπὸ τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου, τὸ ὁποῖον ἔχει ἐν ἑαυτῷ ἐπηρμένην τὴν ἔννοιαν τῆς ἀπολύτου δικαιοσύνης εἰς ὅλα τὰ πλαίσια τῆς ἑλληνικῆς ζωῆς, τὸ κεφάλαιον τῆς σχολικῆς βαθμολογίας λαμβάνει τὴν ἀξίαν ὅλης τῆς βαρύτητος ποὺ σφαλίζει, διότι ἀπὸ ἐκεῖ ξεκινοῦν τὰ συμπεράσματα ποὺ θὰ πάρῃ γιὰ ὅλη της τὴ ζωὴ ἡ νεότης — στὴν πρώτη της ἐπαφὴ μὲ τὶς κυριαρχικὲς δυνάμεις τοῦ Κράτους — μὲ τὸ Σχολεῖο — γιὰ τὴ Δικαιοσύνη καὶ γιὰ τὴν ἀμοιβὴ τῆς ἐργασίας καὶ τῆς ἀξίας.

Ἡ Ἀνωτάτη Ἀρχὴ τῆς Παιδείας τύχῃ ἀγαθῇ οἰακοστροφεῖται σήμερον ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν Ἀρχηγὸν τοῦ Κράτους — τὸν Πατέρα ὅλης τῆς Ἑλληνικῆς Νεότητος, ὁ Ὁποῖος καὶ εἰς τὸ ὕψιστον τοῦτο ζήτημα θὰ δώσῃ τὴν ἁρμόζουσαν λύσιν.

«Όταν ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ βασιλέως μας, ἑνὸς ἀληθινοῦ βασιλιά, ἔκαμα τὴν 4ην Αὐγούστου, εἶχα πρὸ παντὸς ὑπ' ὄψιν μου ἐσένα, Ἑλληνικὴ Νεολαία. Εἶδα τὴν ἄβυσσον εἰς τὴν ὁποίαν κατρακυλοῦσες, εἶδα τὴν ἀνάγκην νὰ σωθῇς καὶ εἶχα τὴν πίστιν ὅτι θὰ σωθῇς».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

ΑΝΑΓΚΑΙΑ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΙΣ

Καθημερινὴ ἐφημερίς, ἡ «Ἑστία», ἀνεκίνησε τὸ ζήτημα τοῦ ὠργανωμένου κοινωνικοῦ ἐνδιαφέροντος ὑπὲρ τῶν ἐργαζομένων παιδιῶν καὶ τῶν ἐφήβων, μὲ ἀντικείμενον τὴν ἐξακρίβωσιν τῶν συνθηκῶν στεγάσεως καὶ διατροφῆς των καὶ μὲ σκοπόν, βέβαια, τὴν βελτίωσίν των καὶ ἰδίως τὴν παρακολούθησιν τῆς ζωῆς τῶν παιδιῶν αὐτῶν, κατὰ τὰς ὥρας τῆς σχόλης των ἔξω ἀπὸ τὰ ἐργαστήρια καὶ τὰ ἐργοστάσια. Εἶναι πολὺ φυσικὸν νὰ μᾶς ἐνθουσιάζῃ κάθε ἐνδιαφέρον ποὺ ἐκδηλώνεται διὰ τὴν νεότητα, ποὺ εἶναι ἡ ζῶσα δύναμις τοῦ Ἔθνους, ἡ ὑπόσχεσις καὶ ἡ ἐγγύησις τῆς διαρκείας του. Μᾶς ἐνθουσιάζει ἀκόμη τὸ γεγονός, ὅτι τὰ ἄρθρα τῆς «Ἑστίας» εὗρον ζωηρὰν ἀπήχησιν εἰς ὅλα τὰ στρώματα τῆς Κοινωνίας καὶ πρῶτα-πρῶτα μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων ἐργοδοτῶν, αἱ ἀπαντήσεις τῶν ὁποίων ἐπὶ τοῦ ἀνακινηθέντος ζητήματος δὲν ἀποδεικνύουν μόνον γνῶσιν τῶν ἀναγκῶν τῆς ἐργαζομένης νεότητος, ἀλλὰ καὶ θερμὴν ὑπὲρ αὐτῆς στοργήν, πρᾶγμα ποὺ ἀποκαλύπτει ὅτι τὰ κηρύγματα τοῦ μίσους καὶ τῆς κατὰ τάξεις καὶ κατὰ ὑλικὰ συμφέροντα διαιρέσεως τῶν ἀνθρώπων, ὅσον καὶ ἂν ἐπίμονα καὶ βίαια εἶχαν ἐκδηλωθῆ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς ζωῆς μας, δὲν τὴν ἔθιξαν εἰς τὸ βάθος της καὶ ὅτι ἡ ἀλληλεγγύη ἡ φυλετικὴ καὶ ἡ ἀνθρωπίνη δὲν ἔπαυσε ν' ἀποτελῇ ζωντανὸν στοιχεῖον τῆς ἑλληνικῆς ζωῆς.

Ὅσον ἀφορᾷ τώρα τὴν οὐσίαν τοῦ ζητήματος, ἡ γνώμη μας εἶναι ὅτι ὁποιασδήποτε ἐκτάσεως ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία δὲν θὰ ἦτο ἀρκετὴ νὰ τὸ ἀντιμετωπίσῃ εἰς ὅλην του τὴν ἔκτασιν. Ἡ Ε. Ο. Ν. θὰ εἶχε καὶ τὴν ἁρμοδιότητα, ἀλλὰ καὶ τὴν πληρότητα ὅλην τῶν μέσων νὰ τὸ λύσῃ, ἐν συνεργασίᾳ καὶ μὲ τὰ ἐπαγγελματικὰ σωματεῖα καὶ τὰς ἑνώσεις καὶ μὲ τὸν κόσμον τὸν ἐργοδοτικὸν καὶ μὲ τὰς ἁρμοδίας ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας. Διὰ νὰ ἐπιχειρήσῃ ὅμως ὅ,τι χρειάζεται συντονισμένα καὶ ὡλοκληρωμένα, ἔχει ἀνάγκην πρῶτον νὰ συμπληρώσῃ τὴν ἰδίαν της ὀργάνωσιν. Ἡ πρόνοια καὶ ἡ στοργὴ διὰ τὴν νεότητα, ποὺ εἶναι τὸ ἀπόθεμα τῶν ἐλπίδων ἀλλὰ καὶ τῶν δυνάμεων τοῦ Λαοῦ, εἶναι βεβαίως ἔργον πολύπλευρον καὶ ποικίλον. Αἱ συνθῆκαι τῆς ζωῆς μοιράζουν τὴν νεότητα μεταξὺ τοῦ σχολείου καὶ τοῦ σπιτιοῦ, μεταξὺ τοῦ σπιτιοῦ καὶ τοῦ ἐργαστηρίου, μεταξὺ τοῦ σπιτιοῦ καὶ τοῦ ἀγροῦ. Ἡ στοργὴ καὶ ἡ πρόνοια τοῦ Κράτους καὶ τῆς Κοινωνίας πρέπει νὰ φθάσῃ παντοῦ, νὰ παραλλάσσῃ καὶ νὰ προσαρμόζεται πρὸς τὰς συνθήκας καὶ πρὸς τὰς ἀνάγκας, αἱ ὁποῖαι ἀλλοῖαι ἐμφανίζονται εἰς τὸ ἐργαστήριον, ἀλλοῖαι εἰς τὸ σχολεῖον, ἀλλοῖαι εἰς τὸν ἀγρόν. Ἐκεῖνο ποὺ ἔχει ἰδιαιτέραν σημασίαν εἶναι ἡ ἰσότης τῆς προνοίας καὶ τῆς στοργῆς καὶ ὁ δίκαιος καταμερισμός της, διότι κάθε ἀνισότης ἠμπορεῖ ἀντὶ καλοῦ νὰ γίνῃ κακοῦ πρόξενος. Ἐπικρατεῖ γενικῶς ἡ ἐντύπωσις, ὅτι ἡ νεότης τῶν λαϊκῶν στρωμάτων εἰς τὰ ἀστικὰ κέντρα διαβιοῖ ὑπὸ ὅρους ζωῆς καὶ ἐργασίας ἰδιαιτέρως σκληρούς. Ἡ ἐντύπωσις αὐτὴ δὲν εἶναι βεβαίως ἐσφαλμένη. Ἀλλὰ τὴν σκληρότητα τῶν ὅρων τῆς βιοπάλης εἰς τὰ ἀστικὰ κέντρα ἐπιτείνει ἡ ἀσύμμετρος κατανομὴ τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Χώρας, ὁ πλημμελὴς ἐπαγγελματικὸς προσανατολισμὸς τῶν Ἑλλήνων καὶ τὸ ἀπρογραμμάτιστον τῆς ἐκπαιδεύσεως. Ὅλοι γνωρίζομεν, ὅτι εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁ ἐργάτης τοῦ ἀγροῦ ἀμείβεται κατὰ 20—30% καλλίτερον ἀπὸ τὸν βιομηχανικὸν ἐργάτην. Τοῦτο εἶναι ἀνώμαλον, διότι κανονικῶς εἰς ὅλον τὸν κόσμον ἡ βιομηχανικὴ ἐργασία πληρώνεται ἀκριβώτερα. Ἡ γεωργικὴ μας καθυστέρησις καὶ ἡ ἔντονος ροπὴ τῶν Ἑλλήνων πρὸς τὰ ἐλευθέρια ἐπαγγέλματα καὶ τὸν ἀστικὸν βίον εἶναι τὰ αἴτια αὐτῆς τῆς ἀνωμαλίας, ἐναντίον τῆς ὁποίας ἤρχισε νὰ ἀντιδρᾷ μεθοδικῶς καὶ ἐπιμόνως ἀπὸ τῆς ἐγκαθιδρύσεώς του τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου, μὲ τὰς μεταρρυθμίσεις, τὰς ὁποίας ἐπέβαλεν εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν, κυρίως ὅμως μὲ τὰ μέτρα προστασίας ποὺ ἔλαβεν ὑπὲρ τῶν γεωργῶν καὶ χάριν τῆς ἀναπτύξεως τῆς γεωργίας. Εἰς τὴν Κοινωνίαν δὲν μένει παρὰ νὰ ἐνισχύσῃ τὸ Κράτος εἰς τὴν ἀντίδρασίν του μὲ ὅλην της τὴν δύναμιν. Ὅταν εἰς τὴν ἄρρυθμον καὶ ἀκατεύθυντον συρροὴν τῶν νέων ἀπὸ τῆς ὑπαίθρου εἰς τὰ ἀστικὰ κέντρα καὶ ἀπὸ τῆς ἐπαρχίας εἰς τὴν πρωτεύουσαν θὰ τεθοῦν φραγμοὶ καὶ ὅρια, ἡ πίεσις τῶν ὅρων τῆς βιοπάλης εἰς τὰς πόλεις θὰ χαλαρωθῇ αὐτομάτως. Θὰ ἰσορροπηθῇ ἡ προσφορὰ καὶ ἡ ζήτησις ἐργασίας, θ' ἀνακοπῇ ὁ πληθωρισμὸς τῶν ἐπαγγελμάτων καί, κατὰ συνέπειαν, θ' ἀνατιμηθῇ ἡ ἐργασία. Μόνον μὲ τὴν προϋπόθεσιν μιᾶς τοιαύτης ἀντιμετωπίσεως τοῦ προβλήματος ἠμποροῦν νὰ ἔχουν ἀξίαν καὶ ἀπόδοσιν ὅλα τὰ ἄλλα ποὺ προτείνονται διὰ τὴν ἐνεργὸν συμβολὴν τῆς Κοινωνίας εἰς τὴν ἐξασφάλισιν μεγαλειτέρων ὑλικῶν καὶ ψυχικῶν ἀνέσεων καὶ διὰ τὴν καλλιέργειαν τοῦ ἤθους καὶ τοῦ πνεύματος τῶν ἐργαζομένων νέων.

Στὸ ἀερμθώριον

Η ΑΝΘΟΚΗΠΟΥΡΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Εἰς τὸ δροσερὸν προάστειον τῆς Κηφισιᾶς κατὰ τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἀπενεμήθησαν ἰδιοχείρως ὑπὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ τὰ βραβεῖα τῆς ἐτησίως τελουμένης Ἀνθοκηπουρικῆς Ἐκθέσεως.

Πρόκειται περὶ μιᾶς Ἐκθέσεως, τῆς ὁποίας ὀργανωταὶ εἶναι ἐπίλεκτα μέλη τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας καὶ ἡ ὁποία παρουσιάζει κατ' ἔτος τὰς προόδους τῶν ὡραίων ἀλλὰ καὶ πολυτίμων διὰ τὴν ἐθνικήν μας οἰκονομίαν κλάδων τῆς Ἑλληνικῆς ἀνθοκομίας καὶ κηπουρικῆς, οἱ ὁποῖοι τόσας προόδους πράγματι ἐπετέλεσαν κατὰ τὰ τελευταῖα ἰδία ἔτη παρ' ἡμῖν.

Ὁ Ἀρχηγός, ὁ ἐμψυχωτὴς πάσης προόδου, ὁ ὁποῖος μὲ ἰδιαιτέραν στοργὴν παρακολουθεῖ κάθε τί ποὺ ἀνάγεται εἰς τὴν προκοπὴν τῆς Ἑλληνικῆς Γεωργίας, συνεχάρη τοὺς ὀργανωτὰς τῆς Ἐκθέσεως καὶ ἀπηύθυνε πρὸς τοὺς ἐκθέτας καὶ παραγωγοὺς θερμοὺς καὶ προτρεπτικοὺς λόγους, ἵνα συνεχίσουν καὶ εἰς τὸ μέλλον τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ὡραίων καὶ τόσον παραγωγικῶν τούτων κλάδων τῆς Γεωργίας μας.

Η ΦΟΒΕΡΑ ΝΟΣΟΣ

Ἀπὸ τοῦ προηγουμένου τεύχους τακτικὴ συνεργάτις τῆς Ε. Ο. Ν. ἤρξατο δημοσιεύουσα εἰς συνεχιζόμενον ἄρθρον λίαν ἐνδιαφέρον θέμα, ἀφορῶν τὴν νευρασθένειαν. Τὴν ἀνάγνωσίν του συνιστῶμεν ἰδιαιτέρως εἰς τοὺς νέους μας. Εἰς αὐτὸ ἀναπτύσσονται μεταξὺ τῶν ἄλλων αἱ ἄπειροι ἐκεῖναι λεπτομέρειαι τῆς καθημερινῆς ζωῆς ἰδία τῶν πόλεων, αἱ ὁποῖαι ἔχουσιν ἄμεσον σχέσιν μὲ τὴν καλλιέργειαν τῆς φοβερᾶς αὐτῆς νόσου, ἀπὸ τὴν ὁποίαν οἱ νέοι τῆς Ε. Ο. Ν. μὲ τὴν φυσικὴν ζωήν, τὴν ἀγάπην πρὸς τὸ ὕπαιθρον, τὰς ἀσκήσεις καὶ τὸν ἀθλητισμόν, τὴν ψυχαγωγίαν καὶ τὰ ἄλλα μέσα, τὰ ὁποῖα ἄφθονα δίδουν οἱ Κανονισμοί μας, δύνανται ἀσφαλῶς νὰ προφυλαχθοῦν.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΩΝ ΕΞΩΦΥΛΛΩΝ ΜΑΣ

Τοῦ Α'. Ὁ Ἀρχηγὸς μετὰ τῆς Κας Μεταξᾶ καὶ τῆς Διοικητρίας τῆς Π.Δ.Θ.Π. κατὰ τὰ ἐγκαίνια τοῦ κήπου τῆς «Χαρᾶς τῆς Σκαπανίσσης» στὴν Καλλιθέα.

Τοῦ Β'. Μία ὡραία ἄποψις ἀπὸ τὸ Μοναστήρι τοῦ Πόρου.

Ὁ Κωνσταντῖνος εἰς ἡλικίαν ἑπτὰ ἐτῶν.

Ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

ΓΕΝΝΗΜΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΠΟΘΩΝ

Τὰ Ἑλληνόπουλα μεγάλωναν μὲ τὸ παραμῦθι τοῦ Μαρμαρωμένου Βασιλιᾶ! Καὶ σὰν γινόντουσαν ἄνδρες, τὸ παραμῦθι αὐτὸ γινότανε γι' αὐτοὺς μιὰ γλυκειὰ ἐθνικὴ προσδοκία. Περίμεναν μὲ λαχτάρα ἐκεῖνον ποὺ θὰ ἀνάσταινε τὸν τελευταῖο Αὐτοκράτορα τοῦ Βυζαντίου καὶ θὰ συνέχιζε τὸ ἔργο του...

Ἡ βασιλεία τοῦ Ὄθωνος ἦταν γιὰ τοὺς Ἕλληνας ἡ παταγώδης διάψευσις τῶν ἐλπίδων. Ὁ Βασιλιᾶς δὲν ἔκανε παιδὶ κι' ἔτσι δὲν θὰ γεννιώτουν τὸ Βασιλόπουλο ἐκεῖνο — ὁ Κωνσταντῖνος — ποὺ θὰ ὡδηγοῦσε τὸ λαὸ στὴν ἐκπλήρωσι προαιωνίων πόθων. Γι' αὐτὸ ἴσως ἴσως ὁ Ὄθων δὲν ἀγαπήθηκε, ὅσο θὰ ἔπρεπε, ἀπὸ τοὺς συγχρόνους του, καὶ γι' αὐτὸ ἀντιμετώπισε τόσες ἐξεγέρσεις τῶν ὑπηκόων του, οἱ ὁποῖοι στὸ τέλος τὸν ἔδιωξαν γιὰ νὰ πεθάνη μακρὰν τῆς Ἑλλάδος, μὲ τὸ ὄνομά της στὰ χείλη του, καὶ γιὰ σάβανό του τὴ φουστανέλλα.

Αὐτὸς ἀκριβῶς εἶναι καὶ ὁ λόγος, ποὺ ὁ λαὸς ὑποδέχτηκε μὲ παραλήρημα ἐνθουσιασμοῦ τὴν εἴδησιν τῶν γάμων τοῦ Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Α', μὲ τὴν Μεγάλην Δούκισσαν Ὄλγαν, τὴν Χριστιανὴν αὐτὴν πριγκήπισσαν, τῆς φιλέλληνος, κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, χώρας. Στοὺς εὐτυχεῖς αὐτοὺς γάμους δὲν ἔβλεπε μόνο τὶς χαρὲς τῶν Βασιλέων του. Ἔβλεπε τὴν θεμελίωσι τῆς Ἑλληνικῆς Δυναστείας. Ἔβλεπεν ἐκπληρούμενον τὸν διακαῆ Ἑλληνικὸν πόθον: Τὴν γέννησιν τοῦ Διαδόχου, τοῦ Ἕλληνος Πρίγκηπος, ποὺ θὰ ἔπαιρνε τὴν ἴδια μ' αὐτὸν θρησκεία καὶ θὰ ἔβλεπε ὑπὸ τὸν Ἀττικὸν οὐρανόν, γιὰ πρώτη φορά, τὸ φῶς τῆς ζωῆς.

Ἔτσι ἡ χαρὰ τοῦ λαοῦ, μόλις γίνηκε γνωστὸ τὸ εὐτυχὲς γεγονὸς τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας — ἡ Βασίλισσα θὰ γινόταν μητέρα — εἶχε φθάσει στὸ κατακόρυφο.

Γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ ψυχὴ δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιβολία. Κανένας δισταγμὸς γιὰ τὰ Ἑλληνικὰ πεπρωμένα.... Τὸ παραμῦθι τοῦ Μαρμαρωμένου Βασιλιᾶ γινόταν πραγματικότης... Στὰ ἀνάκτορα τῶν Ἀθηνῶν θ' ἀνασταινόταν ὁ Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος στὸ κορμὶ ἑνὸς χαριτωμένου βρέφους...

Κι' ἔτσι καὶ γίνηκε... Στὶς 6.20' μ. μ. στὶς 21 Ἰουλίου 1868 στὰ ἀνάκτορα ξεπετιῶταν ἀπὸ τὸ Βασιλικὸ Δένδρο ἕνα νέο — τὸ πρῶτο — βλαστάρι. Τὸ βλαστάρι αὐτὸ ποὺ θὰ συνέδεε τὸ Ἔθνος ποὺ ἔσβυσε στὶς 29 Μαΐου 1453 καὶ τὸ Ἔθνος ποὺ ἀναγεννήθηκε στὶς 25 Μαρτίου 1821, μὲ τὸ ξεσήκωμα τῶν ραγιάδων....

Μὰ τὸ βλαστάρι αὐτὸ δὲν ἦταν γέννημα Βασιλιᾶ!.... Ἦταν τὸ ὡρίμασμα μέσα στοὺς μητρικοὺς κόλπους τοῦ καρποῦ, ποὺ τὸν εὐλογοῦσαν καὶ τὸν ἔπλαθαν οἱ Πανελλήνιοι πόθοι...

Ὅταν τὸ ὁλόφωτο ἐκεῖνο μεσημέρι τῆς 21 Ἰουλίου 1868 κυκλοφόρησε στὴν Ἀθήνα ἡ μεγάλη εἴδησις πὼς ἡ Βασίλισσα εἶχε καταληφθῆ ἀπὸ τὶς ὠδῖνες τοῦ τοκετοῦ, ὁ λαὸς ἐγκατέλειψε τὶς δουλειές του κι' ἔτρεξε στὶς ἐκκλησίες... Ἡ κίνησις καὶ ὁ θόρυβος τῆς πόλεως εἶχε καλυφθῆ ἀπὸ τὶς χαρμόσυνες κωδωνοκρουσίες τῶν ἐκκλησιῶν καὶ ὁ λαὸς μέσα ἀνέπεμπε πρὸς τὸν Ὕψιστον δεήσεις ὑπὲρ τοῦ αἰσίου τοκετοῦ... Ἔπειτα κατέκλυσε τὴν πλατεῖαν τῶν ἀνακτόρων...

Δὲν ἀγωνιᾶ ἐκεῖ ὁ λαός! Πιστεύει στὰ πεπρωμένα του καὶ περιμένει μὲ γλυκειὰ προσδοκία τὸ χαρμόσυνο ἄγγελμα...

Τὴν 6 καὶ 20' ἐγεννήθη ὁ Διάδοχος. Ὁ λαὸς παραληρεῖ πλέον εἰς τὴν πλατεῖαν... Ζητωκραυγάζει. Ἕνα ἀληθινὸν πανδαιμόνιον ἐπικρατεῖ μέχρι τῆς στιγμῆς ποὺ ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἐξώστου τῶν ἀνακτόρων ἐμφανίζεται ὁ Βασιλεὺς καὶ εὐτυχὴς πατήρ, περιστοιχισμένος ἀπὸ τὴν Ὑψηλὴν μητέρα τῆς Βασιλίσσης, τὴν Μεγάλην Δούκισσαν, τὸν Μεγάλον Δοῦκα Νικόλαον, τὸν Πρωθυπουργὸν μετὰ τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, τὸν Πρόεδρον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τὸν Πρόεδρον τῆς Βουλῆς καὶ τοὺς ὑπασπιστάς του. Θύελλα ζητωκραυγῶν ὑποδέχεται τὸν Βασιλέα.

Ὁ Βασιλεὺς χαιρετᾷ. Ἡ Μεγάλη Δούκισσα ὑψώνει τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν ὡς εἶδος εὐλαβοῦς εὐχαριστίας πρὸς τὸν Ὕψιστον. Ὁ λαὸς παραληρεῖ καὶ ὁ Πρωθυπουργὸς Βούλγαρης εἰς μάτην προσπαθεῖ νὰ ἐπιβάλῃ τὴν ἡσυχίαν διὰ νὰ ὁμιλήσῃ.

Καὶ ὅταν ἐπὶ τέλους κατορθώνη νὰ κοπάση κάπως τὸ παραλήρημα ὁμιλεῖ:

«Συμπολῖται,

»Μετὰ πλείστης χαρᾶς καὶ ἐγκαρδίου συγκινήσεως ἀναγγέλλω εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Λαὸν τὴν γέννησιν Βασιλικοῦ Πρίγκηπος...

(Παραλήρημα ἐνθουσιασμοῦ ἐκδηλοῦται εἰς τὸ ἄκουσμα τῶν λέξεων αὐτῶν, ἐνῷ ὁ Πρωθυπουργὸς συνεχίζει:)

— ... Διαδόχου, ὀνομασθέντος παρὰ τοῦ Βασιλέως...

— Κωνσταντίνου, φωνάζει τὸ πλῆθος...

— Κωνσταντίνου! συμπληρώνει ὁ Πρωθυπουργός.

Τὴν γενικὴν ταύτην χαράν, συμπληρώνει ὁ Βούλγαρης, καὶ ἀγαλλίασιν συμμεριζόμενος ὁ Ἑλληνικὸς Λαός, θέλει δεηθῆ τῷ Ὑψίστῳ ὑπὲρ τῆς μακροβιότητος τοῦ τεχθέντος. Ζήτω ὁ Βασιλεύς! Ζήτω ἡ Βασίλισσα! Ζήτω ὁ Διάδοχος Κωνσταντῖνος!».

Καὶ ὁ Λαὸς ἀπήντησε μὲ ζητωκραυγὰς οὐρανομήκεις. Ἀμέσως ἡ πόλις ὁλόκληρος ἐσημαιοστολίσθη καὶ ὁ Ἀθηναϊκὸς λαὸς «ἐγλέντησε» καθ' ὅλην τὴν νύκτα εἰς τοὺς δρόμους!... Πυροτεχνήματα ἐκαίοντο εἰς τὰς πλατείας. Ἡ χαρὰ ἦταν μεγάλη.... Ἦταν ἡ πρώτη Ἐθνικὴ χαρὰ τῆς Ἑλλάδος μετὰ τὴν Ἐθνικήν της ἀποκατάστασιν.

Ἡ λαϊκὴ μοῦσα βρίσκει ἀμέσως τὸ τραγούδι της:

Δὲν εἶσαι Βασιλιᾶ παιδὶ
Δὲν εἶσαι Μάνας γέννα˙
Οἱ πόθοι μας κι' οἱ ἐλπίδες μας
ἐσμίξανε μαζὶ
κι' ἐγέννησαν ἐσένα...

Καὶ ὁ Παράσχος τὸν τραγουδάει κι' αὐτός, ἑρμηνεύοντας τὸν Πανελλήνιο πόθο:

Μικρὸς ἀκόμη [σταυραετὸς
ξαπλώνεις στὴ φω- [λιά σου
τὰ σμαραγδένια [σου φτερὰ
καὶ στοῦ Βοσπό- [ρου τὰ νερὰ
σαλεύει τ' ὄνομά [σου!...

Καὶ πραγματικά: Τὸ Βασιλικὸ βρέφος τῆς 21ης Ἰουλίου 1868 ἦταν γέννημα τῶν ἑλληνικῶν πόθων κι' ἐλπίδων καὶ τὸ σύμβολον τῆς πραματοποιήσεως τῶν Ἐθνικῶν ὀνείρων.

Α. Κ. Μ.

Ἡ βάπτισις τοῦ Διαδόχου Κωνσταντίνου εἰς τὴν Μητρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν.

Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΒΑΣΙΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΜΑΣ ΑΝΑΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ

Α'. Συντελεστὴς ἀνωτέρου πολιτισμοῦ.

Οταν ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως ἔθετε τὰ θεμέλια τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας, καθορίζοντας τὶς βάσεις ἐπάνω στὶς ὁποῖες ἔπρεπε νὰ στηριχθῇ τὸ ὡραῖο αὐτὸ Ἐθνικὸ οἰκοδόμημα, γιὰ νὰ μεγαλώσῃ γοργὰ καὶ νὰ φέρῃ καρπούς, ἐτόνισε πῶς τὸ πρῶτο ἀπὸ τὰ θεμέλια αὐτὰ εἶναι ἡ Χριστιανικὴ Θρησκεία. «Ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας, εἶχε πῆ, εἶναι Ὀργάνωσις Χριστιανική, γιατὶ αὐτὴ εἶναι ἡ Θρησκεία, μὲ τὴν ὁποίαν τὸ Ἔθνος μας εἶναι ἀπὸ αἰώνων στενώτατα συνυφασμένον. Αὐτὸ δὲν συζητεῖται...». Καὶ ἀναλύοντας περισσότερο τὴ σκέψι του, ἐπρόσθεσε: «Ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις τῶν νέων, μὲ τὸ παράδειγμα ποὺ θὰ δίδῃ, τῆς ἀγάπης καὶ ὑπακοῆς στὴν Ἐκκλησία μας... μὲ τὸ νὰ δείχνῃ πάντοτε τὸ σεβασμὸ τὸν ἀπόλυτο στὴ Χριστιανικὴ Θρησκεία, θὰ βοηθῇ μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο στὴν ἐκπλήρωσι τοῦ κυρίου σκοποῦ της».

Ἔτσι ἡ Χριστιανικὴ Θρησκεία μπαίνει βάσις τῆς Ἐθνικῆς ἀγωγῆς μας καὶ γενικώτερα τῆς Ἐθνικῆς μας ἀναδημιουργικῆς προσπαθείας ἀπὸ ὅλους ἐκείνους ποὺ πονοῦν ἀληθινὰ τὸν τόπο μας, ποὺ νοιώθουν τὴν καρδιά τους νὰ πάλλῃ ἀπὸ ἀγάπη πρὸς τὴν Ἑλλάδα, κι' αἰσθάνονται στοὺς ὤμους τὸ βάρος ἱστορικῶν ὑποχρεώσεων.

Καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἔτσι ἔπρεπε νὰ γίνῃ. Γιατί, ἂν εἶν' ἀλήθεια πῶς δὲν μπορεῖ νὰ μιλάῃ κανεὶς γι' ἀληθινὸ πολιτισμό, γιὰ πρόοδο κι' ἐξύψωσι τῆς ἀνθρωπότητος, γιὰ ἐξευγενισμὸ ἀτόμων καὶ συνόλων, χωρὶς νὰ ἔχῃ πρῶτ' ἀπ' ὅλα ὑπ' ὄψι του τὸν Χριστιανισμό, πολὺ περισσότερο εἶν' ἀλήθεια πῶς δὲν μπορεῖ νὰ νοηθῇ Ἑλλάς, χωρὶς τὴ Θρησκεία τοῦ Θεανθρώπου.

Κι' ἀκριβῶς ἐπάνω στὰ δύο αὐτὰ σημεῖα θὰ ἤθελα ν' ἀνταλλάξω μερικὲς σκέψεις μου μὲ τοὺς ἀγαπητοὺς ἀναγνώστας τῆς «Νεολαίας».

* * *

Εἴπαμε πῶς δὲ μπορεῖ σήμερα νὰ γίνεται λόγος γι' ἀληθινὸ Πολιτισμό, χωρὶς τὴ Χριστιανικὴ Θρησκεία. Δὲν χρειάζονται ρητορεῖες, οὔτε ἐπιχειρηματολογίες γιὰ ν' ἀποδείξῃ κανεὶς τὴν ἀλήθειαν αὐτήν. Βγαίνει μόνη της, σὰν ἀναντίρρητο συμπέρασμα, φτάνει νἄχῃ κανεὶς μάτια συνηθισμένα νὰ βλέπουν τὴν πραγματικότητα καὶ τὴ ζωὴ ἀπ' τὴν ἀληθινή τους ὄψι. Ἐκεῖ θὰ δῇ τὸν Χριστιανισμὸ σὰν τὴ μεγαλυτέρα δύναμι γιὰ τὴν πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ ἐξύψωσι πρῶτα-πρῶτα τοῦ ἀτόμου. Γιατὶ ὁ Χριστιανισμός, φωτίζοντας τὸ πνεῦμα μὲ τὴν ἀλήθειά του, παύει τὴν ψυχικὴ ταραχή, ποὺ δημιουργεῖται ἀπ' τὸν καταπιεστικὸν ὄγκο τῶν μεγάλων προβλημάτων τῆς ζωῆς καὶ τοῦ κόσμου. Ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά, συνηθίζοντας τὸν ἄνθρωπο στὴν ἀποστροφὴ πρὸς τὸ ἠθικὸν κακόν, ποὺ ἐμφανίζεται προπάντων σὰν ἐγωκεντρισμός, κι' ἐνισχύοντας τὴ θέλησί του στὴν ἐκτέλεσι τοῦ καθήκοντος, ποὺ τὸ ἀνάγει κυρίως στὴν ἀγάπη μὲ τὴν πλατύτερη δυνατὴ ἔννοιά της, δίνει στὴν ψυχὴ τὴν οὐρανίαν ἐκείνη γαλήνη, ποὺ φέρνει μόνον μιὰ ἱκανοποιημένη συνείδησις, καὶ χαρίζει στὴν προσωπικότητα τὴν ὑπεροχὴ καὶ τὴν ἀνωτερότητα, ποὺ δημιουργεῖ τὸ συναίσθημα τοῦ θριάμβου.

Ἔτσι ἡ Χριστιανικὴ Θρησκεία, δίνοντας τόσο μεγάλη σημασία στὴν ἐσωτερικὴ ἀναγέννησι τοῦ ἀτόμου, ἐπιδιώκοντας πρὸ πάντων τὴν ἠθική του ἐξύψωσι, καὶ θέτοντάς του γιὰ προορισμὸ τὴν ἐξυπηρέτησι τοῦ συνόλου καὶ τὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν ἐξύψωσι τῶν συνανθρώπων του, ὅσο καὶ τοῦ ἑαυτοῦ του, παρουσιάζεται ὡς ὁ πιὸ δυνατὸς συντελεστὴς γιὰ τὴ δημιουργία ἀνωτέρου πνευματικοῦ πολιτισμοῦ. Κι' αὐτὴ εἶναι μιὰ ἀνυπολόγιστη ὑπηρεσία, ποὺ προσφέρει στὸν κόσμο ὁ Χριστιανισμός, ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ τῆς ἐμφανίσεώς του. «Ἡ ἐγκατάστασις τοῦ Χριστιανισμοῦ, γράφει ὁ Γάλλος Ἀκαδημαϊκὸς Μπουσινέ, ἐσήμαινε τὴν ἠθικοποίησι καὶ τὸν πνευματικὸν ἐξευγενισμὸ τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ἀποτελοῦν ὁλόκληρη τὴν ἀξία τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς.

Ὁ Χριστιανισμός, συνεχίζει, κατώρθωσε νὰ συγκεντρώσῃ τὶς ἠθικὲς δυνάμεις τὶς διασκορπισμένες ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Ἐδημιούργησε μιὰ σύνθεσι ποὺ περιελάμβανε ἁρμονικώτατα τὸ παρελθὸν κι' ἐφώτιζε τὸ μέλλον. Μιὰ σύνθεσι, ποὺ μὲ τὴν συμβολὴ ὅλων τῶν ἀρχαίων φώτων ἀποτελοῦσε τὸν μεγάλο καθοδηγητικὸ φάρο, μιὰν ἑστία φωτὸς πάντοτε προοδευτική, μιὰ συντεταγμένη δυνάμεως κι' αὐτοθυσίας, ἀπ' τὴν ὁποία θ' ἀντλοῦσαν ὅλοι στὸ ἑξῆς εὐγένειαν, ἐμπιστοσύνη καὶ γαλήνη στὴν ἐπίγειο σταδιοδρομία των».

Εἶν' ἀλήθεια πῶς ἡ ἀνθρωπότης, δυστυχῶς, στὸ σύνολό της, δὲν ἐστάθηκε ἱκανὴ νὰ νοιώσῃ τὶς μεγάλες ὑπηρεσίες ποὺ τῆς προσέφερεν ὁ Χριστιανισμός. Ἔφθασεν ὡς τὸ σημεῖο νὰ τὸν πολεμήσῃ μὲ λύσσα. Καμμιὰ θρησκεία καὶ καμμιὰ ἰδεολογία δὲν ἐμαρτύρησε τόσο, δὲν ἔχυσε τόσο αἷμα ὅσον ἡ Χριστιανική.

Κι' ἂν δὲν εἶχε μέσα της τὴ δύναμι τῶν οὐρανῶν, σίγουρα θὰ τὴν εἶχε ξερριζώσει ἀπὸ καιρὸ ἡ μανία τῶν ἐχθρῶν της. Μὰ ἐπειδὴ ἀκριβῶς συμβαίνει τὸ πρῶτο, γι' αὐτὸ οἱ ἐπιθέσεις, ἀντὶ νὰ τὸν βλάπτουν, γίνονται ἀφορμὲς θριάμβων γι' αὐτόν.

Κι' ἐνῷ οἱ ἐχθροὶ σωπαίνουν κι' ὁ πόλεμος παύει, ἡ Θρησκεία τοῦ Σταυροῦ ἀστραποβολᾷ ὁλοένα καὶ μὲ πιότερη λάμψι. Καὶ μόνο κάθε φορὰ ποὺ ἡ ἀνθρωπότης καταλαβαίνει πῶς τὴν ἐγέλασαν ἐκεῖνοι ποὺ εἶχε πάρει γιὰ ὁδηγούς, κι' ἀλλάζει κατεύθυνσι, καὶ παίρνει τὸ δρόμο τῆς Δαμασκοῦ μετανοιωμένη, μόνο τότε νοιώθει τί θησαυρὸ πολύτιμο θὰ πήγαινε νὰ πετάξῃ.

Μήπως κάτι τέτοιο δὲν συμβαίνει καὶ στὴν ἐποχή μας; Ὕστερα ἀπὸ τὸν πόλεμο ποὺ σήκωσαν κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ τὸν τελευταῖο καιρό, ἡ ἀνθρωπότης ξαναγυρίζει ὁμαδικά. Συνέρχεται στὸν ἑαυτό της. Μέσα στὰ βάθη τοῦ Εἶναί τις ξαναβρίσκει τὰ ἀρχαῖα μεγάλα συνθήματα καὶ τὰ κάμνει νέα. Ἀνακαλύπτει τὴν παληά της πίστι στὸ Χριστὸ καὶ τὴν κάμνει τωρινή. Διαπιστώνει καὶ πάλι μιὰν ἀλήθεια ποὺ ἐκινδύνευε νὰ τὴν ξεχάσῃ. Τὴν ἀλήθεια πῶς ὁ Χριστιανισμὸς ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι καὶ θἆναι γιὰ πάντα ἀστείρευτη πηγὴ εὐτυχίας, ἀνεξάντλητος συσσωρευτὴς ἐκπολιτιστικῆς δυνάμεως, ἀδαπάνητο κεφάλαιο προοδευτικῆς ὁρμῆς.

Γιατί, πραγματικά, ἂν ἡ συμβολὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ γιὰ τὸν ἐκπολιτισμὸ καὶ τὴν ἐξύψωσι τοῦ κόσμου στοὺς περασμένους καιροὺς ἦταν ἀνυπολόγιστη, οἱ ὑπηρεσίες ποὺ προσφέρει σήμερα στὴν ἀνθρωπότητα δὲν εἶναι λιγώτερο σημαντικές. Εἶναι πικρὴ μὰ γενικὴ πιὰ ἡ διαπίστωσις πῶς ἡ μεγάλη πρόοδος τῶν ἐπιστημῶν στὴν ἐποχή μας κι' ὁ τεχνικὸς - μηχανικὸς πολιτισμὸς δὲν μποροῦν νὰ δώσουν τὴ χαρὰ καὶ τὴ γαλήνη στὴν ἀνθρώπινη ψυχή, ποὺ διψᾷ εὐτυχία καὶ δὲν χορταίνει μὲ ξυλοκέρατα. Καθὼς ἔλεγεν ὁ Γκαῖτε, «μπορεῖ ἡ διανοητικὴ ἐξέλιξις νὰ συνεχίζεται πάντοτε, μπορεῖ οἱ φυσικὲς ἐπιστῆμες νὰ ἐπεκτείνωνται ὁλοένα σὲ πλάτος καὶ βάθος, μπορεῖ τὸ ἀνθρώπινο πνεῦμα νὰ ξανοίγεται διαρκῶς σὲ εὐρύτερους ὁρίζοντες, ποτὲ ὅμως δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ προχωρήσῃ πέρα ἀπὸ τὸ μεγαλεῖο καὶ τὸ ἠθικὸν ὕψος τοῦ Χριστιανισμοῦ».

Κι' ὁ σύγχρονος Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων Millikan, ποὺ ἐτιμήθηκε τελευταῖα μὲ τὸ βραβεῖο Νόμπελ, προχωρῶντας πιὸ πέρα, προσθέτει: «Τὸ μέλλον ὡρισμένως θὰ λάβῃ περισσοτέραν ἀνάγκην τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀπὸ ὅ,τι ἐχρειάσθη τὸ παρελθόν».

Ἐπιβεβαιώνεται λοιπὸν κι' ἀπὸ τὴν ἱστορία κι' ἀπὸ τὴν πεῖρα τῆς ζωῆς κι' ἀπὸ τὰ μεγάλα πνεύματα, πῶς ἡ Χριστιανικὴ Θρησκεία εἶν' ὁ πολυτιμότερος θησαυρὸς τῆς ἀνθρωπότητος κι' ἡ μεγαλύτερη ἐκπολιτιστικὴ δύναμι στὸν κόσμο. Κι' ὕστερα ἀπ' αὐτό, πῶς θὰ ἦτο δυνατό, θέλοντας νὰ δημιουργήσωμε νέον ἑλληνικὸ πολιτισμό, νὰ μὴ βάλωμε γιὰ βάσι τῆς ἐξορμήσεώς μας τὴν πίστι στὸ Χριστιανισμό; Νὰ λοιπὸν γιατὶ ὁ Ἐθνικὸς Κυβερνήτης, καὶ μαζὶ μ' αὐτὸν ὅλη ἡ Ἑλλάς, θέλει τὴν Ἐθνικὴ Ὀργάνωσι τῶν νέων της Ὀργάνωσι Χριστιανική.

Α. Ι. Γκ—ς

Ἀπὸ τὴ Βυζαντινὴ Ἐποποιΐα

ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ

ὑπὸ : Μ. ΑΝ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὕστερα ἐκεῖνο πάλι «ὁ πιὸ μακρόθυμος κύριος καὶ ὁ πιὸ στοργικὸς πατέρας» ἄφινε νὰ κρέμεται θαμπὴ κι' ἀδέσποτη ἡ τρομερὴ ὑποψία πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια ὅλων χωρὶς νὰ ξεχωρίζῃς καθαρὰ ποιὸν σημαδεύει...

Ὁ ἔπαρχος ποὺ ἦταν ἀπὸ τὴν ἴδια Παλατιανὴ ράτσα μὲ τὸ Γρηγορᾶ κατάλαβε, χαμογέλασε στυφά, ἔκλινε λίγο τὸ κεφάλι γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν ἄρχοντα καὶ ἡ ματιά του φανέρωνε ὅλη τὴν ἐκτίμηση ποὺ αἰσθανόταν γιὰ τὴν ἀσυνέριστη πιτηδειοσύνη του...

Ἀκολούθησε σιωπή... Φανερὸ πὼς δὲν ἔμενε τίποτ' ἄλλο νὰ ποῦν καὶ οἱ ἄρχόντοι σηκώθηκαν νὰ φύγουν... Εἶχε νυχτώσει κιόλας... Κάτω στὴ μεγάλη αὐλή τους περίμεναν οἱ μαγκλαβῖτες μὲ ἀναμμένα δαδιὰ γιὰ νὰ πηγαίνουν μπροστὰ καὶ νὰ φωτίζουν τὸ δρόμο... Ἄλογα μὲ χρυσοκέντητα χάμουρα, καροῦχες, καὶ λεκτίκια γιὰ τοὺς γεροντότερους ἦσαν στριμωγμένα μπρὸς στὴ μεγάλη πόρτα τοῦ Ἐπαρχείου... καὶ γινότανε ἐκεῖ τόση χλαλοὴ ἀπὸ τὶς φωνὲς τῶν δούλων καὶ τὰ χλιμιντρίσματα ποὺ οἱ λίγοι περαστικοὶ στέκονταν κι' ἔλεγαν συναμεταξύ τους: «Ὁ Ἔπαρχος ἔχει συμβούλιο... κάτι τρέχει...».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΕ'.

Τὸ πανηγύρι.

Ἐνῷ ἦσαν ὅλα ἕτοιμα γιὰ τὴν ὑποδοχὴ τοῦ Αὐτοκράτορα, ξαφνικὰ ἔφθασε ἄλλη εἴδηση ποὺ κυριολεκτικὰ ἀπογοήτεψε τοὺς τρεῖς φίλους μας... Ἡ κατάσταση τοῦ ὑψηλοῦ ἀρρώστου χειροτέρεψε... «Ἡ ἀπόσταση ἀπὸ τὴ Βασιλεύουσα ὥς τὴ Θεσσαλονίκη εἶναι πολὺ μεγάλη...» σκέφθηκαν οἱ γιατροί.«Θ' ἀνθέξῃ ἄραγε στοὺς κόπους;» κι' ἀποφάσισαν νὰ ματαιώσουν τὸ ταξίδι... Ἐξ ἄλλου οἱ ὁλονυχτίες στὶς ἐκκλησίες, οἱ προσευχὲς καὶ οἱ γονυκλισίες ποὺ τὸν ἔβαζαν νὰ κάνῃ οἱ καλόγεροι τὸν ἐξαντλοῦσαν περισσότερο... Ἀποφάσισαν λοιπὸν νὰ τὸν μεταφέρουν στὴν Προῦσσα τῆς Βιθυνίας, ὅπου ὑπῆρχαν περίφημα λουτρὰ θαυματουργά, ποὺ μποροῦσαν ἀκόμα καὶ σὲ πεθαμένο νὰ ξαναδώσουν ζωή...

—Ἄλλο δὲ μένει παρὰ ν' ἀναθέσουμε στὸν Ἅγιο τὴν ὑπόθεσή μας... συμβούλεψε ὁ Δημήτρης... Γιατὶ πραγματικὰ ἂν δὲ γίνῃ θαῦμα, ἐγὼ τοὐλάχιστον δὲ βλέπω πὼς εἶναι δυνατὸν νὰ πλησιάσουμε τὸ Νικηφόρο...

— Δὲ φτάνει νὰ τὸν πλησιάσουμε, συμπλήρωσε ὁ Μιχαήλ, πρέπει νὰ τὸν κάνουμε ἀκόμα νὰ πιστέψῃ, πὼς δίχως τὴ δικιά μας βοήθεια ὅλες οἱ ἑτοιμασίες καὶ οἱ κόποι του πᾶνε χαμένοι...

—Ποιὸς ξέρει... καμμιὰ φορὰ ἐκεῖ ποὺ δὲν ἐλπίζει κανείς, παρατήρησε ὁ Γρηγόρης μὲ πικρία...

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς περισσότερο ἀπ' ὅλους ὁ γιὸς τοῦ Κομιτᾶ εἶχε ὀνειροπολήσει τὴ μακρινὴ αὐτὴ ἐκστρατεία ποὺ παρουσιαζόταν σὰ μιὰ λύση ἀναπάντεχη στὸ πρόβλημα τῆς ζωῆς του... καὶ τώρα δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο ἀκόμα νὰ πιστέψῃ τὴ νέα τροπὴ ποὺ πῆρε ἡ ὑπόθεση καὶ ν' ἀπογοητευθῇ...

Ὡς τόσο ἡ γιορτὴ τοῦ Ἅη - Δημήτρη πλησίαζε... Ἡ πολιτεία ἦταν ἀνάστατη ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ξένων ποὺ τρέχανε ὁλοῦθε κινημένοι ὄχι μονάχα ἀπὸ θεοσέβεια μὰ καὶ ἀπὸ τὴ δίψα τοῦ κέρδους... Στοὺς ξενῶνες ὁλοένα κατέφταναν νέοι ταξιδιῶτες παρακαλῶντας νὰ τοὺς δώσουν στέγη, ὅπου—ὅπου, ἀκόμα καὶ στὸ σταῦλο... Μὰ οἱ ἐπιστάτες θέλοντας ν' ἀποφύγουν ἀνώφελη ἐνόχληση εἶχαν βάλει ἐπιγραφὲς ἐπάνω στὴν ἐξωτερικὴ μεγάλη πόρτα ποὺ εἰδοποιοῦσε τοὺς περαστικοὺς πὼς δὲν ὑπάρχει πιὰ θέση οὔτε γιὰ ἄνθρωπο οὔτε γιὰ ζῶο... Οἱ ξενῶνες αὐτοὶ ἦσαν κάτι μεγάλα τετράγωνα οἰκοδομήματα χτισμένα ἐπάνω στὸ ἴδιο σχέδιο μὲ τὰ μοναστήρια... Γύρω γύρω δηλαδὴ κελλιὰ καὶ στὴ μέση μιὰ μεγάλη αὐλὴ ποὺ ἔπιανε καὶ τὸν περισσότερο χῶρο. Στὴν αὐλὴ τούτη ὑπῆρχαν καὶ ὑπόστεγα γιὰ τὰ ζῶα, βρύσες καὶ γοῦρνες γιὰ πότισμα καὶ δέντρα, πρὸ πάντων πλατάνια, ποὺ κάνανε πλατὺ καὶ ξεκουραστικὸν ἥσκιο' ἐκεῖ τ' ἀπομεσήμερα ξαπλωμένοι οἱ ἀγωγιάτες ἱστοροῦσαν τὰ παράξενα τοῦ τόπου τους κι' ἔκαναν χοντρὰ ἀστεῖα συναμεταξύ τους καὶ γελοῦσαν...

Ὁ κεντηρίονας ρωτοῦσε : Ποῦθε ἔρχεσαι καὶ γιατί.

Εἶχαν λοιπὸν πλημμυρίσει ἀπὸ καιρὸ οἱ ξενῶνες σὲ σημεῖο ποὺ ἀκόμα καὶ στὴν αὐλὴ ἔμενε πολὺς κόσμος' κι' ὄχι νὰ πῇς φτωχοὶ καὶ παρακατιανοί, μὰ καὶ ἄνθρωποι ποὺ εἶχαν τὸν τρόπο τους καὶ θὰ μποροῦσαν, μ' εὐχαρίστηση μάλιστα, νὰ πληρώσουν κάτι γιὰ νὰ βροῦν πιὸ ὑποφερτὸ κατάλυμα τὶς ὀκτὼ δέκα μέρες ποὺ κρατοῦσε τὸ παζάρι... Κάθε πρωῒ ξετάζανε ἀνήσυχα τὸν οὐρανό. Ἂν ἔπιανε κακοκαιριά; Μὰ τὶς πρώϊμες βροχὲς κεῖνο τὸ χρόνο ἀκολούθησε εὐχάριστο καλοκαιράκι... Ὁ οὐρανὸς ἦταν καταγάλανος, ὁ ἀέρας καθαρός, δροσᾶτος καὶ τόσο πρόσχαρες οἱ νύχτες μὲ τὴν ἀστροφεγγιά τους, ποὺ ἡ καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου, ὅσο τυραννισμένη κι' ἂν ἦταν, ἀποξεχνοῦσε τὸν καϋμό της καὶ δίνονταν σὲ γλυκὸ ὀνειρόπαρμα...

Μὰ τὸ πιότερο ἀνθρωπομάνι εἶχε μαζευτῆ ἔξω ἀπὸ τὴ χρυσὴ Πύλη πρὸς τὶς ὄχτες τοῦ Ἀξιοῦ' γιατὶ δὲν ἔμπαινε ὅποιος-ὅποιος στὴν πολιτεία... Ὁ κεντηρίονας τῆς φρουρᾶς ρωτοῦσε ποῦθε ἔρχεσαι καὶ γιατί, πόσο καιρὸ θὰ μείνῃς καὶ ποιους γνώριμους ἔχεις, καὶ κατὰ τὴν ἀπόκριση ποὺ ἔδινες στὰ ρωτήματά του σ' ἄφινε νὰ περάσῃς... Οἱ ἄλλοι ἔμεναν ἔξω, στὰ χωράφια, κάτω ἀπὸ σκηνὲς καὶ παράγγες.

Ἐκεῖ λοιπὸν γινόταν τὸ μεγάλο ἀνακάτωμα καὶ ἡ χλαλοή... ἐκεῖ, ὅπως λέει καὶ ἡ παραμιά, ἔχανε τὴ μάνα τὸ παιδὶ κι' ὁ δοῦλος τὸν ἀφέντη... Οἱ παράγγες καὶ οἱ σκηνὲς ἦσαν βαλμένες σὲ τέτοιο τρόπο, ποὺ μποροῦσε κανεὶς νὰ κυκλοφορῇ λέφτερα ἀνάμεσό τους καὶ νὰ χαζεύῃ τὰ λογῆς λογῆς πράματα ποὺ κουβαλοῦσε ἡ Ἀνατολὴ καὶ ἡ Δύση... Τὴ νύχτα ἀνάβαν φωτιὲς καὶ οἱ ἀφεντικοὶ κοιμῶνταν κοντὰ στὴν πραμάτεια τους γιὰ περισσότερη ἀσφάλεια... ἐνῷ οἱ δοῦλοι τους ξαγρυπνοῦσαν μὲ τὴ σειρά: γιατὶ—τὸ φαντάζεστε βέβαια—μιὰ τέτοια φασαρία μάζευε πολλὴ πελατεία ἀπὸ κείνη ποὺ δὲν ἔχει οὔτε τὴν μπόρεση οὔτε τὴν ὄρεξη νὰ πληρώσῃ κεῖνο ποὺ τραβᾷ ἡ ὄρεξή της... Ἐξ ἄλλου συχνὲς περιπολίες ἀπὸ στρατιῶτες καὶ μαγκλαβῖτες δημόσιους περνοῦσαν γιὰ νὰ κρατοῦν τὴν τάξη καὶ τὴν ἡσυχία ἀνάμεσα στὸ ἀνακάτωμα τοῦτο τῶν φυλῶν πού, πολλὲς φορὲς ἀπὸ ἀσυνεννοησία καὶ ἄλλοτες ἀπὸ φυσικὴ ἀντιπάθεια, πιάνονταν συναμεταξύ τους καὶ μποροῦσε ἀπὸ μικρὴ ἀφορμὴ ν' ἀνάψῃ μεγάλη συμφορά... Ἰδιαίτερη προσοχὴ ἔδινε ἡ ἐξουσία στὴν κατασκοπεία ποὺ σὲ μιὰ τέτοια

περίσταση μποροῦσε νὰ κάνη θαύματα, χωρὶς κίνδυνο μάλιστα, γιατὶ πῶς νὰ ξεχωρίσης ἀνάμεσα σὲ τόσον κόσμο τὴ γνώμη καὶ τὸ βαθύτερο σκοπὸ τοῦ καθενός, μιὰ καὶ ὅλοι εἶχαν τὴν πρόχειρη δικαιολογία, πὼς ἦρθαν γιὰ νὰ πουλήσουν καὶ ν' ἀγοράσουν; Οἱ κουρσάροι λόγου χάρη εἶχαν ξεχωριστὸ συμφέρο νὰ μάθουν ἀπὸ ποῦ ἦρθαν τὰ καράβια μὲ τὴν πραμάτεια καὶ σὲ ποιὸ λιμάνι θὰ τραβοῦσαν ἅμα τέλειωνε τὸ παζάρι, γιὰ νὰ στήσουν καρτέρι πίσω ἀπὸ κανένα κάβο ἢ μεσοπέλαγα καὶ νὰ βρεθοῦν ξαφνικὰ μπροστά τους ἐκεῖ ποὺ δὲν τὸ περίμεναν.... Ὁ καθένας λοιπὸν φυλαγότανε ἀπὸ τὸν ἄλλο, μιὰ καὶ δὲν ἤξερε τί λογῆς κουμάσι εἶναι, καὶ ὅλοι κρατοῦσαν τὴ γλῶσσα τους δεμένη κι' ἔρριχναν πλάγιες ματιὲς συναμεταξύ τους γιομᾶτες ὑποψία. Δὲν εἶναι πιὰ ἄνθρωποι τοῦτοι, ἔλεγες, μὰ τσοπανόσκυλα ποὺ μαζεύτηκαν ὁλοῦθε μὲ τὴν τρίχα ἀνασηκωμένη ὅλο θυμὸ καὶ κάκητα καὶ μονάχα ὁ φόβος τὰ κρατεῖ νὰ μὴ ριχτοῦν τὸ ἕνα πάνω στ' ἄλλο καὶ κουβαριαστοῦν κι' ἀλληλοσπαραχτοῦνε...

Ἡ κατάσταση ὅμως τούτη δὲν κρατοῦσε πολύ... Ἅμα σπίθιζε τὸ ρετσινάτο κοντὰ στ' ἀναμμένα δαδιά, οἱ ἔνιες πνίγονταν, θαρρεῖς, μέσα στὰ ξέχειλα ποτήρια καὶ ξεχνιοῦνταν οἱ διαφορὲς καὶ οἱ ὑποψίες καὶ οἱ ἄνθρωποι ξαναγίνονταν τὰ φυσικὰ ἁπλᾶ πλάσματα ποὺ τ' ἀδερφώνει τὸ ἴδιο ὁ πόνος καὶ ἡ χαρά... Τὸ τραγοῦδι τότες σ' ἕνα ξέσπασμα ἀναπηδοῦσε ἀπὸ τὴν καρδιὰ κι' ἄναβε ὁ χορὸς καὶ τὸ γλέντι κάτω ἀπὸ τὸ φεγγοβόλημα τοῦ πρόσχαρου οὐρανοῦ... Ἄκουες τὸ λοιπὸν βουνήσια τραγούδια σὲ τρόπο ἐξωτικό, σὰ νᾆταν ἀντίλαλος ἀπὸ μακρισμένες βουνοπλαγιές... τραγούδια μακρόσυρτα νοσταλγικά, σὰν τὶς ἁπλωτὲς μονότονες πεδιάδες τῆς Θράκης καὶ τὶς ἐρημιὲς τοῦ Σαγγάριου... τραγούδια ἀνοιχτόκαρδα, ὅμοια μὲ τὸ ἀσπρογάλιασμα καὶ τὸ γελοκόπημα ποὺ κάνει τὸ κῦμα σὰ σπάζει στὶς νταντελένιες ἀκρογιαλιὲς τῆς Ἄσπρης θάλασσας...

Ἀπὸ τὶς δέκα τοῦ Ὀχτώβρη ἀρχινοῦσε ἡ φασαρία τούτη... καὶ στὶς εἴκοσι πιὰ ἔβγαιναν οἱ παπάδες χρυσοντυμένοι ἀπὸ τὴν Χρυσῆ Πύλη καὶ ραντίζανε μὲ ἁγίασμα τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὶς πραμάτειες καὶ ἔτσι ἐπίσημα πιά, νὰ ποῦμε, ἔμπαινε τὸ παζάρι κάτω ἀπὸ τὴν προστασία τοῦ Ἁγίου. Ἕξη μέρες δηλ. πρὶν ἀπὸ τὴ γιορτή· καὶ αὐτὸ γιὰ νὰ περάση ἡ μεγάλη φούρια τοῦ «δῶσε - πᾶρε» καὶ νὰ μπορέση ὁ κόσμος γλυτωμένος κάπως ἀπὸ τούτη τὴν ἔγνοια νὰ δοθῆ ὁλόκληρος μὲ τὴν ψυχὴ καὶ τὸ κορμὶ στὴ λατρεία τοῦ θαυματουργοῦ προστάτη τῆς πολιτείας... Λέω «καὶ μὲ τὸ κορμὶ» γιατὶ μέρα καὶ νύχτα ἔπρεπε οἱ θεοφοβούμενοι Θεσσαλονικοὶ νὰ βρίσκωνται σὲ κίνηση. Τὸ πρωῒ λειτουργία... τὸ βραδάκι ἑσπερινὸς καὶ λιτανεία γύρω ἀπὸ τὰ τείχη καὶ τοὺς μεγάλους δρόμους ποὺ βαστοῦσε ὧρες κι' ὧρες κι' ὕστερα ὁλονυχτία... Καὶ βάλετε μὲ τὸ νοῦ σας τὰ γονατίσματα καὶ τὴ συγκίνηση, σὰ γινόταν κανένα θαῦμα καὶ τὰ κλάματα... καὶ τὰ στηθοκοπήματα... γιατὶ ὁ καθένας θυμότανε τὶς ἁμαρτίες του, καὶ εἴτε ἐκεῖ μπροστὰ σ' ὅλους τὶς ξεμολογιότανε καὶ ζητοῦσε συγχώρεση, εἴτε βαθειὰ μέσα στὴν καρδιά του...

Τὰ σήμαντρα χτυποῦσαν μὲ μανία καὶ πάνω ἀπ' ὅλα ξεχώριζε ἡ βαρειὰ φωνὴ τῆς μεγάλης καμπάνας τοῦ Ἁγίου, ποὺ τότες εἶχαν φέρει γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τὴν Ἰταλία καὶ ἦταν κάτι ξεχωριστὸ καὶ πρωτοφανέρωτο στὴν Ἀνατολή...

Ντούουν ! ἔκανε μ' ἕνα βαθὺ καὶ γλυκὸν ἦχο ποὺ ἔφτανε ἴσαμε τὴν καρδιά, καὶ ὁ ἀέρας ἔμπαινε σὲ κίνηση καὶ γιὰ κάμποση ὥρα ἄκουες ἕνα γούουν, γούουν, γούουν, σὰ νᾆταν ἡ ἴδια ἡ φωνὴ τοῦ Παντοκράτορα ποὺ ἀντιλαλοῦσε κάτω ἀπὸ τὸ θόλο τ' οὐρανοῦ...

Μέσα στ' ἀνακάτωμα τοῦτο λοιπόν, στὸ ἀδιάκοπο ἠχολόϊ, στὸν καπνὸ τοῦ λιβανιοῦ ποὺ ἀνέβαινε ὁλοῦθε ἀπὸ ἐκκλησίες καὶ σπίτια, στὰ ξεφωνητὰ καὶ τὰ σταυροκοπήματα καὶ τὶς ψαλμουδίες, σάλευαν τὰ σύνορα τῆς πραγματικότητας καὶ τὸ μυαλὸ τοῦ ἀνθρώπου, σὰ μέσα σ' ὄνειρο, ἔβλεπε μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς... κι' ἀναθυμότανε καὶ ξαναζοῦσε ὅλο τὸ συναξάρι τοῦ Ἁγίου... τὸ μυστήριο καὶ τὰ θαύματά του...

('Ακολουθεῖ)

ΤΟ ΑΥΡΙΑΝΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Καὶ ἀφοῦ ἐβγῆκε ἔξω ὁ Ἰησοῦς εἶδε μαζευμένον πολὺν κόσμον καὶ ἐλυπήθη αὐτοὺς καὶ ἐθεράπευσεν ἀπ' αὐτοὺς πολλοὺς ἀρρώστους. Ὅταν ἐβράδυασε δὲ τὸν ἐπλησίασαν οἱ μαθηταί του καὶ τοῦ ἔλεγαν ὅτι ἐκεῖ ἦταν ἔρημος καὶ ἡ ὥρα ἐπέρασεν καὶ ἐπομένως νὰ ἀφήση τὸν κόσμον νὰ ὑπάγη στὰ σπίτια του νὰ ἀγοράση τρόφιμα. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν εἰς αὐτούς : Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ φύγη κανένας. Δῶστε σεῖς εἰς αὐτοὺς νὰ φάγουν. Οἱ δὲ μαθηταί του τοῦ ἀπήντησαν : Ἡμεῖς δὲν ἔχομεν μαζί μας ἄλλο ἀπὸ πέντε ψωμιὰ καὶ δύο ψάρια. Τότε δὲ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε : Φέρτε αὐτὰ ἐδῶ. Καὶ ἀφοῦ ἔγινε τοῦτο εἶπε εἰς τὸν κόσμον νὰ ξαπλωθῆ ἐπάνω στὰ χόρτα. Καὶ λαβὼν τὰ πέντε ψωμιὰ καὶ τὰ δύο ψάρια καὶ ἀφοῦ ἐκύτταξε πρὸς τὸν οὐρανὸν τὰ ηὐλόγησε καὶ ἀφοῦ τὰ ἔκοψε τὰ ἔδωκε εἰς τοὺς μαθητάς του καὶ οἱ μαθηταὶ εἰς ὅλους τοὺς εὑρισκομένους ἐκεῖ. Καὶ ἔφαγαν ὅλοι καὶ ἐχόρτασαν καὶ ἐπερίσσευσαν καὶ δώδεκα κοφίνια γεμᾶτα. Ἐκεῖνοι δὲ ὅλοι ποὺ ἔφαγαν ἦσαν περίπου πέντε χιλιάδες ἄνδρες ἐκτὸς ἀπὸ τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παιδιά.

Καὶ ἐξελθὼν ὁ Ἰησοῦς εἶδε πολὺν ὄχλον, καὶ εὐσπλαγχνίσθη ἐπ' αὐτοῖς καὶ ἐθεράπευσε τοὺς ἀρρώστους αὐτῶν. Ὀψίας δὲ γενομένης προσῆλθον αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες· ἔρημός ἐστιν ὁ τόπος καὶ ἡ ὥρα ἤδη παρῆλθεν· ἀπόλυσον τοὺς ὄχλους, ἵνα ἀπελθόντες εἰς τὰς κώμας ἀγοράσωσιν ἑαυτοῖς βρώματα. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· οὐ χρείαν ἔχουσιν ἀπελθεῖν· δότε αὐτοῖς ὑμεῖς φαγεῖν. Οἱ δὲ λέγουσιν αὐτῷ· οὐκ ἔχομεν ὧδε εἰ μὴ πέντε ἄρτους καὶ δύο ἰχθύας. Ὁ δὲ εἶπε· φέρετέ μοι αὐτοὺς ὧδε. Καὶ κελεύσας τοὺς ὄχλους ἀνακλιθῆναι ἐπὶ τοὺς χόρτους, λαβὼν τοὺς πέντε ἄρτους καὶ τοὺς δύο ἰχθύας, ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν εὐλόγησε, καὶ κλάσας ἔδωκε τοῖς μαθηταῖς τοὺς ἄρτους, οἱ δὲ μαθηταὶ τοῖς ὄχλοις. Καὶ ἔφαγον πάντες καὶ ἐχορτάσθησαν, καὶ ἦραν τὸ περισσεῦον τῶν κλασμάτων δώδεκα κοφίνους πλήρεις. Οἱ δὲ ἐσθίοντες ἦσαν ἄνδρες ὡσεὶ πεντακισχίλιοι χωρὶς γυναικῶν καὶ παιδίων.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Τὸ αὐριανὸν Εὐαγγέλιον εἰς τὸ ὁποῖον ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος μᾶς διηγεῖται πῶς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐχόρτασε μὲ πέντε ἄρτους καὶ δύο ψάρια περισσοτέρους ἀπὸ 5000 ἀνθρώπους, μᾶς διδάσκει τί μπορεῖ νὰ κατορθώση ἐκεῖνος ποὺ πιστεύει εἰς τὸν Θεὸν καὶ ἐκτελεῖ τὰ θελήματά του. Ἐνῷ εἰς τὸ μέρος ποὺ ἐδίδασκε ὁ Θεάνθρωπος τὰ πλήθη δὲν ὑπῆρχε τίποτε ἄλλο ἀπὸ χόρτα καὶ πέτρες καὶ ἐνῷ οἱ μαθηταί του δὲν εἶχαν μαζί των παρὰ πέντε ψωμιὰ γιὰ νὰ φᾶνε αὐτοὶ καὶ ὁ διδάσκαλός των, ὁ Θεάνθρωπος ποὺ εἶχε σταλῆ ἀπὸ τὸν πατέρα του εἰς τὸν Κόσμον διὰ νὰ σώση τοὺς ἀνθρώπους ἀπ' τὴν ἁμαρτίαν διδάσκων καὶ παραδειγματίζων αὐτούς, κατώρθωσε νὰ κάμη ἕνα ἀπὸ τὰ θαύματά του, δηλαδὴ νὰ γίνη δυνατὸν νὰ χορτάσουν πέντε χιλιάδες ἄνθρωποι μὲ πέντε μονάχα ψωμιά ! Ἦταν ποτὲ δυνατὸν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἀκούοντες τὸν Θεάνθρωπον νὰ διδάσκη καὶ βλέποντες ἕνα τέτοιο θαῦμα νὰ μὴ πιστεύσουν εἰς αὐτόν;

Γι' αὐτὸ καὶ ἡμεῖς σήμερα ἀκούοντες τὴν θείαν του διδασκαλίαν καὶ διαβάζοντες τὰ θαύματά του, ἔχομεν ἀπόλυτον καθῆκον νὰ πιστεύσωμεν εἰλικρινὰ εἰς αὐτόν, μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι κάμνοντες τὸ θέλημά του καὶ ἐφαρμόζοντες τὴν διδασκαλίαν του εἰς ὅλην μας τὴν ζωὴν θὰ γίνωμεν ἄξιοι μαθηταί του καὶ θὰ ἐπιτύχωμεν ὅ,τι θελήσωμεν. Γιατὶ ὅταν ὁ ἄνθρωπος μὲ ὅλη του τὴν καρδιὰ κι' ὅλη του τὴν ψυχὴ ἀκολουθῆ τὴν μεγάλην τοῦ Χριστοῦ καὶ ὑψηλὴν διδασκαλίαν, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ γίνη τέλειος καὶ ἐπομένως θὰ ἀξιωθῆ τῆς Θείας Χάριτος, ἡ ὁποία θὰ τὸν πλημμυρίση καὶ θὰ τὸν κάνη ἱκανὸν γιὰ κάθε μεγάλη πρᾶξι.

Η ΝΕΥΡΑΣΘΕΝΕΙΑ

«Ἄλλαι δύο αὐτοκτονίαι.— Ἐντὸς τῆς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κερατσινίου 34 οἰκίας του ηὐτοκτόνησεν ὁ 39ετὴς Γ. Τσιγκογιάννης ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος βληθεὶς διὰ σφαίρας περιστρόφου εἰς τὸν κρόταφον. Μεταφερθεὶς εἰς τὸν Σταθμὸν Πρώτων Βοηθειῶν ἐξέπνευσεν. Ὁ αὐτόχειρ ἔπασχεν ἐκ νευρασθενείας. Ἐπίσης ηὐτοκτόνησε χθὲς ὁ Ἀντ. Νικολαΐδης λαβὼν 30 δισκία κινίνης. Καὶ αὐτὸς ἔπασχεν, ὁμοίως, ἐκ νευρικῶν νοσημάτων».

Κάθε ἑλληνικὴ ἐφημερίδα, ποὺ θὰ ἀνοίξετε, κάθε μέρα ἀναγγέλλει αὐτοκτονίες γι' αὐτὸν τὸν λόγο. Κι' ὅμως κάθε αὐτοκτονία, ἀπὸ ὁποιονδήποτε λόγον καὶ νὰ γίνεται ἔχει ὡς βαθύτερόν της αἴτιο τὴν νευρασθένεια, σὲ μικρὸ ἢ σὲ μεγάλο βαθμό. Δὲν ἀρκεῖ παρὰ νὰ βρεθῆ μιὰ αἰτία γιὰ νὰ ἀρνηθῆ ἕνας μὲ ἀδύνατα νεῦρα τὴ ζωή

«Ἕνας λαὸς ζῆ ἀπὸ τὰ νεῦρα του», εἶπε κάποτε ἕνας περίφημος νευρολόγος. Τὸ εἶπε πρὶν ἀπὸ ἕναν αἰῶνα, μὰ σήμερα ὁ λόγος αὐτὸς ταιριάζει πιὸ πολὺ στὴν ἐποχή μας, ποὺ εἶναι τόσο ταραγμένη. Στὸν ἀγῶνα περὶ ὑπάρξεως δὲν παίζει ρόλο μόνο ἡ φυσικὴ δύναμι, ἀλλὰ ἡ πνευματικὴ καὶ ψυχικὴ ἱκανότης, ποὺ μπορεῖ νὰ δυναμώνη πάντα τὴν φυσικὴ δύναμι μὲ τὴν ἐνέργειά της πάνω σ' αὐτή. Περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη ἐποχὴ ἔχουμε καθῆκον νὰ διατηροῦμε γερὰ τὰ νεῦρα μας καὶ νὰ τὰ δυναμώνουμε, ἀποφεύγοντας νὰ δίνουμε ἀφορμὴ γιὰ ἐρεθισμοὺς καὶ στοὺς συνανθρώπους μας.

Ὁ ἄνθρωπος τοῦ βουνοῦ ποὺ δὲν φοβᾶται νευρασθένεια...

Μὰ καὶ στὰ νεῦρα εἶναι πιὸ καλὴ ἡ προφύλαξι ἀπὸ τὴν θεραπεία. Γιατὶ εἶναι δύσκολο νὰ φέρη κανεὶς σὲ καλὴ κατάστασι τὰ νεῦρα του, ποὺ ξέφτισαν. Εἶναι ζήτημα, ἂν ξέρουν πολλοὶ ἀπὸ μᾶς μὲ τί τρόπο θὰ κρατήσουν καὶ θὰ διατηρήσουν σὲ καλὴ τάξι τὸ νευρικό τους σύστημα, ποῦ εἶναι ὁ κύριος παράγων γιὰ τὴν ἐργασία τους καὶ ἑπομένως γιὰ τὴ ζωή τους. Κι' ἀφοῦ μιλᾶμε γιὰ προφύλαξι, μᾶς φαίνεται πὼς πρέπει νὰ μιλήσουμε μιὰ φορὰ στὴ νέα μας γενεά, πῶς εἶναι δυνατὸ νὰ φροντίζη, νὰ διατηρῆ καλὰ καὶ γερὰ νεῦρα γιὰ νὰ μπορέση αὔριο νὰ γίνη καλλιτέχνης τῆς ζωῆς μπορῶντας νὰ ὠφελήση τὸν ἑαυτό της καὶ τὸ λαό της.

* * *

Στὶς Ἰνδίες ἔχει κάθε οἰκογένεια Χιντοῦ κάθε χρόνο τὴν «μέρα τῶν ὕβρεων». Ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας μαζεύονται, κλειοῦνε πόρτες καὶ παράθυρα, φράζουν κάθε χαραμάδα, ἀποχωρίζονται τελείως ἀπὸ τὸν ἔξω κόσμο μὲ πολλὴ φροντίδα καὶ βάζουν καὶ οἱ ἴδιοι μπαμπάκι στ' αὐτιά. Ἔπειτα ἀρχίζουν τὸ βρισίδι ἀναμεταξύ τους. Ὅ,τι μῖσος καὶ δυσαρέσκεια σωρεύθηκε ὁλόκληρο τὸ χρόνο μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ καθενός, ὅ,τι παράπονο ἔχει ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον, ὅ,τι ἀναγκάστηκε νὰ καταπιῆ ὁλόκληρο τὸ χρόνο, ἀδικία καὶ ψευτιά, πετιέται κατὰ πρόσωπο μὲ φωνὲς καὶ θυμό. Ὅμως ὁ ἄλλος δὲν τὸν ἀκούγει, πρῶτα γιατὶ καὶ ὁ ἴδιος φωνάζει κι' ἔπειτα γιατί, ὅπως εἴπαμε, ἔχει στ' αὐτιά του μπαμπάκι. Μὰ δὲν πειράζει. Τοὐλάχιστο τὰ εἶπε κατὰ πρόσωπο. Κι' ἔτσι τελειώνει αὐτὴ ἡ οἰκογενειακὴ γιορτή, ὅταν πιὰ κουρασθοῦν ὅλοι νὰ βρίζουν. Κάποτε, ὅμως, εἶναι κάποιος, ποὺ δὲν ἡσυχάζει, ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ μιλᾶ μὲ λύσσα, ποὺ μαίνεται καὶ οὐρλιάζει, ποὺ ἔχει ἀφροὺς στὸ στόμα, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ἡσυχάση παρὰ ὅταν πέση ἀπὸ τὴν ἐξάντλησι, ἐκτὸς ἑαυτοῦ, ξερὸς στὸ πάτωμα. Τότε ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας κουνᾶ περίλυπα τὸ κεφάλι του. Αὐτὸς εἶναι ὁ νευρικὸς μέσα στὴν οἰκογένεια καὶ πρέπει νὰ πάη στὸ ναό, στὸν ἱερέα καὶ στὸ γιατρό.

Θαυμάσιος τρόπος καθὼς βλέπουμε, νὰ ξεχωρίση κανεὶς τὸ σιτάρι ἀπὸ τὸ ἄχυρο. Δὲν εἶναι φυσικὰ ἀρρωστημένο μιὰ φορὰ τὸ χρόνο νὰ βγάλη κανεὶς τὸ ἄχτι του καὶ τὸ θυμό του γι' ἀδικίες, ποὺ τοῦ ἔγιναν. Μὰ ὅταν πιὰ ἔχη τινάξει τὴν καρδιά του ἀπὸ ὅ,τι τὸν βάραινε πρέπει νὰ γυρίση πάλιν στὸν παληό του ἥσυχο τρόπο καὶ στὴ δουλειά του ξεκούραστος. Ἔτσι ξεθύμανε. Ὅταν, ὅμως, δὲν μπορῆ νὰ ξεθυμάνη καὶ μετὰ τὸ βρίσιμο, τότε εἶναι νευρικός, ὑστερικός, ὁ κίνδυνος μιᾶς νέας ἐκρήξεως ὑφίσταται κάθε μέρα, ἡ ψυχὴ εἶναι κάπου σοβαρὰ πληγωμένη.

Καὶ ὁ ἱερεὺς θὰ κάνη ἐκεῖνο ποὺ πρέπει. Κρατεῖ τὸν ἄρρωστο κοντά του καὶ τοῦ δίνει ἐργασία. Εἶναι τὸ ἴδιο, ποὺ κάνουμε ἐμεῖς, ὅταν ἀνακαλύψουμε πὼς τὰ νεῦρα μας δὲν ἀντέχουν πιὰ καὶ πᾶμε γιὰ ἐξοχή.

* * *

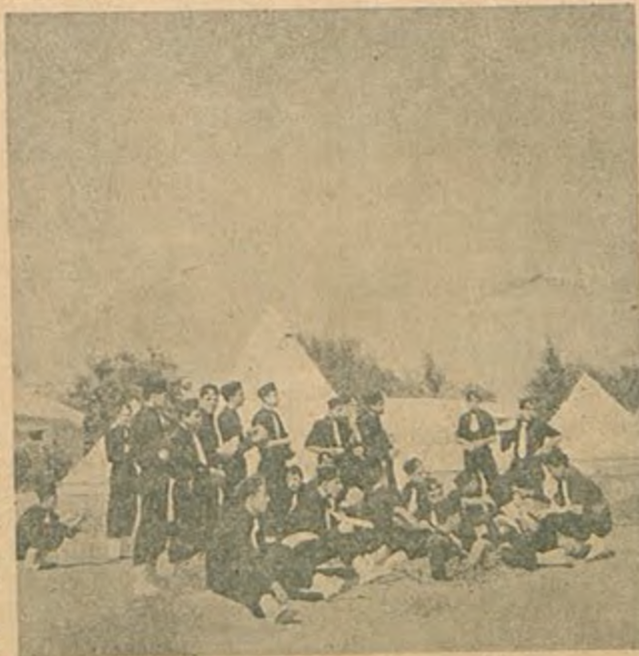
Εἴμαστε, ἂς ὑποθέσουμε, τριάντα πέντε χρονῶν, χωρὶς νὰ μπορέσουμε νὰ προχωρήσουμε στὴν ἐργασία μας, ν' ἀνεβοῦμε στὴν καριέρα, ποὺ θέσαμε ὡς σκοπό μας. Εἴμαστε δυσαρεστημένοι μὲ τὸ κάθε τι. Περιμένουμε ἀπὸ χρόνια μιὰ ἀλλαγὴ στὴν κατάστασι αὐτή, ὁ καιρὸς περνᾶ, τὰ νεῦρα μας τρίβονται. Ὁ ὕπνος μας δὲν εἶναι καλός, τὸ φαγὶ δὲν μᾶς ἀρέσει, στὸ σπίτι δὲν μποροῦμε νὰ καθήσουμε ἥσυχοι, μὰ καὶ ἔξω δὲν μᾶς φαίνεται καλύτερα. Ἔχουμε τὸ συναίσθημα, πὼς ὅλως διόλου ἀλλοιώτικα ἔπρεπε νὰ ἀρχίσουμε τὴ ζωή μας.

Ὅταν φθάσουμε σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, τότε ἀρχίζουμε νὰ προσέχουμε πράγματα δευτερευούσης σημασίας. Δίνουμε περισσότερη προσοχὴ ἀπὸ ὅ,τι πρέπει στὸ φόρεμά μας, στὰ μαλλιά μας. Γκρινιάζουμε στὸ σπίτι, ὅτι ὑπάρχει ἀταξία. Καὶ ὅλα γίνονται σὰν νὰ χρειάζονταν ἡ ἀδύνατη ψυχή μας κάποιο στήριγμα ποὺ προσπαθεῖ νὰ τὸ βρῆ στὰ μικρὰ ἐξωτερικὰ πράγματα. Μιὰ φορὰ ρώτησα μιὰ γηραιὰ κυρία, ποὺ μὲ εὐθυμία καὶ ἀποφασιστικότητα περνοῦσε τὴν μοναχικὴ ζωή της, πῶς μποροῦσε νὰ τὸ κάνη αὐτὸ χωρὶς ποτὲ νὰ φανῆ μιὰ δυσαρέσκεια στὸ πρόσωπό της. Μοῦ ἔδωσε τὴν ἐκπληκτικὴ ἀπάντησι: «Γιατὶ σ' ὅλα τὰ πενῆντα χρόνια, ποὺ ζῶ μοναχή μου, δὲν ἔφαγα ποτὲ πρόχειρα στὴν κουζίνα, ὅπως κάνουν συνήθως οἱ ἄνθρωποι, ποὺ ζοῦν μόνοι, ἀλλὰ ἔστρωνα καὶ στρώνω μεγαλοπρεπῶς τὸ τραπέζι μου μὲ τ' ἀσημικά μου καὶ τὸ στολίζω μὲ λουλούδια». Σκέφτηκα καὶ κατάλαβα, πὼς ἡ κυρία ἐκείνη μὲ τὰ κάτασπρα μαλλιὰ ἤτανε σοφή. Φυσικὰ μέσα στὴν ψυχή της ἤτανε ἀγκυροβολημένα καὶ ἄλλα πράγματα ἀπὸ τὴν θρησκεία, ποὺ τῆς ἔδιναν μιὰ ἡσυχία, ὅμως ἡ ἀπάντησί της ἤτανε χαρακτηριστική. Δὲν ἄφησε ποτὲ ἀπεριποίητο τὸν ἑαυτό της. Φρόντιζε πάντα νὰ κάνη εὐχάριστο τὸ περιβάλλον της, δὲν τὄρριχνε στὴ συλλογὴ γιὰ τὴν μοναξιά της, παρὰ κύτταζε ὅσον τῆς ἤτανε δυνατὸ νὰ δημιουργῆ μιὰ ὀμορφιὰ γύρω

τῆς. Γιατὶ δὲν εἶναι μόνο ὁ ἄνθρωπος ποὺ φτιάνει τὸ περιβάλλον του, εἶναι καὶ τὸ περιβάλλον, ποὺ φτιάνει τὸν ἄνθρωπο. Δὲν εἶναι τὸ ἴδιο ἂν πιάνουμε ἕνα ὡραῖο δοχεῖο στὰ χέρια μας ἢ ἕνα συνηθισμένο πιάτο. Ὅταν πιάσουμε ἑκατὸ φορὲς τὸ καλλιτεχνικὸ αὐτὸ δοχεῖο, κάτι ἔμαθε τὸ χέρι μας ἀπὸ τὴν ἁρμονία, κάτι ἔνοιωσαν τὰ νεῦρα μας, κάτι αἰσθάνθηκε ἡ ψυχή μας ἀπὸ τὴν ὀμορφιά του.

* * *

Εἶναι ἀναρίθμητες οἱ ἐντυπώσεις, ποὺ στὴ διάρκεια μιᾶς μέρας πέφτουν πάνω στὰ νεῦρα μας. Εὐτυχῶς συνειδητὰ γράφονται στὸ βιβλίο τῆς ψυχῆς μας πολὺ λίγες. Τὴν στιγμὴ αὐτή, ποὺ διαβάζετε αὐτὲς τὶς γραμμές μου ἀλλάζουν τριγύρω σας χίλιοι θόρυβοι, ποὺ θὰ σᾶς γίνουν μόνο συνειδητοί, ὅταν θελήσητε νὰ τοὺς ἀκούσητε. Ἐν τούτοις αὐτοὶ μπαίνουν στ' αὐτιά σας καὶ στὸ μυαλό σας καὶ ἀπρόσκλητοι, χωρὶς νὰ σᾶς ἐνοχλοῦν. Ἡ ὄσφρησί σας ἐνεδρεύει σὰν νὰ ποῦμε τὶς μυρωδιὲς καὶ μπορεῖ ἀμέσως νὰ διακρίνη μιὰ δυσάρεστη ὀσμή, καὶ τὰ συναισθήματα ἀπὸ τὴν αἴσθησι τῆς ἀφῆς στὸ ἄγγιγμα κάθε ἀντικειμένου εἶναι ἀναρίθμητα. Ὁ νευρικός, ποὺ θέλει νὰ γιατρευτῆ πρέπει τὸ πῦρ αὐτὸ τῶν ἐντυπώσεων, ποὺ τὸν χτυπᾶ, νὰ τὸ καθοδηγήσηι λίγο, νὰ τὸ βάλη σὲ τάξι. Γιατὶ ἡσυχάζουμε σὰν φύγουμε ἀπὸ τὴν πόλι κι' ἔλθουμε σ' ἕνα δάσος; Ἀνάμεσα σὲ πολλὰ ἄλλα καλά του εἶναι τὸ πράσινο χρῶμα ποὺ μᾶς παρέχει ἡσυχία. Δὲν ξέρουμε ἀκόμα τοὺς βαθεῖς ψυχολογικοὺς λόγους, ποὺ ἀκριβῶς τὸ πράσινο χρῶμα εἶναι σὰν βάλσαμο γιὰ τοὺς νευρικούς. Κάθε χρῶμα ἔχει σὰν νὰ ποῦμε μιὰ ἰδιαίτερη σκάλα ἐρεθισμοῦ, ποὺ πολὺ λίγο προσέχουμε ἀκόμα στὴν καθημερινή μας ζωή. Ἕνας ἀδέξιος ἀρχιτέκτων ἔβαψε σ' ἕνα καφενεῖο τρεῖς αἴθουσες τὴν πρώτη κίτρινη, τὴν δεύτερη κόκκινη καὶ τὴν τρίτη μπλέ. Κανεὶς δὲν πήγαινε μέσα στὴν τελευταία. Τὸ σκληρὸ καὶ κρύο μπλὲ ἔδινε κάποια ἀπογοήτευσι στοὺς ἀνθρώπους καὶ γύριζαν πίσω χωρὶς νὰ σκεφθοῦν τὸ γιατί. Τὸ κόκκινο χρῶμα ζωηρεύει τὴν διάθεσι, μπορεῖ νὰ μπῆ στὴν αἴθουσα ἑνὸς κέντρου διασκεδάσεως, ὄχι ὅμως καὶ στὸ δωμάτιο ἑνὸς νευρικοῦ. Ἐπίσης καὶ ἕνα ζωηρὸ σχέδιο ταπετσαρίας τοῦ τοίχου, ποὺ σὲ ἀναγκάζει σὲ νύχτες ἀϋπνίας νὰ τὸ παρακολουθῆς καὶ νὰ τὸ μετρᾶς ἔτσι, ποὺ νὰ μὴ μπορῆς καθόλου νὰ κλείσης τὸ μάτι. Σὲ πολλὲς κλινικὲς νευρολογικὲς φοροῦν οἱ νευρικοὶ πράσινα γυαλιὰ ὅλη τὴν ἡμέρα. Αὐτὸ εἶναι ἕνα εἶδος θεραπείας τῶν νεύρων. Σὲ μεγάλες ἀμερικάνικες ἐπιχειρήσεις, ποὺ ἐργάζονται καὶ τὴν νύχτα, π.χ. στὶς ἐφημερίδες, κάθε ὥρα ἀνάβουν καὶ περισσότερες λάμπες. Αὐτὸ κρατεῖ τὰ νεῦρα σὲ ὑπερδιέγερσι, ὅταν πᾶνε νὰ κουραστοῦν. Ὥστε καὶ ἡ δύναμι τοῦ φωτὸς παίζει ρόλο ἀπάνω στὰ νεῦρα. Μ' αὐτὸ δὲν δὲν θέλουμε νὰ ποῦμε πῶς τὸ λίγο φῶς δὲν αὐξάνει τὴν νευρικότητα. Ὁ νευρικὸς αἰσθάνεται τὸν ἑαυτό του ἀπογοητευμένο καὶ μελαγχολικό. Πρέπει τὴν ἡμέρα ν' ἀνοίγη διάπλατα τὰ παράθυρά του καὶ ὡς τὴ στιγμή, ποὺ θὰ πάη νὰ κοιμηθῆ ν' ἀφίνη τὸ φῶς του μὲ ὡρισμένη ἔντασι νὰ καίη, ἔπειτα, ὅμως, νὰ τὸ σβύνη τελείως, γιὰ νὰ ἀποφύγη τὸ σιγανὸ κύλισμα πρὸς τὸ σκοτάδι, ποὺ πολὺ εὔκολα φέρνει ἀϋπνία.

Πῶς ἡ Ε.Ο.Ν. καταπολεμεῖ τὴν νευρασθένεια.

Τὸ νερὸ στάζει. Στάζει ἀδιάκοπα. Ἔσταζε καὶ ἄλλες νύχτες μὰ δὲν τὸ προσέξαμε Ὅμως αὐτὴ τὴν νύχτα τ' ἀκοῦμε. Θαρρεῖτε πῶς μᾶς ἀναγκάζει κανεὶς νὰ τ' ἀκοῦμε. Μᾶς βασανίζει αὐτὸς ὁ ρυθμικὸς κι' ἀδιάκοπος κρότος. Μὰ γιατὶ ἄλλοτε δὲν τὸν ἀκούγαμε; Γιατὶ μᾶς πειράζει ξαφνικὰ ὁ θόρυβος τῶν παιδιῶν, ποὺ παίζουν στὸ δρόμο, τόσο, ποὺ νὰ θυμώνουμε; Μήπως εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ παίζουν; Κάτι δὲν εἶναι σὲ τάξι μέσα μας. Ξέρουμε πῶς ἡ νευρικότης εἶναι μιὰ κατάστασι, ποὺ ἡ συνειδητὴ θέλησι καὶ τὸ ἀσυνείδητα ἐργαζόμενο νευρικὸ σύστημα δὲν συμβιβάζονται μεταξύ τους. Γενικὰ μπορεῖ τὸ συμπαθητικὸ σύστημα νὰ λύση τὸ πρόβλημα, δηλαδὴ νὰ ἀποσύρη τὴν προσοχὴ ἀπὸ τὴ σταγόνα τοῦ νεροῦ, ποὺ χτυπᾶ διαρκῶς καὶ σιωπηλά, νὰ σκεπάση τὸ συνειδητὸ μὲ τὸ πανωφοράκι τοῦ ὑποσυνειδήτου. Μὰ αὐτὴ τὴ μέρα κάτι θὰ συμβαίνη, ποὺ ἔφερε τὸ νευρικὸ συμπαθητικὸ σύστημα σὲ χαλάρωσι: Μιὰ κίνησι, μιὰ βρισιά, μιὰ συνάντησι, μιὰ πρᾶξι, ποὺ βαραίνει τὴν καρδιά. Τὸ ὑποσυνείδητο μένει ξύπνιο. Δὲν μπορεῖ τίποτε νὰ ἀποκλείση τὴν σταγόνα, ποὺ στάζει. Μάλιστα ἀφήνει τὴ σταγόνα ἐπίτηδες νὰ ἐρεθίζη. Τὴν θέλει σὰν νὰ ποῦμε γιὰ νουθεσία. Καὶ τότε γιὰ νὰ ἐξαγνισθῆ ἡ ψυχὴ ἢ νὰ ἐλαφρωθῆ ἀπὸ κάτι, ποὺ τῆς συνέβη τὴ μέρα ἐκείνη δὲν σκέπτεται πιὰ τὴ σταγόνα ποὺ στάζει, παρὰ σκέπτεται νὰ βρῆ τὴν αἰτία γιὰ τὴν ὁποία δὲν μπορεῖ νὰ ἡσυχάση.

Ὅ,τι ἀφορᾷ τὸ χρῶμα, τὸ φῶς καὶ τὸ θόρυβο μπορεῖ ὁ νευρικὸς νὰ φκιάξη τὴ ζωή του ἔτσι, ποὺ νὰ ἔχη τὶς πιὸ εὐνοϊκὲς γιὰ τὴν κατάστασί του ἐντυπώσεις. Τὸ πράσινο χρῶμα, δένδρα μπροστὰ στὸ παράθυρό του.

Τίποτε δὲν εἶναι ὡραιότερο καὶ ὑγιεινότερο στερνὰ ἀπὸ μιὰ μέρα, ποὺ πέρασε κανεὶς ἐλεύθερος στὴ φύσι, εὐχάριστα κουρασμένος νὰ κοιμηθῆ. Τὸ σῶμα εἶχε ἐπὶ τέλους πάλι τὴν εὐκαιρία νὰ ξαναζωντανέψη καὶ ἡ σκέψις μέσα σ' αὐτὴ τὴ θεία μέρα δὲν ἄρχισε νὰ στριφογυρίζη σὲ προβλήματα. Τὰ νεῦρα εἴχανε σκόλη. Τὸ φῶς, ὁ ἥλιος κι' ὁ ἀγέρας ἀτσάλωσαν τὸ κορμί, ἐπομένως καὶ τὰ νεῦρα. Ἀποθήκευσαν πάλι δύναμι γιὰ μερικὲς μέρες. Γιὰ κάθε ἰδιοσυγκρασία ὑπάρχει μιὰ χαλάρωσι. Ἄλλου ἀρέσει τὸ ψάρεμα, ἄλλου ἡ ξάπλα στὸ πράσινο, ἄλλου ἡ κωπηλασία καὶ τὸ κολύμβι, ἄλλου τὸ διάβασμα ἑνὸς ἐλαφροῦ βιβλίου. Μόνο τὸ περιβάλλον πρέπει νὰ εἶναι διαφορετικὸ ἀπὸ τὸ περιβάλλον τῆς καθεμέρας. Πρέπει νὰ πετάξη τὶς στεναχώριες τῆς καθεμέρας καὶ νὰ ξεχάση γιὰ τὴ μέρα αὐτὴ τὶς πίκρες. Ἕνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα ξεκουραστικὰ γιὰ τὰ νεῦρα σημεῖο εἶναι ἡ σπουδὴ τῆς φύσεως. Ὅταν παρατηροῦμε τί γίνεται μέσα στὸ κηπάκι μας, ποιὰ σιωπηλὴ δημιουργία συντελεῖται, ὅταν ἀνακαλύπτουμε καὶ παρατηροῦμε μιὰ φωληὰ πάνω σ' ἕνα δένδρο ἢ μέσα στὰ καλάμια, ὅταν παρακολουθοῦμε τὸ πέταγμα τῶν πουλιῶν νοιώθουμε κάποια ἕνωσι σὲ τρόπο, ποὺ ἡσυχάζει καὶ φέρνει εὐτυχία, μὲ τὴ φύσι καὶ μὲ τὸ σύνολο τῆς δημιουργίας.

Ἀντὶς νὰ ἀκοῦμε καὶ νὰ θυμώνουμε γιὰ τὸ θόρυβο ἀπὸ τὸ δρόμο μποροῦμε, νὰ ἀκούσουμε μουσική, ποὺ ἡσυχάζει. Ἡ μουσικὴ εἶναι ἐλιξήριο γιὰ τὰ νεῦρα. Μάλιστα ὅταν ἐμεῖς οἱ ἴδιοι παίζουμε ἀκόμα καλύτερο. Κάθε τόνος της διώχνει κι' ἕνα κομμάτι τῆς καθεμέρας, κάθε ἦχος της εἶναι ἕνα εἶδος σκόλης. Γιατὶ νοιώθουμε τὸν ἑαυτό μας εὐτυχισμένο, ποὺ μέσα σ' ἕνα κόσμο, γεμᾶτο σκοποὺς καὶ κατευθύνσεις, ποὺ ἐξακολουθητικὰ κι' ἐμᾶς τοὺς ἴδιους γι' αὐτὸ ἐξαναγκάζει νὰ ἐνεργοῦμε σκόπιμα, ὑπάρχουν καὶ πράγματα ἐλεύθερα σκοποῦ, ποὺ τὰ κάνουμε μόνο καὶ μόνο γι' αὐτὰ τὰ ἴδια. Τίποτε δὲν θἄλλαζε στὸν κόσμο ἂν μιὰ μελωδία στὸ βιολί, ποὺ μόλις ἀκούσαμε, μᾶς ἔλειπε. Καὶ ὅμως αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ ἄσκοπο ἔχει τὴ μυστική του σκοπιμότητα. Νοιώθουμε τὸν ἑαυτό μας πάλι πιὸ ἥσυχο καὶ πιὸ δυνατὸ γιὰ τοὺς καθημερινούς μας σκοποὺς καὶ κατευθύνσεις.

Καὶ ὅμως ἐναντίον μόνον ἑνὸς παράγοντος δὲν μπορεῖ νὰ ἀντιταχθῆ ἡ θέλησί μας. Ἐναντίον τῶν ἐπιδράσεων τοῦ ἠλεκτρισμοῦ τῆς ἀτμοσφαίρας, τῆς πιέσεως τοῦ ἀέρος, γενικὰ τοῦ καιροῦ. Μιὰ ἀπότομη μεταβολὴ θερμοκρασίας, ἕνα συννεφόκαμα ἀρκεῖ καὶ ὅλοι μας ταραζόμεθα.

(Ἕπεται συνέχεια)

Σ. Καρ.

ΚΡΗΤΗ

Β'. ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΣΤΗΝ ΥΠΑΙΘΡΟ

Φεύγω γιὰ τὴν ὕπαιθρο. Θέλω νὰ δῶ τὴν Κρητικὴ ζωὴ μέσα στὴν καθαρὴ πηγή της. Νὰ τὴ δῶ νὰ ξεπροβάλλῃ μέσ' ἀπ' τὰ ξεροπόταμά της τ' ἀνθισμένα μὲ ροδοδάφνες, καθισμένος κάτω ἀπὸ τὰ πλατάνια της, νὰ τὴν ἀκούσω μὲ κοιλάδες λησμοτεμένες τὸ βράδυ, τὸ πρωῒ χυμένη νὰ δουλεύῃ μέσα στὶς χρυσοπράσινες πλαγιές της.

Τραβῶ πρὸς τὸ δυτικὸ μέρος τοῦ νησιοῦ. Εἶμαι γεμᾶτος χαρά. Τὰ μάτια μου ἀνοίγουν μπροστὰ στὰ κατασκορπισμένα μέσα στοὺς κήπους χρώματα τῶν ἐξοχικῶν σπιτιῶν, ποὺ φεύγουν σὰν διάφανα μέσα στὴ φλόγα τῆς χρυσῆς καλοκαιριάτικης μέρας. Ἀφίνω πίσω μου τὶς τελευταῖες ρόδινες καὶ γκρίζες ἀγροικίες τῶν Χανιῶν, μισοσκεπασμένες μὲ τὰ μπλάβα λουλούδια τῆς «πρωϊνῆς χαρᾶς», πὄχει τὸ χρῶμα βαθειᾶς αὐγῆς πρὶν χαράξῃ.

Ἀριστερά, ἀμέσως, ἕνα καταπράσινο πέλαγος ἀμπελιῶν, ἕνα πέλαγος ἀτελείωτο καταστολισμένο παντοῦ μὲ μικρὰ σκόρπια χωριουδάκια, ποὺ λευκάζουν, καὶ στεφανωμένο ἀπὸ μεγάλους γκριζωτοὺς ὀρεινοὺς ὄγκους στὸ βάθος. Δεξιά, ἡ μεταξένια Κρητικὴ θάλασσα, μαργαριταροστολισμένη. Μιὰ ἀπόπνοια ἔρχεται κάποτε ἀπὸ κεῖ, καὶ μᾶς δροσίζει. Κι' ἔπειτα πάλι ὁ Λίβας, ποὺ χύνεται ἀπ' τὶς γυμνὲς κορφὲς ποὺ τὶς ἔχει ἀνάψει, κάνοντας τὸ διαφανὲς γκρί τους ἐλαφρὰ ρόδινο. Θαρρεῖς πὼς βρίσκεσαι μέσα σὲ λουτρὸ κι' αἰσθάνεσαι τὴν εὐχάριστα ἀπότομη διαδοχὴ τοῦ ζεστοῦ καὶ τοῦ κρύου. Ἡ ἔντονη καὶ τόσο γρήγορη αὐτὴ ἐναλλαγή, σοῦ τονώνει τὰ νεῦρα, ποὺ δὲν τ' ἀφίνει νὰ κουραστοῦν, καὶ σοῦ φρεσκάρει τὸ κέφι.

Κάτι χωριουδάκια, ποὺ συναντῶ ἀπάνου στὸ δρόμο, ἢ μικρὰ γκροὺπ σπιτιῶν, κάποτε ἀπὸ δυὸ μονάχα, τρία, ἢ καὶ ἕνα, κι' ἄλλα κατασκορπισμένα μέσα σ' ἐκτάσεις ἀπὸ ἀμπέλια κι' ἐλαιῶνες, δὲν ἀφίνουν τόπο γιὰ τὴ μονοτονία.

Περνοῦμε τὸ Μακρὺ - τοῖχο, τὸ Σταλό, τὴν Ἁγία Μαρίνα, τὸν Πλατανιᾶ. Κάτω ἀπὸ σύσκια γιγάντεια πλατάνια ποὺ δὲν ἀφίνουν ἥλιο, μέσα σὲ νερὰ ποὺ τρέχουν ὁλοῦθες, ἁμάξια ξεπεζεμένα κι' αὐτοκίνητα μπροστὰ σὲ καφενεῖα γιομᾶτα.

Ἀπὸ κεῖ πέρα τὸ Γεράνι, ὁ Πύργος Ψηλόνερος, τὸ Μάλεμε, ὁ Ταυρωνίτης. Ἀπὸ δῶ χωρίζει ἕνας δρόμος γιὰ τὶς Βουκολιές, τὴν Κάνδανο—θὰ τὴ δοῦμε ἀργότερα—καὶ πέφτει στὴν Παλαιοχώρα, τὸ νότιο μέρος τῆς Κρήτης. Ἴσια ὁ δρόμος περνᾶ ἀπὸ τὰ Καμουλιανά, τὰ Ραπανιανά, τὸ Κολυμπάρι, μὲ τὸ ἱστορικὸ μοναστῆρι τῆς Γωνιᾶς. Αὐτὸ μὲ κάνει νὰ σταματήσω.

Ἐδῶ, μέσα σὲ τοῦτον τὸν μεγάλο κόρφο, πρωτοφάνηκε στὰ 1645 πλέοντας ἀπὸ τὸ Ναυαρῖνο, ὁ Τουρκικὸς στόλος γιὰ νὰ καταλάβῃ τὴν Κρήτη. Σὰν τἄναψαν τὴ φλόγα οἱ φρουρὲς γιὰ νὰ εἰδοποιήσουν τὸ Κάστρο, «ἀσπρολογοῦσε ὁλόκληρος, σύννεφο ἀπὸ ἄσπρα περιστέρια γιομᾶτος, ὅπως ὁ οὐρανὸς ἀπὸ ἄστρα». Τὸ πρωῒ ποὺ τὸν βλέπουν οἱ χωρικοί, κατατρομαγμένοι, σὰν κοπάδι, μαζεύονται στὰ Χανιά. Ὁ στόλος περνᾶ μπροστὰ ἀπ' τὸ Φρούριο, σὰ νὰ κάνῃ τάχα ἐπίδειξι, ξεγελᾶ μ' αὐτὸ τὸ κόλπο τοὺς Ἐνετούς, ποὺ δῶσαν στὸ μεταξὺ διαταγὴ νὰ φύγουν οἱ χωρικοί, κι' ὕστερα ξαναγυρίζει, ἀποβιβάζεται, διαγουμίζει καὶ βάζει φωτιὰ στὰ χωριά, σφάζει τοὺς χωρικοὺς Σάββατο καὶ Κυριακὴ καὶ τὴν Δευτέρα χτυπᾶ ἀνυπεράσπιστη τὴν πόλι. Ἐδῶ, λοιπόν, στὴν ἴδια θέσι ποὺ βρίσκονταν τότε, στὴν ποδιὰ μιᾶς μικρῆς, ἀλλὰ πυκνῆς λόχμης, καὶ μὲ ὡραία θέα πρὸς τὸ ἴδιο ἀνοιχτὸ πέλαγος, βρίσκεται ἀκόμα τὸ μοναστῆρι τῆς Γωνιᾶς, ἀνακαινισμένο καὶ ἥσυχο. Δὲν ἔχει παρὰ πεντέξη μονάχα μοναχούς. Οὔτε οἱ παληές του τοιχογραφίες ὑπάρχουν. Ἔχει, ὅμως, μιὰν ἀξιόλογη σειρὰ ἀπὸ μεγάλες φορητὲς εἰκόνες τέμπλων, τοῦ 17ου καὶ 18ου αἰῶνος, κονδύλια τοῦ Παλαιοκάπα, τοῦ Ἠσαΐα, τοῦ Νείλου, τοῦ Σγουροῦ, τοῦ Παρθένη καὶ τοῦ Γεωργίου Στάη. Προτοῦ νὰ πάη κανεὶς στὸ μοναστῆρι περνᾷ ἀπὸ τὸ σημερινὸ Κολυμπάρι, (μιὰ ὡμορφη παραθαλασσία πολίχνη, μέσα στὸ μυχὸ τοῦ κόρφου, κέντρο τῆς οἰνοπαραγωγῆς Κισσάμου). Μὰ εἶναι βράδυ πιά, καὶ φεύγω γιὰ τὴ Σπηλιά, στὸ καταπράσινο αὐτὸ περιβόλι, ὅπου μὲ περιμένει ἕνα νυχτερινὸ Κρητικὸ γλέντι.

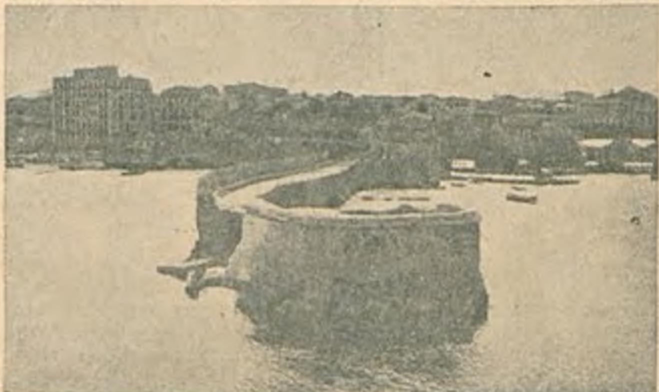
* * *

Μιὰ ἐξωτικὴ νύχτα! Ἡ ψηλόσγουρες μανταρινιὲς τοῦ κήπου βγάζουν χρυσὲς σπίθες. Ἀπὸ κάτου στρωμένο πλούσιο τραπέζι φέγγει! Ἀπάνου ὁ οὐρανὸς σμαράγδι. Καὶ τώρα τί νὰ πῶ γιὰ τὴν ὡμορφιὰ ποὺ ἕνα φῶς συγκεντρωμένο τὴν ἀπομονώνει καὶ τὴν κάνει νὰ φανταζοκοπᾶ μέσα στὴ νύχτα; Κίνησι, λόγο, μορφές, τραγοῦδι, πῶς νὰ τὰ περιγράψω; Ἐκείνη τὴν ἀσύλληπτη μαγεία τους! Ἕνα λαϊκὸ τόσο φίνο, ἴσως μοναδικὸ στὸν κόσμο. Γερατειὰ καὶ νειᾶτα συνταιριασμένα ἔτσι, ποὺ λὲς καὶ γερατειὰ δὲν ὑπάρχουν. Ἐδῶ ἡ ζωὴ θαρρεῖς εἶναι διάφορη. Βλέπεις κορμοστασιές, ἀκοῦς φωνὲς καὶ γιὰ νὰ ξεχωρίσῃς τὴν ἡλικία τους πρέπει νὰ κυττάξῃς μέσ' ἀπ' τὶς κεφαλοδεσιές τους τὰ μαλλιά τους. Λυγεροὶ βλαστοί, ποὺ κόβουνται, μὰ δὲ μεστώνουν. Ὅταν τραγουδοῦν πὼς ἀπάνου στὸ τραπέζι, ἀπάνου στὴ χαρὰ καὶ στὰ νειᾶτα, ἔρχεται καὶ τοὺς βρίσκει ὁ Χάρος, εἶναι σὰ νὰ ἐκφράζουν ἁπλᾶ τὴν ποιητική τους πραγματικότητα. Μιὰ λεβεντιὰ δίχως ἀλαζονεία, μιὰ ἐπίδειξι δίχως στόμφο. Πουθενὰ δὲν εἶδα τὰ αἰσθήματα αὐτὰ συγκερασμένα μὲ τόση εὐγένεια. Μὰ καὶ μὲ τόση στοχαστικότητα. Ὅταν μιλοῦν γιὰ τὸν ἥρωα, δὲν στέκονται στὰ ἐξωτερικά του γνωρίσματα, ξέρουν νὰ μποῦν μέσα του καὶ νὰ τραγουδήσουν τὸ δραματικὸ στοιχεῖο του:

> Τὸν ἀντρειωμένο μὴν τὸ κλαῖς, οὔτε κι' ἂν ἀστοχήσῃ
> κι' ἂν ἀστοχήσῃ μιὰ καὶ δυὸ πάλι ἀντρειωμένος εἶναι
> πάντα ν' ἡ πόρτα του ἀνοιχτὴ κι' ἡ τάβλα του στρωμένη.

Καὶ σταματοῦν. Λαὸς μουσικός, μὲ βαθὺ λυρικὸ αἴσθημα, δὲν θὰ σὲ κουράσῃ ὅλη τὴ νύχτα μὲ τὶς παλληκαριές του. Τ' ἅρματα τὰ βαστᾶ μονάχα ὅσο χρειάζονται. Ἔχει νὰ τραγουδήσῃ τὴν ὡμορφιά, νὰ χαριεντισθῇ, νὰ παίξῃ, μὲ τὴν πολιτισμένη ἐκείνη κι' ἐκλεπτυσμένη κοινωνικότητα. Κι' ἀρχίζουν οἱ μαντινάδες.—Ἕνα τόπι χρυσό, ποὺ τὸ παίζουν ἀνάλαφρα, ὧρες, χωρὶς νὰ τ' ἀφήσουν νὰ πέσῃ. Θὰ παινέσουν μὲ περιπάθεια, ἀλλὰ καὶ μὲ τόση χάρι τὴν ἀγάπη τους, θὰ παινέσουν ὅ,τι ἀγαποῦν, τοὺς φίλους, τοὺς ξένους, θὰ ἐνθουσιασθοῦν, θὰ παινέσῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο γενναιόφρονα σὰν ἀρχοντόπουλα. Ἡ ἔκφρασί τους τότε λουλουδίζει, γεμάτη ἀπὸ μιὰν ἀπροσδιόριστη σαγήνη, ἀπὸ μιὰν ἄφραστη μελιχρότητα. Μιὰν ἔκφρασι ποὺ λουλουδίζει ἀπὸ εὐγένεια, ἀκόμα κι' ὅταν σοῦ μιλᾶνε. Ἔπειτα ἐκείνη ἡ μουσική τους. Πουθενὰ δὲν θ' ἀκούσῃς τόσο ἀνάλαφρη φράσι, δίχως βάρος, κάτι ποὺ πετᾶ στὸν ἀγέρα. Θαρρεῖς πὼς καταπέφτουν ἀπὸ μιὰ ψηλὴ κορφὴ μικρὰ λουλουδάκια ἀσημένια, χρυσᾶ, καὶ πρὶν πέσουν ἀναπάλλονται κι' ἀναγυρίζουν. Ἕνα ἄπαυτο κῦμα ἀπὸ ἀσύλληπτους ψιθυρισμούς, ποὺ δυναμώνουν κι' ἄξαφνα σωπαίνουν σὰν πουλίσιοι ἐρωτικοὶ στόνοι μέσα στὴ νύχτα! Τραγουδεῖ ὁ γυιὸς τοῦ «Λαουθιέρη». Ἦχοι παραδεισένιοι, ἀσύλληπτοι μουσικοὶ λυρισμοί. Μπροστὰ στὰ μάτια μου ζοῦν ὄχι πιὰ οἱ Ἐρωτόκριτοι, ἀλλὰ ὀπτασίες ἄλλες, πολὺ παλαιότερες ἀκόμα. Δίπλα ὁ γέρος μοῦ ἀφηγιέται, γιὰ τὸν τόπο αὐτό, ὅπου βασίλευε: «ἡ Δίκαια Χέρα».

Στρατῆς Δούκας

Ἡ εἴσοδος τοῦ παλαιοῦ λιμένος τοῦ Ἡρακλείου

ΟΙ ΕΠΤΑ ΣΟΦΟΙ

ΚΑΙ ΤΑ ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ ΤΩΝ

Σόλων ὁ Ἀθηναῖος

Ὅλα τὰ Ἑλληνόπουλα γνωρίζουν ἀπὸ τὴν ἱστορία τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος ποὺ διδάσκονται στὸ σχολεῖο τοὺς ἑπτὰ περιφήμους σοφοὺς τῆς Ἑλλάδος, ποὺ ὑπῆρξαν μὲ τὶς πάνσοφες συμβουλὲς καὶ τὰ ἠθικὰ ἀποφθέγματά των οἱ διδάσκαλοι ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος.

Ὡστόσο δὲν θὰ τοὺς δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ μάθουν καὶ μερικὲς ἐνδιαφέρουσες λεπτομέρειες ἀπὸ τὴν ζωή των, ποὺ διανθίζονται ἀπὸ ἕνα πλῆθος ὡραῖα ἀνέκδοτα, τὰ ὁποῖα μαρτυροῦν τὴν ἀσύγκριτη σοφία των.

Κι' ἀκόμη, δὲν θὰ γνωρίζουν ἴσως σὲ ποιὸν ἀπ' τοὺς ἑπτὰ σοφοὺς ἀνήκει καθένα ἀπὸ τὰ περίφημα ἀποφθέγματα ποὺ τόσες καὶ τόσες φορὲς συνάντησαν στὰ διάφορα βιβλία ποὺ μελέτησαν.

Ἡ παροιμιώδης μετριοφροσύνη των.

Οἱ ἑπτὰ σοφοὶ τῆς ἀρχαιότητος ἦσαν Σόλων ὁ Ἀθηναῖος, Θαλῆς ὁ Μιλήσιος, Πιττακὸς ὁ Μυτιληναῖος, Βίας ὁ Πριηνεύς, Χίλων ὁ Λακεδαιμόνιος, Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος καὶ Περίανδρος ὁ Κορίνθιος.

Καὶ οἱ ἑπτὰ σοφοὶ ἦσαν τόσο μετριόφρονες ἄνδρες, ὥστε κανείς των νὰ μὴ παραδέχεται ὅτι ἦταν... σοφός!

Ὡραιότατο εἶναι τὸ παρακάτω σχετικὸ ἀνέκδοτο: Μιὰ μέρα οἱ ψαράδες τῆς νήσου Κῶ ἔβγαλαν μαζὶ μὲ τὰ δίχτυά των ἀπὸ τὴν θάλασσα ἕναν χρυσοῦν τρίποδα, ὁ ὁποῖος κατὰ τὸν χρησμὸν τῆς Πυθίας ἔπρεπε νὰ δοθῇ στὸν «σοφώτερον τῶν σοφῶν».

Ὁ τρίποδας ἐστάλη τότε στὸν Θαλῆν, ὁ ὁποῖος ἐθεωρεῖτο τότε ὁ σοφώτερος. Ἀλλὰ αὐτὸς δὲν τὸν ἀπεδέχθη.

— Ὑπάρχουν πολλοὶ πιὸ σοφοὶ ἀπὸ ἐμένα! εἶπε μὲ μετριοφροσύνη. Στεῖλτε τον σ' αὐτούς.

Ὁ τρίποδας ἐστάλη τότε στὸν Σόλωνα. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς δὲν τὸν δέχθηκε.

— Δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ σοφώτερος, εἶπε.

Ἔτσι, ὁ χρυσὸς τρίποδας ἀπεστάλη διαδοχικῶς σ' ὅλους τοὺς σοφούς. Καὶ στὸ τέλος ἐπέστρεψε πάλι στὸν Θαλῆ... Ἀλλὰ αὐτὸς ἀρνήθηκε καὶ πάλι νὰ τὸν δεχθῇ.

Καὶ ὁ τρίπους ἀφιερώθηκε τότε στὸν Ἀπόλλωνα τῶν Δελφῶν.

Πιττακὸς ὁ Μυτιληναῖος

Πῶς κατελήφθη ἡ Σαλαμὶς μ' ἕνα... ποίημα!

Ὁ ἐπιφανέστερος ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ σοφοὺς ὑπῆρξεν ὁ Σόλων. Ἡ φιλομάθεια τοῦ σοφοῦ αὐτοῦ ἀνδρός, ὁ ὁποῖος διετέλεσε νομοθέτης τῶν Ἀθηνῶν, πολιτικός, ποιητής, φιλόσοφος καὶ πολεμιστής, ἦταν παροιμιώδης. Ὅταν δὲ τὸν ρωτοῦσαν τί συμπεράσματα εἶχε βγάλει γιὰ τὴν ζωὴ ἀπὸ τὴν μακροχρόνιον πεῖρά του καὶ τὶς τόσες μελέτες του, ἀπαντοῦσε τὸ περίφημον ἐκεῖνο:

«Γηράσκω ἀεὶ διδασκόμενος».

Περίανδρος ὁ Κορίνθιος

Ὁ Σόλων ὡς νομοθέτης τῶν Ἀθηνῶν ἐφήρμοσε τὴν περιβόητον σεισάχθειαν. Μὲ τὸν περίφημο αὐτὸν νόμο ἔσβυνε ὅλα τὰ χρέη ποὺ ὤφειλαν οἱ πτωχοὶ βιοπαλαισταὶ Ἀθηναῖοι στοὺς πλουσίους καὶ καταργοῦσε τὸ βάρβαρον σύστημα ποὺ ἐπικρατοῦσε ἕως τότε νὰ βάζῃ κανεὶς ὑποθήκη τὸ...σῶμά του γιὰ νὰ πάρῃ ἕνα μικρὸ δάνειο ποὺ εἶχε ἀνάγκη!

Ἀλλὰ καὶ ὡς ποιητὴς ἐλεγειακὸς διακρίθηκε ὁ Σόλων. Μ' ἕνα ποίημά του μάλιστα... κατελήφθη ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους ἡ Σαλαμίς, τὴν ὁποίαν εἶχαν στὴν κατοχὴ των χρόνια οἱ Μεγαρεῖς.

Θαλῆς ὁ Μιλήσιος

Ἰδοὺ πῶς ἔγινε αὐτὸ τὸ πρωτάκουστο κατόρθωμα: Οἱ Ἀθηναῖοι, ἀφοῦ εἶχαν κάμει ἐπανειλημμένες ἀπόπειρες γιὰ νὰ καταλάβουν τὴν Σαλαμῖνα καὶ ἔπαθαν μεγάλες πανωλεθρίες, τόσο ἀπελπίστηκαν, ὥστε ἀπαγόρευσαν μὲ τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου νὰ ξαναγίνῃ πρότασις γιὰ τὴν ἀνάκτησί της.

Πέρασαν πολλὰ χρόνια. Στὸ μεταξὺ οἱ Ἀθηναῖοι ἀνεθάρρησαν. Ἀλλὰ κανείς των δὲν τολμοῦσε νὰ προτείνῃ τίποτε. Τότε ὁ Σόλων σοφίστηκε τὸ ἀκόλουθο τέχνασμα γιὰ νὰ ἐξουδετερώσῃ τὴν δεσμευτικὴ αὐτὴ διάταξι. Φόρεσε ἕνα «ζουρλομανδύα» καὶ προσποιούμενος τὸν τρελλό, ὥρμησε μιὰ μέρα μέσα στὴν ἀγορὰ καὶ ἐκεῖ ἄρχισε ν' ἀπαγγέλλῃ μὲ δυνατὴ φωνὴ τὸ πατριωτικό του ποίημα «Σαλαμίς».

Καὶ ἦταν τόσο ἐνθουσιαστικοὶ οἱ στίχοι του ἀλλὰ καὶ τόσο παραινετικοί, ὥστε οἱ Ἀθηναῖοι, τῶν ὁποίων ἐξήγειρε τὴν φιλοτιμία, ἐσπευσαν ἀδίστακτα ν' ἁρπάξουν τὰ ὅπλα καὶ νὰ ἀνακτήσουν, ὑπὸ τὴν ἀρχηγία τοῦ Σόλωνος τὴν Σαλαμῖνα!

Ὁ Σόλων ἀφῆκε πλῆθος σοφὰ ἀποφθέγματα, ἀπ' τὰ ὁποῖα ἔχουν μείνει μνημειώδη τ' ἀκόλουθα: Μηδὲν ἄγαν — Ἡδονὴν φεῦγε ἥτις λύπην τίκτει — Μὴ κακοῖς ὁμίλει — Ὃ δ' ἂν ἴδῃς μὴ λέγε — Εἰδὼς σίγα, κλπ.

Ὁ Θαλῆς ἀλλάζει... τὸν ροῦν ἑνὸς ποταμοῦ!

Ὁ Θαλῆς ὁ Μιλήσιος ἦταν κατὰ τὴν ὁμολογία τῶν συγγραφέων τῆς ἐποχῆς του, ὁ πιὸ σοφὸς ἀπ' τοὺς ἑπτὰ σοφοὺς τῆς ἀρχαιότητος. Τὸ κύριον ἐπάγγελμά του ἦταν τοῦ ἐμπόρου. Περιηγήθηκε ὅμως ὅλα τὰ τότε γνωστὰ μέρη τοῦ κόσμου ἐμπορευόμενος. Καὶ ἔτσι ἀπέκτησε μεγάλη πεῖρα τῶν πραγμάτων τῆς ζωῆς καὶ πολλὲς γνώσεις.

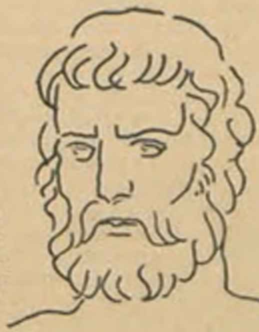
Ὁ Θαλῆς εἶναι ἱδρυτὴς τῆς φιλοσοφίας, τῆς γεωμετρίας καὶ τῆς ἀστρονομίας στὴν Ἑλλάδα. Ὁ πατριωτισμός του ἦταν μοναδικός.

—Εὐχαριστῶ τὸν Θεὸν ποὺ γεννήθηκα Ἕλλην κι' ὄχι βάρβαρος, συνήθιζε νὰ λέγῃ συχνά.

Τὸ καταπληκτικὸν εἶναι ὅτι ἦταν αὐτοδίδακτος. Ὅ,τι ἐγνώριζε τὸ εἶχε διδαχθῇ μόνος του! Ἀλλὰ ὁ Θαλῆς δὲν ἦταν μόνον διαπρεπὴς φιλόσοφος καὶ γεωμέτρης ἀλλὰ καὶ μηχανικός... Καὶ ὡς τοιοῦτος ἔκαμε ἀληθινὰ θαύματα... Ἕνα ἀπ' αὐτὰ ἦταν καὶ τὸ ἀκόλουθον:

Κατὰ τὴν ἐκστρατεία τοῦ Κροίσου κατὰ τῶν Περσῶν, τὰ ἑλληνικὰ στρατεύματα εἶχαν φτάσει πρὸ τοῦ ποταμοῦ Ἅλυος χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ τὸν διαβοῦν. Τότε ὁ Θαλῆς, ὁ ὁποῖος ἔτυχε νἆναι παρὼν στὸ στρατόπεδο, κατώρθωσε μέσα σὲ μιὰ νύχτα νά... ἀλλάξῃ τὸν ροῦν τοῦ ποταμοῦ, ἀναγκάζοντας μὲ διάφορα μηχανικὰ μέσα τὸ νερὸ ποὺ ἔρρε πρὸς τὰ ἀριστερὰ νὰ πάρῃ ἀντίθετο κατεύθυνσιν!

(Συνέχεια στὴν σελίδα 1352)

Βίας ὁ Πριηνεύς

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ HECTOR MALOT

Χωρίς οικογένεια

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Χωρὶς νὰ μοῦ ἀποκριθῆ, ὁ Βιτάλης μοῦ ἔγνεψε νὰ σωριάσω περισσότερ' ἄχυρα κοντὰ στὴν πόρτα, κι' ἔπεσε μᾶλλον παρὰ ἐκάθησε ἀπάνω σ' αὐτά. Τὰ δόντια του κτυποῦσαν κι' ὅλο του τὸ σῶμα τρεμούλιαζε.

— Φέρε κι' ἄλλα ἄχυρα, μοῦ εἶπε. Ὁ σωρὸς τῆς κοπριᾶς μᾶς προφυλάγει ἀπὸ τὸν ἀέρα.

Ἀπὸ τὸν ἀέρα, ναί· μ' ἀπὸ τὸ κρύο;...

Ἅμα σώριασα ὅσο ἄχυρο μπόρεσα νὰ μαζέψω, πῆγα κι' ἐγὼ κι' ἐκάθησα δίπλα στὸν Βιτάλη.

— Στριμώξου κοντά μου, μοῦ εἶπε· καὶ βάλε τὸν Κάπη ἀπάνω σου· θὰ σοῦ μεταδώση λίγη ἀπὸ τὴ ζέστη του.

Ὁ Βιτάλης ἦταν γνωστικὸς ἄνθρωπος κι' ἤξερε καλὰ πώς, στὴν κατάστασι ποὺ βρισκόμαστε, τὸ κρύο μποροῦσε νὰ μᾶς θανατώση. Γιὰ νὰ ἐκτεθῆ λοιπὸν σὲ τέτοιο κίνδυνο, πρέπει νὰ ἦταν τέλεια ἀποκαμωμένος.

Κι' ἦταν πραγματικῶς. Δεκαπέντε ἡμέρες τώρα πλάγιαζε κάθε βράδυ ἀφοῦ ἔκανε περισσότερο ἀπ' ὅσο μποροῦσε· κι' αὐτὴ ἡ τελευταία κούρασις, ὕστερ' ἀπὸ τόσες ἄλλες, τὸν εὕρισκε πολὺ ἀδύνατο γιὰ ν' ἀνθέξη, ἐξασθενισμένο ἀπὸ τοὺς δρόμους, τὶς στερήσεις καὶ τὰ γηρατειά.

Κατάλαβε τὴ θέσι του; Δὲν τὄμαθα ποτέ. Μὰ τὴ στιγμὴ πού, ἀφοῦ σκεπάσθηκα κι' ἐγὼ μ' ἄχυρα, στριμώχθηκα κοντά του, αἰσθάνθηκα νὰ σκύβη στὸ πρόσωπό μου καὶ νὰ μὲ φιλᾷ. Ἦταν ἡ δεύτερη φορὰ κι' ἡ τελευταία.

Μικρὸ κρύο κόβει τὸν ὕπνο ἀνθρώπων ποὺ πέφτουν στὸ κρεββάτι τουρτουρίζοντας· μὰ μεγάλο κρύο, ἐξακολουθητικό, ἀποκοιμίζει βαθειά, ἀποναρκώνει ἐκείνους ποὺ τοὺς βρίσκει στὸ ὕπαιθρο. Αὐτὸ πάθαμε καὶ μεῖς.

Μόλις ξαπλώθηκα κοντὰ στὸ Βιτάλη, ἐμούδιασε ὅλο μου τὸ κορμὶ καὶ τὰ μάτια μου ἔκλεισαν μονάχα τους. Ὅσο κι' ἂν προσπάθησα νὰ τ' ἀνοίξω, δὲν τὸ κατάφερα. Τσίμπησα τότε τὸ μπράτσο μου ὅσο μπόρεσα πιὸ δυνατά· μὰ τὸ πετσί μου ἦταν ἀναίσθητο καὶ δὲν ἔνοιωσα πόνο σχεδὸν καθόλου. Ὁπωσδήποτε, αὐτὴ ἡ προσπάθεια μοῦ ξανάδωσε λίγο τὴ συνείδησι τῆς ζωῆς. Ὁ Βιτάλης, μὲ τὴ ράχι ἀκουμπισμένη στὴν κλειστὴ πόρτα, ἀνάσαινε δύσκολα, μὲ μικρά, γοργὰ καὶ βραχνὰ ξεφυσήματα. Ἀνάμεσα στὰ πόδια μου, μὲ τὸ κεφάλι του ἀπάνω στὸ στῆθος μου, ὁ Κάπης κοιμοῦνταν. Ὁ ἄνεμος φυσοῦσε ὁλοένα καὶ μᾶς σκέπαζε μὲ τἄχυρα ποὺ ἔπεφταν ἀπάνω μας, σὰ φύλλα ξερά, ποὺ τἄπαιρνε ἀπὸ κανένα δένδρο. Στὸ δρόμο, ψυχή· κοντά μας, μακρυά μας, γύρω μας, σιωπὴ θανάτου.

Ἡ σιωπὴ αὐτὴ μ' ἐφόβιζε.

Τί φοβώμουν; Δὲν ἤξερα καλά. Μὰ ἕνας φόβος ἀόριστος, ἀνακατωμένος μὲ λύπη, μοῦ γέμιζε τὰ μάτια δάκρυα. Μοῦ φαίνουνταν πὼς θὰ πέθαινα κεῖ χάμω!

Ἡ ἰδέα τοῦ θανάτου μ' ἔφερε στὸ Σιαβανό. Τὴν καϋμένη τὴ μάνα-Μπαρμπερίνα! Νὰ πεθάνω χωρὶς νὰ τὴν ξαναϊδῶ, χωρὶς νὰ ξαναϊδῶ τὸ σπίτι μας, τὸ περιβολάκι μου! Καὶ νά, σὲ λίγο, δὲν ξέρω πῶς, μὲ τὴ φαντασία, ξαναβρέθηκα στὸ περιβολάκι αὐτό. Ὁ ἥλιος ἔλαμπε θερμὸς καὶ ἱλαρός· ἕνα πλῆθος χρυσοκίτρινα λουλούδια ἦταν ἀνοιγμένα· τὰ κοτσύφια κελαϊδοῦσαν στὰ χαμόδενδρα· καὶ στὸν ἀγκαθωτὸ φράκτη ἡ μάνα-Μπαρμπερίνα ἅπλωνε τὰ ροῦχα ποὺ εἶχε πλύνει στὸ ποταμάκι, ποὺ τραγουδοῦσε ἀπάνω στὰ χαλίκια.

Ξαφνικά, ὁ νοῦς μου ἔφυγε ἀπ' τὸ Σιαβανὸ καὶ πῆγε στὸ «Κύκνο». Ὁ Ἀρθοῦρος κοιμοῦνταν στὸ κρεββάτι του· ἡ κυρία Μίλλιγκαν ἀγρυπνοῦσε καί, καθὼς ἄκουγε νὰ φυσομανᾷ ὁ ἀέρας, συλλογίζουνταν ποῦ νὰ ἤμουν μὲ τέτοιο κρύο.

Ἔπειτα δὲν εἶδα πιὰ τίποτα. Τὰ μάτια μου πάντα κλειστά. Σὰν τὸ κορμὶ μούδιασε κι' ἡ ψυχή μου. Μοῦ φάνηκε πὼς λιγοθυμοῦσα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.

Ἡ Λίζα.

Ἐξύπνησα σὲ κρεββάτι.

Ἡ φωτιὰ ἑνὸς μεγάλου τζακιοῦ ἐφώτιζε τὴν κάμαρα ὅπου βρισκόμουν.

Ἐκοίταξα γύρω μου.

Δὲν τὸ γνώριζα αὐτὸ τὸ σπίτι.

Ἄλλο τόσο δὲν ἐγνώριζα καὶ τὰ πρόσωπα, ποὺ μὲ τριγύριζαν. Ἦταν ἕνας ἄντρας μὲ σταχτιὰ μπλούζα καὶ μὲ κίτρινα τσαρούχια· τρία-τέσσερα παιδιὰ καί, ἀνάμεσα σ' αὐτά, ἕνα κοριτσάκι πέντ' ἔξη χρονῶν, ποὺ μὲ κοίταζε μ' ἔκπληκτα μάτια. Τί παράξενα αὐτὰ τὰ μάτια! Μιλοῦσαν.

Ἀνασηκώθηκα. Ἔτρεξαν κοντά μου.

— Ὁ Βιτάλης; πρωτορώτησα.

— Γυρεύει τὸν πατέρα του, εἶπε ἕνα κορίτσι, ποὺ φαίνονταν τὸ μεγαλύτερο ἀπ' τὰ παιδιά.

— Δὲν εἶναι πατέρας μου, εἶπα τότε ἐγώ· εἶναι ἀφεντικός μου. Ποῦ εἶναι; Ποῦ εἶναι ὁ Κάπης;

Ἂν ὁ Βιτάλης ἦταν πατέρας μου, θὰ μοῦδιναν βέβαια μὲ τρόπο τὴν εἴδησι· ἅμα ἄκουσαν ὅμως πὼς ἦταν μόνο κύριός μου, δὲν ἐδυσκολεύθησαν καθόλου νὰ μοῦ ποῦν τὴν ἀλήθεια. Καὶ ἰδοὺ τί ἔμαθα:

Ἡ πόρτα ἐκείνη, ποὺ στὸ κορύφωμά της εἴχαμε πλαγιάσει, ἦταν ἑνὸς περιβολάρη. Στὶς δυὸ τὸ πρωῒ ὁ περιβολάρης αὐτὸς ἄνοιξε κείνη τὴν πόρτα γιὰ νὰ πάη στὴν ἀγορά, καὶ μᾶς βρῆκε ξαπλωμένους καὶ κουκουλωμένους μὲ τἄχυρα. Στὴν ἀρχὴ μᾶς εἶπαν νὰ σηκωθοῦμε, γιὰ νὰ περάση τὸ ἁμάξι· ἔπειτα, ἐπειδὴ δὲν κουνιόμαστε, οὔτε ὁ ἕνας, οὔτε ὁ ἄλλος, καὶ μόνο ὁ Κάπης ἀποκρίνονταν γαυγίζοντας, μᾶς ἔπιασαν ἀπὸ τὰ χέρια καὶ μᾶς ἐκούνησαν. Μὰ δὲν ξυπνήσαμε οὔτε μ' αὐτό. Κατάλαβαν τότε πὼς συνέβαινε κάτι σοβαρό, ἔφεραν ἕνα φανάρι καὶ μᾶς κοίταξαν: Ὁ Βιτάλης ἦταν πεθαμένος ἀπὸ τὸ κρύο· ἐγὼ δὲν βρισκόμουν σὲ πολὺ καλύτερη κατάστασι... Ἐπειδή, ὅμως, χάρις στὸν Κάπη, ποὺ εἶχε κοιμηθῆ στὸ στῆθος μου, ἡ καρδιά μου διατηρήθηκε κάπως ζεστή, ζοῦσα ἀκόμα, ἀνάπνεα. Μ' ἔμπασαν τότε στὸ σπίτι τοῦ περιβολάρη καὶ μὲ ξάπλωσαν στὸ κρεββάτι ἑνὸς παι-

— Στριμώξου κοντά μου μοῦ εἶπε.

διοῦ, ποὺ τὸ ἀνάγκασαν νὰ σηκωθῇ. Ἔμεινα ἐκεῖ ἔξη ὧρες μισοπεθαμένος. Ἔπειτα ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος ἀποκαταστάθηκε, ἡ ἀναπνοὴ ἐδυνάμωσε κι' ἐξύπνησα.

Αὐτὰ μοῦ διηγοῦνταν τώρα ὁ ἄντρας μὲ τὴ σταχτιὰ μπλούζα, δηλαδὴ ὁ περιβολάρης, κι' ὅλη τὴν ὥρα ποὺ μοῦ μιλοῦσε, τὸ κοριτσάκι δὲν ἔβγαζε ἀπὸ πάνω μου τὰ ἔκπληκτα μάτια του. Τὴν στιγμή, λοιπόν, ποὺ ὁ πατέρας της μοῦ εἶπε πὼς ὁ Βιτάλης πέθανε ἀπὸ τὸ κρύο, ἡ μικρὴ πρέπει νὰ κατάλαβε τί φοβερὴ ἐντύπωσι μοὔκανε αὐτὴ ἡ εἴδησι, γιατὶ ἀμέσως ἔτρεξε κοντά του, τοῦ ἔπιασε τὸ μπράτσο μὲ τὄνα της χέρι καί, δείχνοντας μὲ τἄλλο της ἐμέ, ἄφησε ἕνα παράξενον ἦχο, ποὺ ἂν δὲν ἦταν — καὶ βέβαια δὲν ἦταν — ἀνθρώπινος λόγος, ἦταν, ὅμως, κάτι σὰν ἀναστεναγμὸς γλυκὸς καὶ συμπονετικός.

Ἔπειτα τὸ νεῦμα ἦταν τόσο εὔγλωττο, ποὺ δὲν εἶχε ἀνάγκη νὰ βοηθηθῇ ἀπὸ λόγια. Στὸ νεῦμα αὐτό, καθὼς καὶ στὸ βλέμμα ποὺ τὸ συνώδευε, αἰσθάνθηκα μιὰν αὐτόματη συμπάθεια καί, γιὰ πρώτη φορὰ ὕστερα ἀπὸ τὸ χωρισμὸ τοῦ Ἀρθούρου, ἔνοιωσα ἕνα ἀπεριόριστο αἴσθημα ἐμπιστοσύνης καὶ στοργῆς, ὅπως καὶ τότε ποὺ ἡ μάνα-Μπαρμπερίνα μὲ κοίταζε πρὶν μὲ φιλήσῃ... Ὁ Βιτάλης πέθανε, ἀπόμεινα ἔρημος· κι' ὅμως μοῦ φαίνονταν πὼς δὲν ἤμουν καθόλου μόνος, σὰν νὰ τὸν εἶχα ἀκόμα κοντά μου!

— Ναί, τὸ βλέπω, Λιζοῦλα μου, εἶπε ὁ πατέρας σκύβοντας στὸ κοριτσάκι του· αὐτὸ τὸν πικραίνει πολύ, μὰ ἔπρεπε νὰ τοῦ ποῦμε τὴν ἀλήθεια. Κι' ἂν δὲν τοῦ τὸ λέγαμε μεῖς, μήπως δὲν θὰ τὸ μάθαινε ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία;

Κι' ἐξακολούθησε νὰ μοῦ διηγῆται πῶς εἰδοποίησαν εὐθὺς τὴν Ἀστυνομία καὶ πῶς οἱ ἄνθρωποί της σήκωσαν τὸν Βιτάλη, τὴν ὥρα ποὺ ἔβαζαν ἐμένα στὸ κρεββάτι τοῦ Ἀλέξη, τοῦ πιὸ μεγάλου ἀπ' τὰ παιδιά.

— Ἀμὴ ὁ Κάπης; ρώτησα, ἅμα τελείωσε τὴν διήγησι.

— Ὁ Κάπης;

— Ναί, ὁ σκύλος...

— Δὲν ξέρω... χάθηκε.

— Ἀκολούθησε τὸ φορεῖο, εἶπε κάποιο ἀπ' τὰ παιδιά.

— Τὸν εἶδες, Βενιαμίν;

— Ναί. Πήγαινε μὲ σκυμμένο κεφάλι πίσω ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ τὸ κρατοῦσαν καὶ κάθε τόσο πηδοῦσε ἀπάνω στὸ φορεῖο. Τὸν κατέβαζαν καὶ τότε γρύλλιζε σὰ νάκλαιγε.

Ὁ περιβολάρης καὶ τὰ παιδιά του μ' ἄφησαν μόνο καί, χωρὶς νὰ ξέρω καλὰ-καλὰ τί θάκανα, σηκώθηκα.

Ἡ ἅρπα μου ἦταν ἀκκουμπισμένη στὰ πόδια τοῦ κρεββατιοῦ. Τὴν κρέμασα στὸν ὦμο καὶ πέρασα στὴ σάλα, ὅπου ὁ περιβολάρης εἶχε μπῆ μὲ τὰ παιδιά του. Ἔπρεπε βέβαια νὰ φύγω... γιὰ νὰ πάω ποῦ;... Αὐτὸ δὲν τὄξερα· τὸ μόνο ποὺ ἐννοοῦσα ἦταν πὼς ἔπρεπε νὰ φύγω. Ἔπειτα, πεθαμένο ἢ ζωντανό, ἤθελα νὰ ξαναϊδῶ τὸν Βιτάλη. Καὶ θάψευγα.

Στὸ κρεββάτι, ὅταν ξύπνησα, δὲν αἰσθάνθηκα πολὺ ἄσχημα τὸν ἑαυτό μου. Ἕνα μούδιασμα μόνο στὸ κορμὶ καὶ μιὰ ἀνυπόφορη ζέστη στὸ κεφάλι. Ἅμα πάτησα, ὅμως, τὰ πόδια μου, μοῦ φάνηκε πὼς θὰ πέσω κι' ἀναγκάσθηκα νὰ πιασθῶ ἀπὸ μιὰ καρέκλα. Ὡς τόσο συνῆλθα μιὰ στιγμή, ἔσπρωξα τὴν πόρτα καὶ βρέθηκα πάλι μπροστὰ στὸν περιβολάρη καὶ στὰ παιδιά του.

Κάθονταν στὸ τραπέζι, κοντὰ στὴ φωτιὰ ποὺ ἔκαιγε εἰς ἕνα ψηλὸ τζάκι, κι' ἔτρωγαν μιὰ καλὴ λαχανόσουπα.

Ἡ μυρωδιὰ τῆς σούπας μοῦ θύμισε πὼς εἶχα νὰ φάγω ἀπὸ χθὲς τὸ πρωΐ. Μοῦ ἦλθε σὰ ζάλη κι' ἐκλονίσθηκα. Θὰ χλώμιασε καὶ τὸ πρόσωπό μου, γιατὶ ὁ περιβολάρης μὲ ρώτησε:

— Εἶσαι ἄρρωστος παιδί μου;

Ἀποκρίθηκα πὼς δὲν αἰσθανόμουν καλὰ κι' ἐζήτησα τὴν ἄδεια νὰ καθήσω μιὰ στιγμὴ κοντὰ στὴ φωτιά.

Μὰ δὲν μοῦ χρειάζονταν τόσο νὰ ζεσταθῶ, ὅσο νὰ φάγω. Ὁ ἀχνὸς τῆς σούπας, ὁ κρότος τῶν κουταλιῶν στὰ πιάτα, ὁ ἦχος ἀκόμα τῶν στομάτων ποὺ ἔτρωγαν, μεγάλωναν τὴν ἀδιαθεσία μου.

Πῶς ἤθελα νὰ ζητήσω ἕνα πιάτο σούπα! Μὰ ὁ Βιτάλης δὲν μὲ εἶχε μάθει ν' ἁπλώνω τὸ χέρι κι' ἡ φύσι δὲν μ' εἶχε πλάσει ζητιᾶνο. Θὰ προτιμοῦσα νὰ πεθάνω παρὰ νὰ πῶ «πεινῶ». Γιατί; Δὲν ξέρω καλά. Ἴσως γιατὶ δὲν ἤθελα νὰ ζητήσω κάτι, ποὺ δὲν μποροῦσα νὰ τὸ ἀνταποδώσω.

Τὸ κοριτσάκι μὲ τὸ παράξενο βλέμμα — ἐκεῖνο ποὺ δὲν μιλοῦσε καθόλου καὶ ποὺ ὁ πατέρας του τὸ εἶπε Λίζα — κάθονταν ἀντίκρυ μου καί, ἀντὶ νὰ τρώγῃ, μ' ἐκοίταζε χωρὶς νὰ χαμηλώνῃ ἢ νὰ γυρίζῃ τὰ μάτια.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἑπόμενον)

Ο ΑΡΗΣ ΚΑΤΟΙΚΕΙΤΑΙ;

Β'.

Οἱ μόνιμοι σχηματισμοὶ ποὺ παρατηροῦνται ἐπάνω στὴν ἐπιφάνειαν τοῦ Ἄρη, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἄλλοι εἶναι φωτεινοὶ καὶ ἄλλοι σκοτεινοί, εἶναι πιθανὸν ν' ἀντιστοιχοῦν εἰς τὰς ξηρὰς καὶ τὰς θαλάσσας τοῦ Ἄρη, ἤ, ὅπως ὑποστηρίζουν ἄλλοι, εἰς ἐκτεταμένας ἐρήμους ἢ εἰς μεγάλας ἐκτάσεις ἢ καὶ τέλος, κατ' ἄλλους, οἱ κηλῖδες αὐτὲς σχετίζονται μὲ τὴν κατανομὴν τῆς φυτείας ἐπ' αὐτοῦ.

Ὁ ἀστρονόμος ὅμως Σκιαπαρέλλη ὑπεστήριξε μερικὲς ὑποθέσεις ἀκόμη περιεργότερες, ποὺ ἔβαλαν τοὺς ἀστρονόμους σὲ ἀρκετὴ κίνησι. Εἶπεν ὅτι διέκρινεν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ Ἄρη μερικὲς λεπτὲς σκοτεινὲς λωρίδες τὶς ὁποῖες ὠνόμασε διώρυγες, μερικὲς δὲ ἀπὸ αὐτὲς εἰς μεταγενέστερες παρατηρήσεις τὶς εἶδε διπλές.

Οἱ παρατηρήσεις αὐτὲς τοῦ Σκιαπαρέλλη ἐπεβεβαιώθησαν καὶ ἀπὸ ἄλλους παρατηρητάς, ἰδιαιτέρως δὲ ἀπὸ τὸν Ἀμερικανὸν ἀστρονόμον Λόουελ, ἐνῷ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἄλλοι ἀστρονόμοι, ποὺ εἶδαν τὸν Ἄρην μὲ μεγαλείτερα τηλεσκόπια ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ εἶχαν οἱ Σκιαπαρέλλη καὶ Λόουελ, δὲν ἠμπόρεσαν νὰ ἴδουν τὶς διώρυγες, καίτοι εἶδαν ἄλλες λεπτομέρειες.

* * *

Ὁ Ἕλλην ἐν Παρισίοις ἀστρονόμος κ. Ε. Ἀντωνιάδης, ἂν καὶ διέθετε μεγάλο τηλεσκόπιον, τὸ τηλεσκόπιον τοῦ Meudon, δὲν ἠμπόρεσε νὰ βρῇ τὶς «διώρυγες» ποὺ εἶδαν οἱ προαναφερθέντες ἀστρονόμοι. Αὐτὸ ἔγινε τὸ 1909 ποὺ ὁ Ἄρης εὑρίσκετο κοντὰ στὴ Γῆ. Ἐπίσης καὶ τὸ 1911 τὸν παρετήρησε μὲ προσοχὴ ὁ Ἀμερικανὸς ἀστρονόμος Μπαρνὰντ μὲ τὸ τηλεσκόπιον τοῦ ὄρους Οὔΐλσων, ἀλλὰ δὲν εἶδε ἐκεῖνα ποὺ ὑπεστήριξαν ὅτι εἶδαν οἱ Σκιαπαρέλλη καὶ Λόουελ. Ἐπὶ πλέον κατὰ τὴν τελευταίαν προσέγγισιν τοῦ Ἄρεως τοῦ 1926 ὁ καθηγητὴς τῆς Ἀστρονομίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν κ. Σ. Πλακίδης ἔκαμε ὁλόκληρον σειρὰν ἀπὸ παρατηρήσεις μὲ τὸ μεγάλο τηλεσκόπιον τοῦ Βασιλικοῦ μας Ἀστεροσκοπείου, χωρὶς νὰ ἠμπορέσῃ νὰ διακρίνῃ τίποτε ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ εἶδαν καὶ κατέγραψαν εἰς τὸν τοπογραφικὸν χάρτην τοῦ Ἄρη οἱ προαναφερθέντες δύο ἀστρονόμοι.

Ἐκ πρώτης ὄψεως τὸ πρᾶγμα παρουσιάζεται περίεργον, ἂν σκεφθῶμεν ὅτι οἱ «διώρυγες» παρετηρήθησαν μὲ μικρὰ μόνον τηλεσκόπια, ἐνῷ τὰ μεγάλα τοιαῦτα τίποτε τὸ θετικὸν δὲν μᾶς ἔδιδαν. Καὶ ἐν τούτοις εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ εἴχαμε τὸ φαινόμενο τῆς ὀφθαλμαπάτης, ἡ ὁποία ἐξηγεῖται μὲ λίγα λόγια ὡς ἑξῆς:

Ἐπάνω στὴν ἐπιφάνεια τοῦ Ἄρη ὑπάρχουν μικραὶ σκοτειναὶ κηλῖδες ἀνεξάρτητοι ἀλλήλων, ποὺ στὰ μικρὰ τηλεσκόπια συγχέονται μεταξύ των καὶ παρουσιάζονται ὡς ἕνα εἶδος συνεχῶν γραμμῶν καὶ αὐτὲς τὶς γραμμὲς τὶς ὠνόμασαν «διώρυγες». Ὅταν ὅμως παρατηρήσωμεν τὸν Ἄρην μὲ μεγάλο τηλεσκόπιο, ἐπειδὴ ἡ διακριτικὴ αὐτοῦ ἰσχὺς χωρίζει τοὺς σχηματισμοὺς αὐτοὺς ἀπ' ἀλλήλων, δὲν βλέπομεν καμμίαν «διώρυγα».

* * *

Διὰ νὰ ἀναπτυχθῇ ὅμως καὶ διατηρηθῇ ἡ ζωή, ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ὑπάρχει τοιαύτη ἐπάνω εἰς τὸν Ἄρην, πρέπει νὰ ὑπάρχῃ καὶ ἀτμόσφαιρα. Καὶ πραγματικὰ αἱ παρατηρήσεις μᾶς λέγουν ὅτι ὑπάρχει ἀτμόσφαιρα εἰς τὸν πλανήτην αὐτόν, ἀλλὰ πολὺ διαυγής, γιατὶ σπανίως τὴν διασχίζουν νέφη. Στὸν Ἄρη σπανίζουν καὶ οἱ ὑδρατμοὶ ἤ, ὅπως μᾶς λέγουν μερικοὶ παρατηρηταί, δὲν βλέπουν καθόλου ὑδρατμοὺς στὴν ἀτμόσφαιρά του. Ἔχει δὲ ἡ ἀτμόσφαιρά του καὶ ὀξυγόνον, ἀλλὰ μόνον τὸ ἑκατοστὸν ἐκείνου ποὺ ἔχει ἡ Γῆ. Φαίνεται ὅμως πιθανὸν ὅτι ἄλλοτε ὁ Ἄρης εἶχε πολὺ ὀξυγόνον, τὸ ὁποῖον ἡνώθη χημικῶς μὲ τὰ διάφορα στοιχεῖα καὶ κυρίως μὲ σίδηρον καὶ γι' αὐτὸ ἴσως ἔχει καὶ χρῶμα ἐρυθρόν. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἐπομένως τοῦ Ἄρη, ποὺ ἔχει ὕψος 180—200 χιλιομέτρων, εἶναι ἀραιά, ἀραιοτέρα τῆς ἰδικῆς μας, διαυγεστέρα καὶ ἑπομένως ὁ οὐρανὸς ἐπὶ τοῦ Ἄρεως θὰ εἶναι κατὰ κανόνα αἴθριος.

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχὲς)

Δ. Κωτσάκης

Χίλια δυό σέ μιά σελίδα

Γιατί οἱ μικροὶ γνωστοὶ λαϊκοὶ σουγιάδες λέγονται «Κολοκοτρώνηδες»;

Στὸ 1825, ἡ τότε ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἐφυλάκισε στὴν Ὕδρα — στὴν ἐκεῖ μονὴ τοῦ προφήτου Ἠλιοῦ — διαφόρους ὁπλαρχηγούς, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸν γέρο Κολοκοτρώνη, ὡς ἀντιπολιτευόμενό της. Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ τὸν μεταφέρουν στὸ Ναύπλιο τοῦ ἐζήτησαν νὰ παραδώση τὸ ξίφος του καὶ ὅ,τι ἄλλο ὅπλο ἔφερε μαζί του κι' ἔτσι τοῦ ἀφήρεσαν καὶ τὸ μικρὸ ἀσήμαντο σουγιαδάκι του μὲ τὸ ὁποῖο συνήθως ἔκοβε τὸ ψωμὶ στὸ λιτὸ κι' ἁπλοϊκό του τραπέζι. Ὅταν ἔφθασε στὴν παραλία, καθὼς περνοῦσε μπρὸς ἀπὸ ἕνα κατάστημα, ποὺ ἀνάμεσα σ' ἄλλα εἴδη εἶχε κι' ἕνα ζεμπίλι γεμάτο ξυλομαχαιρίδια ποὺ τὰ πωλοῦσε πρὸς 2—3 λεπτὰ τὸ καθένα, ἅπλωσε τὸ χέρι του ὁ γέρος τοῦ Μωρηᾶ, πῆρε ἕνα ἀπ' αὐτὰ καὶ παρεκάλεσε τὸν ἔμπορο νὰ τοῦ τὸ χρεώση γιατὶ δὲν εἶχε ἐπάνω του λεπτά. Ὁ ἔμπορος κι' ὁ λαὸς ποὺ παρακολουθοῦσε χαμογέλασαν μὲ πίκρα καὶ τότε ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς συνοδείας ἀξιωματικὸς τοῦ ἐπέτρεψε νὰ πάρη μαζί του τὸ ξυλομαχαιρίδιο. Τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ διεδόθη σ' ὅλη τὴν πόλι κι' ἀπὸ τότε τὸ εἶδος αὐτὸ τῶν μικρῶν σουγιάδων μετωνομάσθη σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα καὶ φέρει ὡς σήμερα ἀκόμα τὴν ὀνομασία «Κολοκοτρώνης».

Πῶς μπορεῖτε νὰ καταλάβετε ἀπὸ τὰ σύννεφα τὸν καιρό;

Ὅταν ὁ οὐρανὸς ἔχη λεπτά, σὰν φτερά, σύννεφα, εἶναι σημεῖο καλοῦ καιροῦ. Ὅταν σκεπάζεται ἀπὸ λεπτὰ σύννεφα ποὺ πυκνοῦνται καὶ καταλαμβάνουν μεγάλες ἐκτάσεις, ἡ δὲ κίνησίς τους εἶναι ἀντίθετη μὲ τὴν τοῦ ἀνέμου,σημαίνει ὅτι πλησιάζει κακοκαιρία. Μικρὰ σύννεφα σημαίνουν βροχή. Μεγάλα, ποὺ διαρκῶς ἐλαττώνονται, καλλιτέρευσι τοῦ καιροῦ. Ὅταν πολλὰ μαζὶ σύννεφα μαζεύωνται στὰ πλευρὰ τῶν βουνῶν θὰ ἐπακολουθήση βροχή.

Ποιὰ εἶναι τὰ μεγαλύτερα τεχνικὰ ἔργα τῆς Ἑλλάδος;

Τὰ μεγαλύτερα καὶ σπουδαιότερα τεχνικὰ ἔργα τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἡ λίμνη τοῦ Μαραθῶνος, τὸ φράγμα τοῦ Στρυμόνος, ἡ διῶρυξ τῆς Κορίνθου, ὁ ὀδοντωτὸς σιδηρόδρομος Διακοφτοῦ — Καλαβρύτων, τὰ ἀποξηραντικὰ τῆς λίμνης Κωπαΐδος, ἡ περιστροφικὴ γέφυρα τοῦ Εὐρίπου (Χαλκίδος), ἡ σήραγξ τοῦ Μπράλου, τὰ ἔργα τοῦ ποταμοῦ Γλαύκου, τὸ μέγα ἐργοστάσιον παραγωγῆς ἠλεκτρικοῦ ρεύματος Ἁγίου Γεωργίου, τὰ λιμενικὰ ἔργα τοῦ Πειραιῶς καὶ τὰ ἀποξηραντικὰ ἔργα Μακεδονίας.

Ποία εἶναι ἡ ἡλικία τοῦ ἀνθρώπου;

Πόσοι αἰῶνες πέρασαν ἀπὸ τότε ποὺ ἀνεφάνη ὁ ἄνθρωπος στὴ γῆ; Σύμφωνα μὲ τὴ γνώμη μερικῶν ἐπιστημόνων ὁ ἄνθρωπος ἀνεφάνη τοὐλάχιστον πρὸ 100 χιλιάδων ἐτῶν, ἐνῶ κατ' ἄλλους πρὸ 230 χιλιάδων ἐτῶν. Οἱ γνῶμες εἶναι διαφορετικές, ἀλλὰ βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ ἀνθρωπότης εἶναι χιλιαιωνόβια καὶ θὰ ζήση ἀκόμη χιλιάδες καὶ ἴσως ἑκατομμύρια χρόνια.

Πῶς διατηροῦνται τὰ ψάθινα ἔπιπλά σας.

Διὰ νὰ διατηροῦνται καλὰ τὰ ψάθινα ἔπιπλά μας, καλὸν εἶναι ἀπὸ καιροῦ σὲ καιρὸ νὰ τὰ περνᾶμε ἀπὸ τὴν ἀνάποδη ὄψι τους μ' ἕνα βρεγμένο σφουγγάρι.

Τὰ ραδιόφωνα

Ὁ πληθυσμὸς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, ἀνέρχεται, κατὰ τελευταίαν στατιστικήν, εἰς 130 ἑκατομμύρια κατοίκων.

Ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἀριθμοῦ πόσα ραδιόφωνα νομίζετε ὅτι λειτουργοῦν;

37.000.000 ἀκριβῶς!

Δηλαδὴ 290 ραδιόφωνα κατὰ 1000 κατοίκους.

Καὶ ἡ στατιστικὴ τοῦ ραδιοφώνου μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ἀπὸ τὰ ραδιόφωνα ποὺ ὑπάρχουν σ' ὅλον τὸν κόσμο, τὰ μισὰ περίπου εἶναι στὴν Ἀμερική.

Η μακροβιότης τῶν... μικροβίων

Γενικῶς πιστεύεται ὅτι τὰ μικρόβια, ἐπειδὴ ἀνήκουν στὸ πιὸ χαμηλὸ σκαλοπάτι τῶν ζώντων ὀργανισμῶν, ἔχουν μιὰ πολὺ ἐφήμερη ὕπαρξι.

Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι καθόλου σωστό. Βρέθηκαν μικρόβια ζωντανὰ μέσα σὲ τοῦβλα μὲ τὰ ὁποῖα εἶχαν κτίσει τὰ σπίτια των οἱ Ἴνκας τῆς Ἀμερικῆς δηλαδὴ τὰ μικρόβια αὐτὰ ζοῦν ἀπὸ ἐδῶ καὶ 1500 χρόνια!

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ Η ΜΕΛΑΝΗ

1. Ἡ συνηθισμένη μελάνη ποὺ μεταχειριζόμαστε γιὰ γράψιμο γεννιέται ἐπάνω στὸ δένδρο ποὺ βλέπετε. Τὸ δένδρο αὐτὸ εἶναι δρῦς τῶν δασῶν μας.

*

2. Μιὰ ὡραία πρωΐα καταφθάνει ἕνα ἔντομο καὶ κάθεται ἐπάνω σ' ἕνα φύλλο τῆς δρυὸς αὐτῆς. Τὸ τρυπᾷ καὶ μέσα στὴν τρύπα ἐμπηγνύει τ' αὐγά του.

★

3. Ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ στὸ μέρος ποὺ εἶχε τρυπηθῆ τὸ φύλλο φαίνεται ἕνα σημάδι ποὺ σιγά-σιγὰ γίνεται μικρὴ σφαῖρα, χονδρὴ ὅπως τὸ ἄκρο τοῦ δακτύλου.

★

4. Συνθλίβοντας λοιπὸν τὴ σφαιρίτσα αὐτή, μέσα σὲ εἰδικὸ μηχάνημα, καὶ διαλύοντάς την μέσα σὲ νερὸ ἀναμεμιγμένο μὲ ἀμμωνιακὸ ἅλας, παρασκευάζουν τὴ συνηθισμένη μαύρη μελάνη.

5. Ἡ Σινικὴ μελάνη, ποὺ εἶναι μιὰ μελάνη ἀπολύτως ἀνεξίτηλη, παρασκευάζεται ἀπὸ ἀνάμιξιν τοῦ μαύρου τοῦ καπνοῦ (φοῦμο), γόμας καὶ νεροῦ.

★

6. Τὸ μαῦρο τοῦ καπνοῦ (ὁ φοῦμος), ποὺ συντελεῖ στὴν παρασκευὴ τῆς ἀνωτέρω Σινικῆς μελάνης, ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς ἀσβεστοποιήσεως τῆς ναφθαλίνης μέσα σὲ κλειστὸ δοχεῖο.

★

7. Ἡ τυπογραφικὴ μελάνη παρασκευάζεται μὲ μαῦρο καπνοῦ ἀναμεμιγμένο μὲ λινέλαιο, θειϊκὸ ὀξὺ καὶ σελλοφάνην, γιὰ νὰ παραχθῆ μιὰ παχειὰ μελάνη ποὺ συγκρατεῖται καλὰ καὶ ξηραίνεται τελείως.

★

8. Ἡ κόκκινη μελάνη γίνεται πολλὲς φορὲς μὲ χημικὲς οὐσίες ἢ μὲ ἰνδοκόκκινο (καρμὲν) ποὺ παράγεται ἀπὸ ἕνα ἔντομο τῆς Ἀμερικῆς.

Ἀπὸ τὰς σχολικὰς ἐπιδείξεις χειροτεχνημάτων καὶ διακοσμητικῆς.

Βαθμοφόρος τῆς Ε. Ο. Ν. ἐργαζομένη εἰς ἐγχώριον ἀργαλειόν.

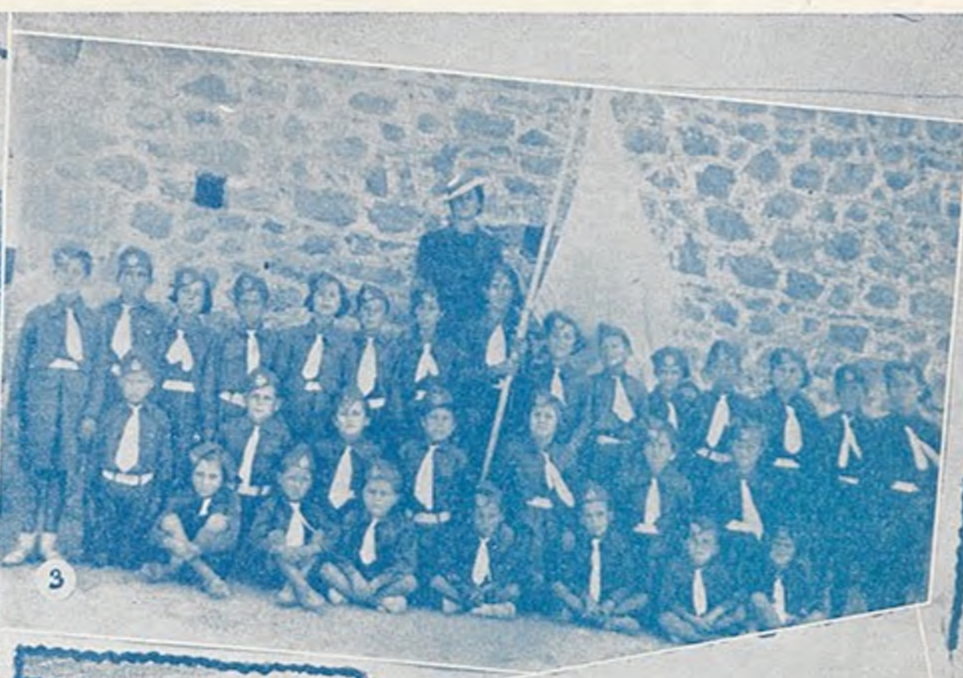

1) Σκαπανεῖ
λείου Σ
γίου).
2) Σκαπανεῖ
ΣΤ' Δημ
δέσσης εἰ
καταρράκ
των.
3) Σκαπανεῖ
Λευκοχώμ
4) Βαθμοφόρ
Ο. Ν. Μεσ
κατὰ τὴν
θνικοῦ "Υμ
5) Φαλαγγῖτα
μου καταθέ
τὸ μνημεῖο
6) Βαθμοφόρ
καὶ Σκαπά
7) Οἱ ἐπίσημ
μῆς τοῦ ἱσ
στοῦ τοῦ
Φραντζῆ.
8) Τὸ ἐπιτελε
Γιδᾶ τῆς
Περιφερεια
τοῦ Ὑποδι
9) Οἱ Φαλαγγ
λαγγος Γιδ
τῆς ἁγίας
τρὸν Βερρ

Δημοτικοῦ Σχο-
μνᾶς (Μεσολογ-

καὶ Σκαπάνισσαι
κοῦ Σχολείου Ἐ-
τοὺς μαγευτικοὺς
ς τῆς πατρίδος

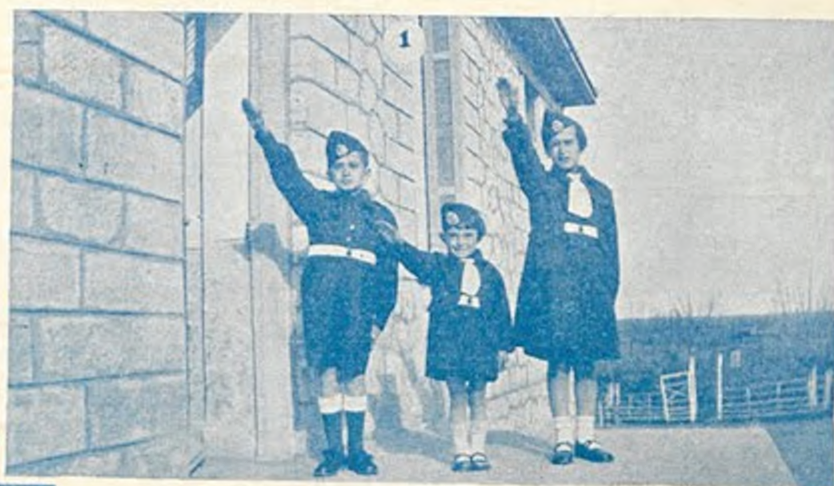
καὶ Σκαπάνισσαι
τος (Σπάρτης).
Φαλαγγῖται Ε.
ηνίας χαιρετῶντες
νάκρουσιν τοῦ Ἐ-
ου.
τῆς Χώρας - Σά-
οντες στέφανον εἰς
Κάβο - Φονιᾶ.
Φαλαγγίτισσαι
ισσαι Ὀρεστιάδος.
πρὸ τῆς πρωτο-
ρικοῦ καὶ ἀγωνι-
1821 Ἀμβροσίου

ον τῆς Φάλαγγος
. Ο. Ν. μετὰ τοῦ
οῦ Διοικητοῦ καὶ
κητοῦ Βερροίας.
ται τῆς 149 Α Φά-
κατὰ τὴν ἑορτὴν
Κυριακῆς εἰς Λου-
ίας.

★ Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΣΚΑΠΑΝΕΩΝ ★

1) Οἱ μικροὶ ἀδελφοὶ Φώτη Τσατσούλη ἐκ Σουφλίου.
2) Ὁ μικρότερος Σκαπανεὺς τῆς Ε. Ο. Ν. Σπάρτης.
3) Ἡ Σκαπάνισσα Ἑλένη Μυσιρλῆ Λεχόβου.

4) Δύο μικρὰ Σκαπανάκια τῆς 131 Φάλαγγος Φιλιατῶν.
5) Ὁ Γ. Ζέρβας, μικρὸς Σκαπανεὺς τῆς Ε. Ο. Ν. Ἀθηνῶν.
6) Α. Παπαλαζαρίδης τῆς Ε.Ο.Ν. Ἀθηνῶν.

Ἡ ἐγχώρια ὄρνιθα

Εἶναι γνωστὸ ὅτι ὑπάρχουν ἀρκετὲς ντόπιες ὄρνιθες ποὺ ἐξακολουθοῦν νὰ γεννοῦν τὴν ἐποχὴ ποὺ οἱ ἄλλες ἀναπαύονται καὶ περιμένουν τὴν ἄνοιξι γιὰ νὰ ξαναρχίσουν νὰ γεννοῦν.

Εἰς τὰ περισσότερα κοττέτσια βρίσκονται μερικὲς κόττες ποὺ γεννοῦν τακτικὰ 3—4 αὐγὰ τὴν ἑβδομάδα, μὲ μερικὲς φυσικώτατα διακοπές.

Ἂς λογαριάσωμε λοιπὸν πόσα αὐγὰ μποροῦν νὰ δώσουν τὸ χρόνο δυὸ τέτοιες ὄρνιθες.

Ἂν ἀφαιρέσωμε τρεῖς μῆνες τὸ χρόνο, δηλαδὴ 12 ἑβδομάδες γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τῶν φτερῶν καὶ τὸ κλώσσισμα κάθε ὄρνιθας, ἔχουμε σαράντα ἑβδομάδες πρὸς 3 αὐγὰ 120 καὶ σαράντα ἑβδομάδες πρὸς 4 αὐγὰ 160, δηλαδὴ κατὰ μέσον ὅρον 150 αὐγὰ τὸ χρόνο μὲ ὅλη τὴ γνωστὴ τοῦ τόπου μας λιτότητα καὶ ἐγκατάλειψι τῶν ὀρνίθων στὴν τύχη των.

Τὸ ποσὸν αὐτὸ τῶν 150 αὐγῶν εἶναι ἀρκετὰ ἱκανοποιητικὸ ὅταν λάβωμε ὑπ' ὄψιν μας ὅτι οἱ περισσότερες ἀπὸ τὶς κόττες αὐτὲς ζοῦν στὰ χωριὰ ὅπου ἡ διατροφή των καὶ ἡ περιποίησίς των στοιχίζει ἐλάχιστα.

Ἡ ἐγχώρια ὄρνιθα ὅμως ἔχει καὶ ἄλλα πλεονεκτήματα. Εἶναι ἐγκλιματισμένη, λιτώτερη καὶ ἀνθεκτικώτερη ἀπὸ τὶς ξένες βελτιωμένες ράτσες, τὸ δὲ κρέας της νοστιμώτατον.

Ἂν ὁ καθένας ποὺ τρέφει ὄρνιθες φροντίσῃ νὰ διαλέγῃ καὶ νὰ κρατᾷ στὸ κοττέτσι του μόνον ἐκεῖνες ποὺ γεννοῦν 140 αὐγὰ τὸ χρόνο καὶ ἀπ' αὐτὲς νὰ βάζῃ αὐγὰ γιὰ νὰ βγάζῃ πουλάκια, θὰ καταλήξῃ σ' ἕνα-δυὸ χρόνια ὄχι νὰ κάνῃ μιὰ ράτσα ὀρνίθων, ἀλλὰ νὰ ἔχῃ ὄρνιθες ποὺ νὰ τοῦ πληρώνουν τοὺς κόπους του καὶ τὰ ἔξοδά του.

Τέτοιες κόττες, οὔτε νὰ βρεθοῦν, οὔτε νὰ διαλεχτοῦν εἶναι δύσκολο.

Κάθε κόττα ποὺ γεννᾷ κάτω ἀπὸ 120 αὐγὰ τὸ χρόνο εἶναι ζημιὰ καὶ πρέπει

νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὸ κοττέτσι.

Ἀφοῦ λοιπὸν δὲν εἶναι δύσκολο νὰ διαλέξωμε τὶς καρπερὲς κόττες καὶ νὰ ἔχωμε στὸ κοττέτσι μας ἀπ' αὐτές, πρέπει πάλι νὰ διαλέγωμε τὶς νέες πουλάδες ποὺ θὰ γεννηθοῦν ἀπὸ καρπερὲς ὄρνιθες, γιατὶ μεταξὺ αὐτῶν θὰ βγοῦν καὶ σκάρτες.

Δὲν πρέπει ἐξ ἄλλου νὰ κρατοῦμε τὶς ὄρνιθες περισσότερο ἀπὸ τρία χρόνια γιατὶ τότε θὰ ἔχωμε ζημιά.

Ὅσοι κρατοῦν τὶς ὄρνιθες 4 καὶ 5 χρόνια μὲ τὴν ἰδέα ὅτι γεννοῦν ἀρκετὰ αὐγὰ κάνουν πολὺ ἄσχημα.

Ἐπίσης τὰ αὐγὰ ποὺ θὰ βγάλωμε γιὰ κλώσσισμα πρέπει νὰ εἶναι ἀπὸ κόττες ἡλικίας 2 ἐτῶν.

Μὲ λίγα λόγια αὐτὴ εἶναι ἡ ἐγχώρια ὄρνιθα τὴν ὁποίαν ἐὰν θελήσωμε νὰ ἐκμεταλλευθοῦμε καλῶς καὶ μὲ ἐπιμέλεια θὰ μᾶς ἀποδώσῃ ἀρκετά.

Νὰ μάθωμε δηλαδὴ νὰ τὴν τρέφωμε σύμφωνα μὲ τὰς ἀνάγκας της, τὴν ἡλικία της καὶ τὴν ἐποχή.

Νὰ μάθωμε νὰ τὴν διατηροῦμε σὲ καλὴ ὑγιεινὴ κατάστασι γιὰ νὰ ζῇ εὐχάριστα, διότι μιὰ εὐχάριστη ζωὴ συντελεῖ πολὺ εἰς τὴν ὠοτοκία, καὶ νὰ προλαβαίνωμε ἔτσι τὶς ἀρρώστειες καὶ ὄχι νὰ ζητοῦμε νὰ τὶς θεραπεύωμε ὅταν ἀρρωστοῦν, γιατὶ τότε εἶναι πλέον ἀργά.

Νὰ μάθωμε τὸν τρόπο τῆς ἀναπαραγωγῆς, ὅπως γράφουμε παραπάνω, νὰ διαλέγωμε δηλαδὴ αὐγὰ γιὰ κλώσσισμα ἀπὸ κόττες καρπερὲς καὶ διαλεγμένους πετεινοὺς γιὰ νὰ βγάλωμε πουλάκια γερά.

~~~

ΤΟ ΑΓΡΙΟΠΕΡΙΣΤΕΡΟ

Ἀπὸ τὸ ἀγριοπερίστερο κατάγεται καὶ ἡ κατοικίδιος περιστερά. Στὴν Ἑλλα τὰ ἀγριοπερίστερα βρίσκονται στὶς ἀκτὲς καὶ ἰδίως τῶν νήσων, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν βραχωδῶν ὀρέων.

Ἔχουν τὸ μέγεθος τῆς ἥμερης περιστερᾶς καὶ τὸ χρῶμα τους εἶναι σταχτοκόκκινο.

Τὸ ἀγριοπερίστερο εἶναι ταχύτατο καὶ πετᾷ 150 χιλιόμετρα τὴν ὥρα.

Τὴ φωλιά του τὴν κτίζει στὶς κοιλότητες τῶν βράχων καὶ γεννᾷ τρεῖς φορὲς τὸ χρόνο ἀπὸ 2 λεπτὰ μικρὰ λευκὰ αὐγά, τὰ ὁποῖα κλωσσοῦν ἐκ περιτροπῆς τὸ ἄρρεν καὶ τὸ θῆλυ ἐπὶ 20 ἡμέρες.

Τὸν χειμῶνα, ποὺ δὲν βρίσκει εὔκολα τροφὴ στὰ βορεινὰ μέρη, κατεβαίνει κατὰ σμήνη στὰ νοτιώτερα.

Τὸ ἀγριοπερίστερο εἶναι ὠφέλιμον εἰς τὴν γεωργίαν διότι τρώγει κατὰ προτίμησιν σπόρους ζιζανίων. Τὸ κυνῆγι τοῦ ἀγριοπεριστεριοῦ εἶναι πολὺ δύσκολο γιατὶ εἶναι πτηνὸ φιλύποπτο καὶ προνοητικὸ καὶ δὲν ἐπιτρέπει εὔκολα εἰς τὸν κυνηγὸν νὰ τὸ πλησιάσῃ.

Τὸ κρέας του εἶναι λίγο σκληρὸ ἀλλὰ εὔγευστο. Ἐκτὸς τοῦ ἀνωτέρω περιγραφομένου ὑπάρχει καὶ τὸ ἀγριοπερίστερο ἢ οἰνάς, κοινῶς φασσοπερίστερο.

~~~

Η ΦΑΣΣΑ

Ἕνα ἄλλο εἶδος ἀγριοπερίστερου εἶναι ἡ φάσσα.

Ἡ φάσσα ἔχει σῶμα εὔρωστο καὶ χρῶμα φαιογάλανο. Στὰ πλάγια τοῦ λαιμοῦ φέρει καὶ ἀπὸ μιὰ λευκὴ κηλῖδα. Ζῇ κατὰ προτίμησιν σὲ δάση ἀπὸ κωνοφόρα δένδρα καὶ τρέφεται ἀπὸ κόκκους. Συναντᾶται ὅμως καὶ στὰς πεδιάδας. Στὴν Ἑλλάδα συναντᾶται σὲ ἀφθονίαν στὰς θεσσαλικὰς καὶ μακεδονικὰς πεδιάδας, μὰ καὶ στὴν ἄλλην Ἑλλάδα δὲν εἶναι ἄγνωστη. Ἡ φάσσα θεωρεῖται ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ ἐκλεκτὰ κυνήγια. Τὸ κυνῆγι τῆς φάσσας καθὼς καὶ τῶν ἄλλων ἀγριοπερίστερων γίνεται κατὰ τὰ τέλη Σεπτεμβρίου, ὁπότε εἶναι καὶ ἡ ἐποχὴ τῆς μεταναστεύσεώς των. Γιὰ τὸ κυνῆγι αὐτὸ χρησιμοποιοῦνται μεγάλα δίκτυα μὲ τὰ ὁποῖα φράσσονται αἱ δίοδοι καὶ χαράδρες ἀπ' ὅπου γίνονται τὰ περάσματα γιὰ τὴν μετανάστευσίν των. Οἱ κυνηγοὶ εἶναι κρυμμένοι πίσω ἀπὸ δένδρα ἢ θάμνους

καὶ ἢ τὰ συλλαμβάνουν μέσα εἰς τὰ δίχτυα τὰ ὁποῖα κλείνουν καταλλήλως μόλις πέσῃ μέσα τους τὸ σμῆνος ἢ τὰ φονεύουν διὰ τοῦ ὅπλου. Τὸ κρέας τῆς φάσσας εἶναι νοστιμώτερον ἀπὸ τοῦ κοινοῦ ἀγριοπερίστερου καὶ ὀλιγώτερον σκληρὸν ἀπ' αὐτό.

ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Δεύτερη πατρίδα

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐπειδὴ τὸ ἀνέβασμα θ' ἀπαιτοῦσε τρεῖς φορὲς λιγώτερο καιρὸ ἀπὸ τὸ κατέβασμα, ὁ κ. Οὐόλστων κι' οἱ σύντροφοί του μποροῦσαν νὰ διαθέσουν λίγες ὧρες ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ γύριζαν στὸ δάσος τῶν ἐλάτων. Καὶ κοιτάζοντας γύρω-γύρω μὲ τὰ κυάλια, ἐξέτασαν προσεκτικὰ τὴ χώρα ποὺ ἁπλωνόταν στὰ πόδια τους.

Ὁ Ἐρνέστος, μὲ τὸ σημειωματάρι καὶ τὸ μολύβι στὰ χέρια, ἐχάραζε τὶς γραμμὲς τοῦ μεγάλου ἐκείνου αὐγοῦ,—γιατὶ τέτοιο σχῆμα εἶχε,— ποὺ τὸ διαπερνοῦσαν ὁ 19ος παράλληλος τοῦ νοτίου ἡμισφαιρίου σὲ μάκρος εἰκοσιτεσσάρων περίπου λευγῶν, καὶ ὁ 114ος μεσημβρινὸς σὲ μάκρος δεκαεννέα.

Ἀπὸ κεῖ—πάνω μποροῦσε κανεὶς νὰ ἰδῇ καλὰ ὅλο τὸ βορεινὸ μέρος, σὲ ἀπόστασι δέκα ὡς δώδεκα λευγῶν. Πέρ' ἀπὸ τὴν ἀκτή, μιὰ στενὴ λωρίδα θάλασσας ἁπλωνόταν ἀπὸ τὸ ἀκρωτήρι τῆς Ψεύτικης Ἐλπίδας ὡς τὸ ἀκρωτήρι ποὺ ἔκλεινε τὸν ὅρμο τῶν Μαργαριτῶν.

— Δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ λάθος, ἔλεγε ὁ Τζάκ. Ἐγὼ δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ γυαλιὰ γιὰ ν' ἀναγνωρίσω τὴ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας καὶ τὴν ἀκτὴ ὡς τὸν ὅρμο τῆς Σωτηρίας.

— Πραγματικῶς, ἐπρόσθεσε ὁ κ. Οὐόλστων καὶ στὴν ἄκρη αὐτῆς τῆς γωνίας, νὰ τὸ Ἀνατολικὸ Ἀκρωτήρι, ποὺ σκεπάζει τὸν ὅρμο τοῦ Ξιφία.

—Δυστυχῶς, εἶπε ὁ Τζάκ, οὔτε μὲ τὸ λαμπρὸ τηλεσκόπιο τοῦ Ἐρνέστου δὲν μποροῦμε νὰ ἰδοῦμε τὴν περιοχὴ τοῦ ρέματος τῶν Τσακαλιῶν.

— Γιατὶ τὴν κρύβουν οἱ βράχοι, ποὺ τὴν περιορίζουν πρὸς τὰ μεσημβρινά, ἀποκρίθηκε ὁ Ἐρνέστος. Ἀφοῦ ἀπὸ τὸ Φελσενχάϊμ καὶ τὸ Φάλκενχορστ δὲν φαίνεται ἡ κορυφὴ τῆς βουνοσειρᾶς, οὔτε ἀπ' αὐτὴ τὴν κορυφὴ δὲν μπορεῖ νὰ φαίνουνται τὸ Φελσενχάϊμ καὶ τὸ Φάλκενχορστ. Εἶναι λογικό, νομίζω.

— Λογικώτατο! εἶπε ὁ Τζάκ. Ἀλλὰ τότε δὲν ἔπρεπε νὰ φαίνεται οὔτε τὸ Ἀκρωτήρι τῆς Ψεύτικης Ἐλπίδας...

— Μπᾶ! Καὶ ποῦ ξέρεις ἂν κι' ἀπὸ κεῖ, κι' ἀπὸ τὸ Πρόσπεκτ-Χίλλ ἀκόμη, δὲν φαίνεται αὐτὸς ὁ κῶνος. Ἐμεῖς μπορεῖ νὰ μὴ τὸν προσέξαμε ποτέ.

— Ἀπὸ αὐτὰ ὅλα, ἐπρόσθεσε ὁ κ. Οὐόλστων, πρέπει νὰ συμπεράνουμε, ὅτι ἡ καθαυτὸ κορυφογραμμὴ δὲν φαίνεται παρ' ἀπὸ τὴν κοιλάδα τοῦ Γκρύνταλ.

—Ἀκριβῶς! εἶπε ὁ Ἐρνέστος. Καὶ τὰ ὑψώματα τῆς κοιλάδος μᾶς κρύβουν τὸ Φελσενχάϊμ.

—Λυποῦμαι, ἐπρόσθεσε ὁ Τζάκ, γιατὶ θὰ βλέπαμε τὸν πατέρα μου, τὴν μητέρα μου, τὴν κυρία Οὐόλστων καὶ τὴν Ἄννα... Κι' ἂν τοὺς ἐρχόταν ἡ ἰδέα νὰ πᾶνε στὸ Πρόσπεκτ-Χίλλ, θὰ τοὺς γνωρίζαμε... ἐννοῶ μὲ τὰ κυάλια.

— Ἔ, τί νὰ γίνῃ! εἶπε ὁ Ἐρνέστος. Πρέπει νὰ κάνουμε ὑπομονή.

— Αὐτὸ μόνο τὸ κακὸ ἔχει ὁ κῶνος, συμπέρανε ὁ Τζάκ. Γιατὶ νὰ μὴν εἶναι ψηλότερος λίγα πόδια;... Ἂν ἦταν, οἱ οἰκογένειές μας θὰ μᾶς ἔκαναν σινιάλα, θὰ ἔβαζαν μιὰ σημαία στὸν περιστερεῶνα τοῦ Φελσενχάϊμ. Καὶ θὰ τοὺς χαιρετούσαμε μὲ τὴ δική μας.

—Πῆρε πάλι δρόμο ὁ Τζάκ!... εἶπε ὁ κ. Οὐόλστων.

—Κι' εἶμαι βέβαιος πὼς ὁ Ἐρνέστος θὰ βλεπε τὴν Ἄννα...

— Μὰ τὴν βλέπω πάντα!

— Καὶ χωρὶς γυαλιά, ἔ; Τί μακριὰ ποὺ βλέπουν τὰ μάτια τῆς ψυχῆς!

Τέλος πάντων, δὲν μποροῦσαν νὰ διακρίνουν καμμιὰ λεπτομέρεια ἀπὸ τὴ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας. Καὶ τὸ μόνο ποὺ εἶχαν νὰ κάμουν, ἦταν νὰ πάρουν μιὰ ἀκριβῆ ἄποψι τοῦ νησιοῦ καὶ νὰ σημειώσουν τὸ σχῆμα τῆς περιφερείας καὶ τὴ γεωλογική του κατασκευή.

Σὰν μιὰ στιλπνὴ ταινία φαινόταν ὁ ποταμὸς Μόντροζ. Τὸ κάτω μέρος ἐπότιζε μιὰ χώρα δασωμένη καὶ καταπράσινη ἀλλὰ τὸ ἐπάνω μιὰ χώρα γυμνή. Τρεφόμενος ἀπὸ πολλὰ παραποτάμια, ἔκανε ἕνα σωρὸ στριφογυρίσματα. Τὰ δάση καὶ τὰ λειβάδια ἔφθαναν ἀπὸ κεῖ ὡς τὶς δυτικὲς ἄκρες τοῦ νησιοῦ.

Τὸ σχῆμα γενικὰ τῆς Νέας-Ἐλβετίας ἔμοιαζε μὲ φύλλο δένδρου, περισσότερο πλατὺ παρὰ μακρύ. Καὶ τὰ πέντε ἕκτα τοὐλάχιστον τῆς ἐπιφανείας της, πρὸς τὸ βορεινὸ μέρος τῆς βουνοσειρᾶς, ἦταν μιὰ χώρα πολὺ γόνιμη, ἱκανὴ νὰ θρέψῃ πολλὲς χιλιάδες κατοίκους.

Ὅσο γιὰ τὴ θέσι της στὸν Ἰνδικὸ Ὠκεανό, ἦταν φανερὸ πὼς δὲν ἀνῆκε σὲ κανένα ἄθροισμα νησιῶν, σὲ κανένα «ἀρχιπέλαγος». Ἡ ἀκτὴ τοῦ πλησιεστέρου ἀπεῖχε τριακόσιες ὁλόκληρες λεῦγες, κι' ἦταν ἡ Νέα Ὁλλανδία.

Νησάκια γύρω της δὲν εἶχε. Μόνο στὴ δυτικὴ θάλασσα φαινόταν ἕνας σκόπελος, τέσσερες λεῦγες μακριὰ ἀπὸ τὸν ὅρμο τῶν Μαργαριτῶν. Ὁ Τζὰκ κοίτταξε μὲ τὰ κυάλια πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος.

—Ὁ Ἀναμμένος Βράχος... ποὺ δὲν καίει! ἐφώναξε. Ἂν ἦταν ὁ Φρίτς, δὲν θὰ χρειαζόταν γυαλιὰ γιὰ νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ...

Ἀπὸ κεῖ ἐπάνω μποροῦσε κανεὶς νὰ ἰδῇ ὅλο τὸ βορεινὸ μέρος.

Ὥστε ἡ Νέα-Ἐλβετία, στὸ μεγαλύτερο μέρος της, μποροῦσε νὰ χρησιμοποιηθῇ γιὰ τὴν ἐγκατάστασι μιᾶς μεγάλης ἀποικίας. Ὁπωσδήποτε, ἐκεῖνο ποὺ ἐπρόσφεραν τὰ ἀνατολικά, τὰ δυτικὰ καὶ τὰ βορεινά της, δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ γυρέψῃ κανεὶς καὶ στὰ μεσημβρινά. Τί διαφορὰ ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος ὡς τ' ἄλλα! Ἦταν μιὰ γύμνια, μιὰ ἐρημιά, ποὺ ἔδινε ὅλη τὴ φρίκη τοῦ χάους. Ἡ ἀνώτερη ζώνη τῆς βουνοσειρᾶς ἐξακολουθοῦσε ὡς τὴ μεσημβρινὴ ἄκρη τοῦ νησιοῦ,—ζώνη ποὺ φαινόταν ἀδιαπέραστη, ἀδιάβατη. Καὶ κάτω τὸ ἀκρογιάλι δὲν ἦταν παρὰ μιὰ στενὴ λωρίδα ἀπὸ ἄμμο, ποὺ κι' αὐτὴ θὰ τὴ σκέπαζε ἡ θάλασσα μὲ τὴν παλίρροια.

Ὁ κ. Οὐόλστων, ὁ Ἐρνέστος κι' ὁ Τζὰκ ἔβλεπαν σιωπηλὰ τὸ μελαγχολικὸ θέαμα τῆς ἀγρίας ἐκείνης ἐρημιᾶς. Ὕστερα ὁ Ἐρνέστος εἶπε:

"—Ἄν, μετὰ τὸ ναυάγιο τοῦ «Λάνδλορδ», ριχνόμαστε σ' αὐτὴ τὴν ἀκτή, θὰ πεθαίναμε τῆς πείνας!

—Ναὶ παιδί μου, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Οὐόλστων. Σ' αὐτὸ τὸ μέρος, δὲν θὰ εἴχατε ἐλπίδα σωτηρίας. Γιατὶ δὲν θὰ μπορούσατε νὰ φθάσετε ποτὲ στὴν εὔφορη χώρα, ἂν καὶ δὲν ἀπέχει παρὰ λίγες λεῦγες πρὸς τὰ βορεινά. Πῶς θὰ περνούσατε αὐτοὺς τοὺς βράχους; Πῶς θὰ κατεβαίνατε ἀπὸ τὴ μεσημβρινὴ πλαγιὰ τῆς βουνοσειρᾶς; Μοῦ φαίνεται πὼς ἀπὸ δῶ δὲν ὑπάρχει συγκοινωνία μὲ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ νησιοῦ.

— Δὲν τὸ πιστεύω, εἶπε ὁ Τζάκ. Ἂν τριγυρίζαμε τὴν ἀκτή, θὰ φθάναμε ἴσως στὸ στόμιο τοῦ Μόντροζ καὶ στὸ εὔφορο μέρος τοῦ νησιοῦ.

— Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ Ἐρνέστος, ἀλλὰ μόνο ἂν τὸ πλοιάριό μας σπρωχνόταν πρὸς τ' ἀνατολικὰ ἢ τὰ δυτικά. Γιατὶ στὴ μεσημβρινὴ ἀκτὴ δὲν θὰ εὕρισκε ἕναν ὅρμο, σὰν τὸν ὅρμο τῆς Σωτηρίας γιὰ ν' ἀράξῃ χωρὶς πολὺ κόπο.

Ἦταν εὐτύχημα, ἀλήθεια, ποὺ οἱ ναυαγοὶ τοῦ «Λάνδλορδ» σπρώχθηκαν τότε στὸ βορεινὸ ἀκρογιάλι τῆς Νέας-Ἐλβετίας. Ἀλλοιώτικα θὰ ἦταν χαμένοι!

Ὁ φρικτότερος θάνατος θὰ τοὺς περίμενε στὸ σωρὸ ἐκεῖνο τῶν βράχων! Ἀλλὰ ὁ Θεὸς θέλησε νὰ σωθοῦν κι' ὡδήγησε τὴ σχεδία τους σὲ μέρος καλό.

Ὁ κ. Οὐόλστων, ὁ Ἐρνέστος κι' ὁ Τζὰκ ἔμειναν στὴν κορυφὴ τοῦ κώνου ὡς τὶς τέσσερις τὸ ἀπόγευμα. Πῆραν ὅλες τὶς ἀναγκαῖες σημειώσεις γιὰ τὸ χάρτη τῆς Νέας-Ἐλβετίας,—χάρτη ποὺ θὰ ἔμενε ἀτελής, ἀφοῦ τὸ μεσημβρινὸ μέρος δὲν φαινόταν ἀπὸ κεῖ. Θὰ συμπληρωνόταν ὅμως μετὰ τὸν γυρισμὸ τοῦ «Ξιφία» ὅταν ὁ πλοίαρχος Λίττλστων θ' ἀποτελείωνε τὴν ὑδρογραφικὴ ἀναγνώρισι τοῦ νησιοῦ.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ Ἐρνέστος ἔκοψε ἕνα φύλλο ἀπὸ τὸ σημειωματάριό του κι' ἔγραψε τὰ ἀκόλουθα:

«Σήμερα, τὴν 30 Σεπτεμβρίου 1817,

ὥρα 4 μ. μ., ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ κώνου...».

Ἐδῶ στάθηκε καὶ ρώτησε:

— Πῶς θὰ ὀνομάσουμε, ἀλήθεια, αὐτὸν τὸν κῶνο;

— «Κῶνο τῆς Λύπης» ἀφοῦ δὲν μπορέσαμε νὰ ἰδοῦμε ἀπὸ δῶ τὸ Φελσενχάϊμ! ἀποκρίθηκε ὁ Τζάκ.

— Ὄχι, «Κῶνο τοῦ Ζὰν Ζερμάττ», πρὸς τιμὴν τοῦ πατέρα σας, παιδιά μου! ἐπρότεινε ὁ κ. Οὐόλστων.

Ἡ πρότασις ἔγινε δεκτὴ μὲ χαρά. Ὁ Τζὰκ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ σάκκο του ἕνα ποτῆρι. Τὸ ἴδιο ἔκαμαν κι' οἱ ἄλλοι. Κι' ἀφοῦ ἤπιαν λίγη ρακὴ μ' ἕνα τριπλὸ «οὐρρὰ» γιὰ τὰ βαπτίσια, ὁ Ἐρνέστος μπόρεσε νὰ ἐξακολουθήσῃ:

«... ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ «Κώνου Ζὰν Ζερμάττ», σὲ σᾶς, ἀγαπητοί μου γονεῖς, σὲ σᾶς, κυρία Οὐόλστων, σὲ σᾶς, ἀγαπητή μου Ἄννα, ἀπευθύνουμε αὐτὸ τὸ γράμμα, ἐμπιστευμένο στὸν πιστό μας ταχυδρόμο, πού, πιὸ εὐτυχὴς ἀπὸ μᾶς, θὰ βρίσκεται σὲ λίγο στὸ Φελσενχάϊμ.

»Ἡ Νέα-Ἑλβετία μας, ὁλομόναχη σ' αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ, ἔχει περίμετρο ἑξῆντα ὣς ἑβδομῆντα λευγῶν. Πολὺ εὔφορη στὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ἐπιφανείας της, εἶναι ἄγονη καὶ φαίνεται ἀκατοίκητη πίσω ἀπὸ τὰ μεσημβρινὰ τῆς βουνοσειρᾶς.

»Ὕστερα ἀπὸ σαρανταοκτὼ ὧρες, ἐπειδὴ ὁ γυρισμὸς θὰ εἶναι εὐκολώτερος, θὰ βρισκώμαστε κοντὰ σ' ὅλους ἐκείνους ποὺ ἀγαποῦμε· καὶ ὕστερα ἀπὸ τρεῖς ἑβδομάδες, μὲ τὴν ἄδεια τοῦ Παντοδυνάμου, μποροῦμε νὰ ἐλπίζουμε πὼς θὰ ἰδωθοῦμε μ' ἐκείνους ποὺ περιμένουμε τόσο ἀνυπόμονα.

»Ἐκ μέρους τοῦ κ. Οὐόλστων, τοῦ ἀδελφοῦ μου Τζὰκ κι' ἐκ μέρους τοῦ εὐπειθοῦς υἱοῦ σας, δεχθῆτε τοὺς πιὸ ἐγκαρδίους χαιρετισμούς.

Ἐρνέστος»

Τὸ περιστέρι βγῆκε ἀπὸ τὸ κλουβί του καί, ἀφοῦ δέθηκε τὸ γράμμα στὸ πόδι του, ὁ Ἐρνέστος τὸ ἄφησε νὰ πετάξῃ.

Στὴν ἀρχή, τὸ πουλὶ σηκώθηκε 30 ὣς 40 πόδια ψηλότερα ἀπὸ τὸν κῶνο, σὰ νὰ ἤθελε νὰ περιλάβῃ μεγαλύτερη ἔκτασι μὲ τὸ βλέμμα του. Ἔπειτα, ὁδηγούμενο ἀπὸ τὸ θαυμάσιο ἐκεῖνο ἔνστικτο τοῦ προσανατολισμοῦ, — τὴν ἕκτη αὐτὴ αἴσθησι κάθε ζώου, — διηυθύνθηκε μὲ γοργὸ πέταγμα πρὸς τὰ βορεινὰ καὶ δὲν ἄργησε νὰ χαθῇ.

Δὲν ἔμενε τώρα, παρὰ νὰ ὑψώσουν καὶ τὴ σημαία στὴν κορυφὴ τοῦ «Κώνου Ζὰν-Ζερμάττ» καὶ γιὰ κοντάρι μεταχειρίσθηκαν τὸ μακρὺ μπαστοῦνι τοῦ κ. Οὐόλστων, ποὺ τὸ ἔχωσαν ἀνάμεσα στοὺς τελευταίους βράχους.

Ἀφοῦ ἔγινε κι' αὐτό, δὲν εἶχαν παρὰ νὰ κατεβοῦν στὰ πόδια τῆς βουνοσειρᾶς, νὰ φθάσουν στὴ σπηλιά, νὰ φᾶνε ἕνα καλὸ γεῦμα ἀπὸ κυνήγι καὶ τέλος νὰ κοιμηθοῦν καὶ νὰ ξεκουρασθοῦν, ὕστερα ἀπὸ μιὰ τόσο κουραστικὴ ἡμέρα.

Τὸ ἄλλο πρωῒ θ' ἀναχωροῦσαν· κι' ἔτσι, μετὰ σαρανταοκτὼ ὧρες τὸ ὀλιγώτερο, θὰ ἦταν πίσω στὸ Φενσενχάϊμ.

Ἀφοῦ ὑψώθηκε ἡ σημαία, ὁ Τζὰκ εἶπε:

(Ἀκολουθεῖ)

Ἡ Βιταμίνη D καὶ ὁ Ραχιτισμὸς

Ε΄.

Ἐὰν οἱ ἄλλες βιταμῖνες εἶναι φυσικὰ προϊόντα τῆς φυτικῆς ἐνεργείας, ἡ βιτ. D ἀποτελεῖ τρόπον τινὰ τὴν μᾶλλον ἔκδηλον ἀναπαράστασιν τῆς Θεϊκῆς ἐνεργείας. Πράγματι ἡ βιτ. D εἶναι Θεῖον δῶρον, μᾶς στέλλεται ἄνωθεν διὰ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, ἐνῷ οἱ ἄλλες βιταμῖνες παρασκευάζονται ἐντὸς τῶν χυμῶν τῶν καρπῶν, τῶν φλοιῶν ἢ τῶν φύλλων τῶν φυτῶν μὲ μόνον παράγοντα τὴν φυτικὴν ἐνέργειαν. Ἔπρεπε νὰ περάσουν αἰῶνες πολλοί, νὰ ὑπάρξουν συμπτώσεις καὶ τυχαῖες παρατηρήσεις γιὰ νὰ καταλάβωμε τὴν ζωογόνο ἐπίδρασι τῶν χημικῶν ἢ ὑπεριωδῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου. Μόλις τὸ 1919 ἀνεκάλυψαν τὴν θεραπευτικὴν ἐνέργειαν τοῦ ἡλίου στὸ ραχιτισμὸ καὶ ὀλίγον κατόπιν βρῆκαν τὶς στερόλες, δηλ. οὐσίες ποὺ ὑπάρχουν στὰ ζῶα καὶ σὲ ὡρισμένα φυτὰ καὶ τὶς ὁποῖες οἱ ὑπεριώδεις ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου μεταβάλλουν σὲ βιτ. D. Τέλος τὸ 1933 κατώρθωσαν νὰ παρασκευάσουν καὶ τεχνητῶς τὴν βιτ. D, δηλ. πῆραν στερόλες, τὶς ἐξέθεσαν στὸν τεχνητὸ ἥλιο καὶ κατόπιν τὶς διέλυσαν σὲ λάδι καὶ ἐκυκλοφόρησεν ἀμέσως εἰς τὸ ἐμπόριον ἡ βιτ. D ὑπὸ διαφόρους ὀνομασίας, ὅπως τὸ Vitaminol, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ πρῶτον τέλειον βιταμινοῦχον Ἑλληνικὸν παρασκεύασμα. Ἡ βιτ. D εἶναι κρυσταλλικὴ οὐσία, διαλύεται μόνον εἰς τὰ λίπη, ἀντέχει εἰς τὴν μεγάλην θερμοκρασίαν καὶ εἰς τὰς καιρικὰς ἐπιδράσεις. Ἀναφέρουν ὅτι βρῆκαν σὲ Αἰγυπτιακοὺς τάφους μουρουνέλαιον πλουσιώτατον εἰς βιτ. D. Αἱ σπουδαιότεραι πηγαὶ βιτ. D διὰ τὸν ἄνθρωπον εἶναι τὸ γάλα, τὸ βούτυρον, τὰ αὐγά, ἡ μαγιὰ τῆς μπύρας καὶ τὸ μουρουνέλαιον.

Τὸ μουρουνέλαιον ὡς γνωστόν, παράγεται ἀπὸ τὸ σικότι τοῦ μπακαλάου ὁ ὁποῖος τρώγει τὰ μικρὰ ψαράκια ποὺ βρίσκονται στὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης καὶ τὰ ὁποῖα σχηματίζουν τὴν βιτ. D ἀφθόνως στὸ σῶμά των, ἀπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων. Κατόπιν οἱ ψαράδες τῆς Νορβηγίας καὶ ἡ βιομηχανία ἐξάγει τὸ ἔλαιον ἀπὸ τὸ σικότι τῆς μουρούνας. Δυστυχῶς ὅμως τὸ θαυμαστὸν αὐτὸ φάρμακον δὲν ἔχει πάντοτε τὰς βιταμίνας Α καὶ D σὲ σταθερὰ ποσότητα, διότι ἄλλοτε νοθεύεται μὲ ἄλλα ψαρέλαια καὶ ἄλλοτε ὁ τρόπος τῆς παραγωγῆς τοῦ ἐλαίου καταστρέφει μέγα μέρος τῶν βιταμινῶν του. Συμβαίνει δὲ μὲ τὴν βιτ. D τὸ ἑξῆς παράδοξον γεγονός: Ὅτι ἐνῷ ὁ ἥλιος τὴν παρασκευάζει, ὁ ἴδιος πάλιν τὴν καταστρέφει ὅταν τὴν ἐκθέτωμεν ἐπὶ πολλὴν ὥραν εἰς τὸν ἥλιον. Διὰ τοῦτο ἡ βιτ. D καταστρέφεται ὅταν οἱ ψαράδες ἐξάγουν τὸ μουρουνέλαιον διὰ τῆς ἐκθέσεως τοῦ σικοτιοῦ εἰς τὸν ἥλιον. Ἐπίσης ἡ παρατεταμένη ἡλιοθεραπεία ποὺ γίνεται ἀλόγιστα ἀπὸ τοὺς περισσοτέρους νέους καὶ νέας κατὰ τὸ καλοκαῖρι πρῶτον καταστρέφει τὸν ὀργανισμὸ μὲ τὰ ἐγκαύματα καὶ δεύτερον ἐξαφανίζει ἀπὸ τὸν ὀργανισμὸ τὴν βιτ. D ποὺ τόσον εἶναι ἀναγκαία σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία. Ἡ ἀποστολὴ τῆς βιτ. D εἰς τὸν ὀργανισμὸν τοῦ νέου εἶναι σπουδαιοτάτη, στερεώνει τὸ ἀσβέστιον καὶ τὸ φώσφορο στὰ ὀστᾶ καὶ στοὺς πάσχοντας ἀδένας. Ἑπομένως εἶναι ἀπαραίτητος στὴν ἀνάπτυξι τοῦ βρέφους καὶ στὴν ἐφηβικὴ ἡλικία πρὸς πρόληψιν ἢ θεραπείαν συχνῶν ἀδενοπαθειῶν.

Ἡ στέρησις τῆς βιτ. D προκαλεῖ τὸν ραχιτισμόν, ἡ νόσος δὲ αὐτὴ προσβάλλει κυρίως τὰ βρέφη καὶ τοὺς νέους κατὰ τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν, κατὰ τὴν ἐποχὴν δηλ. τῆς ἐντόνου ἀναπτύξεως τοῦ ἀνθρώπου. Ὅταν λέμε ραχιτισμὸ δὲν ἐννοοῦμε, ὅπως κακῶς νομίζει ὁ κόσμος καὶ τρομάζει, καμπούρα, ἀλλὰ μιὰ ἀδυναμία τῶν ὀστῶν καὶ τοῦ σώματος. Τὸ παιδὶ ἐπειδὴ τοῦ λείπει ἡ βιτ. D, χάνει ἀπὸ τὸν ὀργανισμό του τὸ ἀσβέστιον καὶ τὸν φώσφορον καὶ παρουσιάζει ἐπιβράδυνσιν τῆς ὀδοντοφυΐας καὶ τῆς βαδίσεως. Τὰ πόδια στραβώνουν καθὼς καὶ τὰ χέρια, παρουσιάζει μιὰ ὠχρότητα μεγάλη, ἀνορεξία κλπ., ἐὰν δὲ ἀφεθῇ ἀθεράπευτο τότε εἶναι δυνατὸν νὰ διατρέξῃ τὸν κίνδυνον νὰ γίνῃ καὶ καμπούρης. Εὐτυχῶς σήμερα χάρις εἰς τὴν προσοχὴ τῶν γονέων καὶ εἰς τὰ μέσα ποὺ διαθέτομε, τὸ νόσημα αὐτὸ προλαμβάνεται ἢ ἂν ἀναπτυχθῇ γιατρεύεται τελείως.

Εἰς μὲν τὰ βρέφη, ἐπειδὴ δὲν μποροῦν νὰ πάρουν μουρουνέλαιον, χορηγοῦμεν 5—15 σταγόνες Adevit «χρωπεῖ», ποὺ ἀποτελεῖ ἰδεώδη συνδυασμὸ τῶν βιταμινῶν Α καὶ D ἢ κεχωρισμένως 5 σταγόνες Avitan δηλ. βιτ. Α., ἀπαραίτητον διὰ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ Vitaminol δηλ. βιτ. D διὰ τὴν ὀστεοποίησιν.

Εἰς τὰ μεγαλύτερα παιδιὰ καὶ τοὺς νέους πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ὀργανισμοῦ των χορηγοῦμεν τὸν μὲν χειμῶνα τὸ μουρουνέλαιον καὶ τὸ ἀσβέστιον, τὸ δὲ θέρος 10—20 σταγόνες Vitaminol ἢ Adevit. Ἐπιμένομεν περισσότερον ἐπὶ τῆς βιτ. D καὶ συνιστῶμεν τὴν τακτικὴν λῆψιν αὐτῆς ἀπὸ τοὺς νέους διότι εἶναι ἡ μόνη βιταμίνη ἡ ὁποία θὰ μᾶς σώσῃ ἀπὸ τὴν ἀδενοπάθειαν καὶ ὕστερα ἀπὸ τὴν φυματίωσιν.

Γ. Μπάμπούρης
Παιδίατρος

Ἡ ραπτομηχανὴ

Η ραπτομηχανὴ δὲν εἶναι παλαιὰ ἐφεύρεσις. Μόλις ἕνας αἰώνας ἔχει περάσει ἀπὸ τότε πού, τὸ 1830, ἐφευρέθη ἀπὸ τὸν Γάλλον Μπαρθελεμὶ Θιμονιέ, ἕναν ταπεινὸ ράφτη τῆς μικρᾶς πόλεως Ἀμπλεπί, κοντὰ στὴ Λυόν.

Ὁ Θιμονιὲ ἐργάσθηκε ἐπὶ πέντε συνεχῆ χρόνια γιὰ νὰ πραγματοποιήση τὴν ραπτομηχανή του, ποὺ ἦταν ὁλοκληρωτικὰ ἀπὸ ξύλο. Ὅταν θέλησε νὰ τὴν ἐπιδείξῃ στὴν Ἀμπλεπὶ ὅλοι οἱ συμπολῖτες του τὸν πέρασαν γιὰ τρελλό. Ἠγέρθη μάλιστα ζήτημα νὰ κλεισθῆ μέσα σὲ φρενοκομεῖο.

Ὁ Θιμονιὲ ἐγκατέλειψε τότε τὴν γενέτειρά του πόλι καί, μὲ τὴν πολύτιμη μηχανὴ στὸν ὦμο, τράβηξε μὲ τὰ πόδια γιὰ τὸ Παρίσι. Ἐκεῖ, ὕστερα ἀπὸ μεγάλες

προσπάθειες, κατώρθωσε νὰ ἱδρύσῃ ἕνα μεγάλο ραφεῖο, ὅπου λειτουργοῦσαν 80 ραπτομηχανές.

Οἱ Παριζιᾶνοι ὅμως ράφτες ἐξωργισμένοι ἀπὸ τὸν συναγωνισμὸ αὐτὸ πού, ἐφαντάζονταν ὅτι θὰ τοὺς κατέστρεφε, ἐπροκάλεσαν στάσιν, μπῆκαν μέσα στὸ ραφεῖο τοῦ Θιμονιὲ καὶ κατέστρεψαν ὅλες τὶς ραπτομηχανές του.

Ὁ δύστυχος ἐφευρέτης, πέθανε 18 χρόνια ἀργότερα φτωχὸς καὶ κατεστραμμένος, ἐνῷ στὴν Ἀμερικὴ ἡ ραπτομηχανὴ ἄρχισε νὰ κατασκευάζεται κατὰ χιλιάδας καὶ νὰ διαδίδεται σ' ὅλες τὶς πολιτισμένες Χῶρες τοῦ κόσμου ὥσπου σήμερα βλέπουμε νὰ ὑπάρχουν τέτοιες καὶ στὰ πιὸ μικρὰ χωριουδάκια.

Η ΚΑΤΑΓΩΓΗ τῶν γύφτων

Οἱ Γύφτοι ἐνεφανίσθησαν στὴν Εὐρώπη στὶς ἀρχὲς τοῦ 15ου αἰῶνος (1417), ἐθεωρήθησαν δὲ τότε, καθὼς καὶ οἱ ἴδιοι ἰσχυρίζοντο, ὡς Αἰγύπτιοι. Εἶναι βέβαιον, ὅμως, ὅτι πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἦλθαν στὴν Εὐρώπη ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο μετὰ ἕνα αἰῶνα. Ἡ Αἴγυπτος εἶχε κατακτηθῆ ἀπὸ τὸν Σουλτὰν Σελὴμ καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς κατοίκους της, ἀρνούμενοι νὰ ὑποταχθοῦν στὴν ἐξουσία του, ἐπαναστάτησαν ὑπὸ κάποιον ἀρχηγόν, ποὺ ὠνομαζόταν Τσίγκανος.

Ἡ ἐπανάστασις ἀπέτυχε καὶ οἱ ἐπαναστάτες διεσκορπίσθησαν σὲ μικρὲς ὁμάδες καὶ ὕστερα ἀπὸ πολλὲς περιπλανήσεις κατέφυγαν σὲ ξένες Χῶρες, ὅπου ἐξασκοῦσαν τὴν τέχνη τῆς χειρομαντίας ἢ ζοῦσαν ἀπὸ ἐπαιτεία καὶ κλοπές.

Αὐτὴ φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ ἱστορία κάποιας μερίδας ἀπὸ τοὺς ἐπιλεγομένους αὐτοὺς Αἰγυπτίους, οἱ περισσότεροι, ὅμως, δὲν ἦσαν Αἰγύπτιοι ἂν κι' ἐγεννήθησαν ἢ ἔζησαν ἐπὶ πολλὰ χρόνια στὴν Αἴγυπτο. Ἡ γλῶσσα τους διαφέρει σημαντικὰ ἀπὸ τὴν Κοπτική, οἱ δὲ συνήθειές τους εἶναι τελείως ἰδιόρρυθμοι. Στὴν Αἴγυπτο αὐτοὶ ἦσαν λαὸς ξένος, ἕνας δὲ Γερμανὸς καθηγητής, ὁ Γκρέλλμαν, λέγει ὅτι κατάγονται ἀπὸ τὶς κατώτερες κοινωνικὲς τάξεις τῶν Ἰνδιῶν καὶ ὅτι εἶναι οἱ λεγόμενοι Παρίαι, ποὺ ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Χώρα τους ὅταν αὐτὴ ἐρημώθηκε ἀπὸ τὸν Τιμοὺρ στὰ 1408.

Κατὰ τῆς θεωρίας αὐτῆς πολὺ λίγες ἀντιρρήσεις ὑπάρχουν. Ἐξ ἄλλου μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ ὡς γεγονὸς ὅτι οἱ Γύφτοι ἔχουν Σανσκριτικὴ καταγωγή. Πολλοὶ συγγραφεῖς, ποὺ ἀσχολήθηκαν μὲ τὸ ζήτημα αὐτό, βρίσκουν στὴ διάλεκτο τῶν Γύφτων, ὅσο κι' ἂν εἶναι αὐτὴ ἀναμεμιγμένη μὲ τὰς διαλέκτους τῶν Χωρῶν, ἀπὸ τὶς ὁποῖες πέρασαν, ἀλάνθαστα μαρτύρια Σανσκριτικῆς καταγωγῆς. Ἡ γλῶσσα, ποὺ μιλοῦν οἱ Γύφτοι, εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ ἰδιώματα τοῦ Ἰνδοστάν.

Τὸ ὄνομα, μὲ τὸ ὁποῖο ἔγιναν γνωστοὶ στὴν Εὐρώπη, δηλαδὴ Αἰγύπτιοι, καὶ τοῦ ὁποίου παραφθορὰ εἶναι τὸ ὄνομα Γύφτοι, ἀντικατεστάθη σιγὰ - σιγὰ μὲ ἄλλα καί, στὴ Γαλλία π.χ. λέγονται Βοημοί, στὴν Ἰσπανία Τζιτάνοι, στὴν Πορτογαλία Σιτάνοι, στὴν Γερμανία Τσιγκοῦνερ, στὴν Τουρκία Τσιγκάνοι καὶ στὴν Ἑλλάδα Ἀθίγγανοι. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι στὸ Βελουχιστάν, κοντὰ στὸν ποταμὸ Ἰνδό, ὑπῆρχε φυλὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα Τσιγκάνοι, τῶν ὁποίων τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα, ὡς λέγεται, ἦσαν ὅμοια μὲ τὰ τῶν Γύφτων.

Ἀλλ' ὅ,τι δήποτε κι' ἂν εἶναι οἱ Γύφτοι καὶ ὁποιαδήποτε κι' ἂν εἶναι ἡ ἀρχικὴ καταγωγή τους, αὐτοὶ ὅπου κι' ἂν πέρασαν, ἔγιναν τόσο ἀντιπαθητικοὶ στὴν κοινωνία, ὥστε παντοῦ ἐψηφίσθησαν αὐστηροὶ νόμοι ἐναντίον τους. Οἱ Γύφτοι ἐξεδιώχθησαν ἀπὸ τὴν Γαλλία τῷ 1560 καὶ ἀπὸ τὴν Ἰσπανία τὸ 1591. Οἱ Ἄγγλοι τοὺς ἀπεχθάνονται ἰδιαιτέρως. Τὸ 1531 ἐξεδόθη διάταγμα, δυνάμει τοῦ ὁποίου οἱ Γύφτοι ἔπρεπε νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν Ἀγγλία καὶ ὅτι ἂν ἐπέστρεφαν θὰ ρίχνονταν στὴ φυλακή, τὰ δὲ ὑπάρχοντά τους θὰ ἐδημεύοντο.

Ὁ ὁλικὸς ἀριθμὸς τῶν Γύφτων στὴν Εὐρώπη, πρὸ ἑνὸς αἰῶνος ἦταν 3.000.000. Μεγάλος ἀριθμὸς ἀπ' αὐτοὺς ζῆ στὴν Οὐγγαρία, τὴν Τρανσυλβανία, τὴν Μολδαυΐα, τὸν Αἷμο, τὴν Τουρκία καὶ πρὸ πάντων στὴν Ἰσπανία. Εἶναι περίεργο ὅτι, ἐνῷ τὰ διάφορα κλίματα ἐπιφέρουν μεταβολὲς στὶς ἄλλες φυλές, οἱ Γύφτοι εἶναι παντοῦ οἱ ἴδιοι. Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου τους εἶναι ὅμοια στὴν Ἀφρικὴ ὅπως καὶ στὴν Εὐρώπη. Τὸ ἴδιο συμβαίνει μ' ἐκείνους, ποὺ διαμένουν στὴν Ἀσία. Οἱ Γύφτοι ἔχουν μελαψὸ ἢ ἐλαιῶδες χρῶμα. Τὰ μαλλιά τους εἶναι μαῦρα, τὰ μάτια τους μαῦρα καὶ τὰ δόντια τους λευκότατα.

Μ' ΕΝΑ ΣΚΙΤΣΟ ΚΑΙ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Ἡ ἀνθρωπίνη καρδιὰ κατὰ μέσον ὅρον κτυπᾶ 70 φορὲς στὸ λεπτό. Εἰς 90 χρόνια ἑπομένως κτυπᾶ ἐν συνόλῳ 3.313.197.600 φορές.

Ἡ ἐτησία παραγωγὴ μαστίχας εἰς τὰς Ἡν. Πολιτείας ἀντιπροσωπεύει ἀξίαν 100 χιλιάδων δολλαρίων, ἤτοι 11.500.000 δραχμῶν!

Γιὰ νὰ παραγάγουν βούτυρο οἱ Μογγόλοι κρεμοῦν σάκκους γεμάτους γάλα τῆς φοράδας ἀπὸ τὴ σέλλα της. Ἔτσι τὸ γάλα κτυπιέται μόνο του.

ὁ Πατέρας τῆς ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ

Η ἀρχὴ τῆς τυπογραφικῆς τέχνης κρύβεται στὰ βάθη τοῦ παρελθόντος. Οἱ προσπάθειες ποὺ κατεβλήθησαν γιὰ τὴν ἐξακρίβωσί της ἔμειναν ἀτελεσφόρητες καὶ τ' ὄνομα τοῦ πραγματικοῦ ἐφευρέτου τῆς τυπογραφίας ἀμφισβητεῖται. Δεκαπέντε περίπου πόλεις διεκδικοῦν τὴν τιμὴ ὅτι ὑπῆρξαν οἱ κοιτίδες τῆς νέας τέχνης καὶ μεταξὺ ἐκείνων ποὺ διεκδικοῦν τὸν τίτλο τῆς ἐφευρέσεως συγκαταλέγονται ὁ Γούτεμβεργ, ὁ Κῶστερ, ὁ Καστάλδυ καὶ ὁ Σέφφερ. Μέχρι τινὸς ὑπῆρχαν πολλὰ ἐπιχειρήματα ὑπὲρ τοῦ Ὁλλανδοῦ Κῶστερ, ἕως ὅτου ὁ ὁμοεθνής του, Βὰν Ντὲρ Λίντε, ἀπέδειξε μὲ πειστικὰ ἐπιχειρήματα, ὅτι ὁ Γούτεμβεργ κι' ὄχι ὁ Κῶστερ ἦταν ἐκεῖνος ποὺ κατεσκεύασε πρῶτος κινητὰ στοιχεῖα χάριν τῆς ἐκτυπώσεως βιβλίων, ἀντὶ τῶν παλαιῶν, ποὺ ἦσαν ἐν χρήσει ἀπὸ πρίν. Ὁ Βὰν Ντὲρ Λίντε τονίζει ἰδίως ὅτι δὲν πρόκειται περὶ τοῦ ποιὸς ἐφεῦρε τὴν κατασκευὴ βιβλίων, διὰ τῆς μεθόδου τῆς ἐκτυπώσεως ἀντὶ τῆς γραφῆς, ἀλλὰ περὶ τοῦ ποιὸς πρῶτος κατεσκεύασε κινητὰ τυπογραφικὰ στοιχεῖα, ὅμοια πρὸς τὰ ἐν χρήσει μέχρι σήμερον. Γράμματα, λέξεις καὶ φράσεις ἐτυπώνονταν ἐπάνω σὲ διάφορα ἀντικείμενα κατὰ πολλοὺς τρόπους πρὸ πολλῶν αἰώνων, ἡ πραγματικὴ τέχνη τῆς τυπογραφίας, ὅμως, ὅπως τὴν ἐννοοῦμε καὶ σήμερα ἀκόμη, κατὰ τὸν Βὰν Ντὲρ Λίντε καὶ πολλὲς ἄλλες αὐθεντίες ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, εἶναι ἐφεύρεσις τοῦ Τζοχὰν Γούτεμβεργ, ἐφεύρεσις ποὺ δὲν πρέπει νὰ συγχέεται μὲ τὴν ξυλογραφία.

Τὰ πρῶτα τριάντα χρόνια τῆς ζωῆς του ὁ Γούτεμβεργ τὰ πέρασε στὴν ἀφάνεια ὡς λιθοτόμος στὸ Μέντς τῆς Γερμανίας ὅπου καὶ γεννήθηκε κατὰ τὸ 1400 μ.Χ. Τὸ ὄνομά του ἀκούστηκε ἀργότερα στὸ Στρασβοῦργο, συνδεδεμένο μὲ μιὰ «νέα, ταχυτέρα καὶ εὐθηνοτέρα τέχνη», πρὸς παραγωγὴν βιβλίων, ἀντὶ τοῦ παλαιοῦ συστήματος τῆς ἀντιγραφῆς αὐτῶν μὲ τὸ χέρι. Στὴ τέχνη αὐτὴ ὁ Γούτεμβεργ εἶχε συνεταίρους τρεῖς ἐργάτες του, τὸν Ἀνδρέα Ντρίντζεν, τὸν Χίλμαν καὶ τὸν Ρίφφε.

Στὶς ἀρχὲς ὁ Γούτεμβεργ κατεσκεύασε στοιχεῖα ἀπὸ ξύλο, τὰ ὁποῖα, ἀφοῦ συνήρμοζε κατάλληλα, ἔδενε

μὲ σχοινὶ καὶ ἀργότερα μὲ σύρμα, ἕως ὅτου ἐπενόησε πλαίσιο μὲ σφῆνες γιὰ τὴ στερέωσί τους. Ὁ συνεταιρισμὸς δὲν διήρκεσε πολὺ γιατὶ οἱ ἐργασίες ἦσαν λίγες καὶ τὰ χρέη ἐβάρυναν τοὺς συνεταίρους. Ὁ Γούτεμβεργ ἐπέστρεψε φτωχὸς στὸ Μέντς, ὅπου συνεταιρίσθη μὲ τὸν Ἰωάννη Φώστ, ποὺ κατέβαλε χρήματα γιὰ τὴν ἐκμετάλλευσι τῆς ἐφευρέσεως. Οἱ πραγματικὲς ἐργασίες ἤρχισαν μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Πήτερ Σέφφερ στὰ 1450.

Νέες δυσχέρειες παρουσιάζονταν τότε καθημερινῶς. Ἡ μελάνη μαλάκωνε τὰ ξύλινα στοιχεῖα. Ἀντὶ ξύλου δοκιμάσθηκε τὸ μολύβι, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἀντεῖχε στὴν πίεσι τοῦ πιεστηρίου. Ὁ Σέφφερ ἀνεκάλυψε τὸ μῖγμα τοῦ μολυβιοῦ μὲ ἀντιμόνιο, ποὺ ἀπεδείχθη ὅτι εἶχε τὸν ἀπαιτούμενο συνδυασμὸ ἀντοχῆς καὶ μαλακότητος. Ὁ ἴδιος ὁ Γούτεμβεργ ἐπενόησε μετὰ τὴν κατασκευὴ μητρῶν, μέσα στὶς ὁποῖες ἔχυνε τὰ μετάλλινα στοιχεῖα. Συνάμα ἔλυσε τὸ ζήτημα τῆς μελάνης, ποὺ ὡς τότε ξαπλωνόταν κι' ἐκηλίδωνε τὸ χαρτί. Ὕστερα ἀπὸ πολλὰ πειράματα ἀνεκαλύφθη ἕνα μῖγμα ἀπὸ λινέλαιο καὶ ἀσβόλη, ποὺ ἔδωσε ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα.

Κατὰ τὴν ἄνοιξι, λοιπόν, τοῦ 1450 ἤρχισε ἡ ἐκτύπωσις τῆς νῦν περίφημης Παλαιᾶς Διαθήκης τοῦ Μαζαρίνου, ποὺ τελείωσε μετὰ πέντε χρόνια. Ἡ πρώτη αὐτὴ τυπογραφικὴ «Βίβλος» εἶναι λαμπρὸς τόμος ἀπὸ 637 φύλλα μὲ 42 γραμμὲς σὲ κάθε σελίδα.

Πρίν, ὅμως, τελειώση ἡ ἐκτύπωσις τῆς «Βίβλου» ὁ συνεταιρισμὸς μὲ τὸν Φὼστ διελύθη εἰς βάρος τοῦ Γούτεμβεργ, ποὺ ἄρχισε νέες ἐργασίες γιὰ λογαριασμό του. Οἱ οἰκονομικὲς ὅμως δυσχέρειες τὸν ἠμπόδισαν νὰ ἐξακολουθήση καὶ στὰ 1468 ἀπέμεινε πένης, ἐνῷ οἱ πρώην συνέταιροί του καὶ χιλιάδες ἄλλων ἀπὸ τότε, ἐπλούτισαν καὶ πλουτίζουν ἀπὸ τὴ πολύτιμο ἐφεύρεσί του.

Ὁ Γούτεμβεργ ἦταν ὑπομονητικὸς καὶ καρτερικὸς ἄνθρωπος, ποὺ ἀγωνίσθηκε σὰν ἥρωας ἐναντίον ἀνυπολογίστων δυσχερειῶν καὶ νίκησε ἔστω καὶ χωρὶς κανένα ἀτομικὸ ὄφελος. Στὸ δύσκολο ἔργο του ὁ Γούτεμβεργ ἐνθαρρυνόταν ἀπὸ τὴν ἰδέα ὅτι ἡ ἐφεύρεσίς του ἔμελλε νὰ εὐεργετήση τὴν ἀνθρωπότητα. Αὐτὴ ἦταν ἡ μόνη ἱκανοποίησίς του. Οἱ νεώτερες γενεὲς τὸν ἐτίμησαν μὲ τὴν ἀνέγερσι πολλῶν μνημείων.

Μ' ΕΝΑ ΣΚΙΤΣΟ ΚΑΙ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Στὰς Ἡν. Πολιτείας ἡ μπύρα πωλεῖται μέσα σὲ κουτιά. Ἡ ἐτησία παραγωγὴ τοῦ ποτοῦ αὐτοῦ ἀνέρχεται σὲ 4 ἑκατομμύρια κουτιά.

Στὴ Βραζιλία κάθε ἐπάγγελμα ἔχει καὶ τὸν διακριτικόν του πολύτιμο λίθο. Οἱ γιατροὶ φοροῦν σμαράγδι, οἱ δικηγόροι ρουμπίνι κ. ο. κ.

Ἕνα εἶδος σαλιάγκων ποὺ ζῆ στὸ Κογκὸ ζυγίζει πολλὲς φορὲς ἕνα κιλό. Μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς μετεφέρθησαν καὶ ζοῦν στὴ Γαλλία.

Οἱ ἀνελκυστῆρες

Η ἐγκατάστασις ἀνελκυστήρων στὰ διάφορα κτίρια ἤρχισε περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος αἰῶνος. Καὶ προηγουμένως ὑπῆρχαν ἀνελκυστῆρες στὰ ὀρυχεῖα, ἀλλὰ αὐτοὶ στὴν πραγματικότητα ἦσαν περισσότερο εἰδικὲς κάσσες ἀνυψώσεως τῶν καρβούνων, τοῦ ὑλικοῦ καὶ τῶν ἐργατῶν ἐπίσης.

Ἀνελκυστήρ, μὲ τὴν σημερινή του περίπου μορφή, γιὰ πρώτη φορὰ ἐλειτούργησε κατὰ τὴν διεθνῆ Ἔκθεσι τῶν Παρισίων τοῦ 1878, ὁπότε εἶχαν ἐγκατασταθῆ δυὸ ὑδραυλικοὶ ἀνελκυστῆρες μεγάλων διαστάσεων, οἱ ὁποῖοι μετέφεραν τοὺς ἐπισκέπτας τῆς Ἐκθέσεως ἀπὸ τοῦ ἐδάφους ἕως τὴν κορυφὴ τοῦ Πύργου τοῦ Τροκαντερό.

Πολὺ γρήγορα οἱ ὑδραυλικοὶ ἀνελκυστῆρες ἐπολλαπλασιάσθησαν, μεγάλος δὲ ἀριθμὸς σπιτιῶν, καταστημάτων καὶ ἰδιαιτέρως δη-

μοσίων κτιρίων ἐφωδιάσθη ἀπ' αὐτούς.

Τὴν ἴδια περίπου ἐποχὴ ἐνεφανίσθησαν καὶ οἱ ἠλεκτρικοὶ ἀνελκυστῆρες, οἱ ὁποῖοι κυρίως ἐξειλίχθησαν στὴν Ἀμερικὴ ὅπου, ἡ κατὰ τὸ 1881—1885 ἀνέγερσις στὸ Σικάγο τῶν πρώτων οὐρανοξυστῶν, ἀπὸ 37 ἕως 72 πατώματα συνετέλεσε κατὰ πολὺ στὴ διάδοσι τῶν ἀνελκυστήρων.

Στὴ Νέα Ὑόρκη, στὸ μέγαρο τῆς Ἔμπαϊρ Στάϊτ Μποΰλντιγκ, τὸ μεγαλύτερο κτίριο τοῦ κόσμου, ποὺ τὸ ὕψος του φθάνει τὰ 380 μέτρα καὶ διαθέτει 86 πατώματα, λειτουργοῦν 80 ἀνελκυστῆρες.

Στὴν Ἑλλάδα καὶ ἰδίως στὰς Ἀθήνας, πλὴν τῶν δημοσίων μεγάρων, καὶ ὅλες σχεδὸν οἱ νέες πολυκατοικίες εἶναι ἐφωδιασμένες μὲ ἀνελκυστῆρας.

ΚΟΝΤΑ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ ΚΑΙ ΣΤΑ ΔΕΝΤΡΑ

Πέρσι εἴχαμε πάει νὰ ξεκαλοκαιριάσουμε κάτω στὸ Ἡραῖον, πέρα στὰ Βουρέϊκα. Τὸ Ἡραῖον εἶναι ἕνα τριανταφυλλὶ ἀκρογιάλι κάτω στὸ νησί, κοντὰ στὸν πράσινο κάμπο μὲ τοὺς ἀπέραντους ἀμπελῶνες του. Ἔπειτα ἐκεῖ κοντὰ ἦταν τὸ δάσος τῆς Βάρδας, μὲ τὸ ἐξωκκλησάκι τοῦ Ἀη-Νικόλα, μὲ τὴν πηγή, ποὺ ἔτρεχε φλύαρη ἀνάμεσα στὸ ρέμα, ὥς τὴ θάλασσα.

Τότες ζοῦσε κι' ὁ μπάρμπα-Κωσταντῆς ὁ ψαρᾶς, καὶ πηγαίναμε μαζὶ καὶ γιαλοκοποῦσαμε, ἀπ' τὸν Χοντρὸ Βράχο, ἴσαμε τὴν Φωκότρυπα τῆς Κυριακοῦς, κι' ἀκόμα ὥς πέρα στὴ Σαμιοπούλα, ποὺ ἦταν κατάφορτη ἀπὸ ξυνόξενδρα καὶ μοσκοβολοῦσε. Ρίχναμε παραγάδια, πετονιές, καὶ χταποδολογοῦσαμε. Ὁ γέρος ἦταν σοφὸς στὴ δουλειά του, κι' ἐγὼ τραβοῦσα κουπιά. Ἡ βάρκα μας ἦταν ἕνα χαριτωμένο σκαρί, ἄσπρη σὰν γλάρος, μὲ θαλασσὶ λατίνι, καὶ τὴν εἴχαμε βγάλει «Ἀφρούλα».

Λοιπόν, ἕνα πρωΐ, μιὰν αὐγούλα, ἐκεῖ στὴν ἀκρογιαλιά, γινόντανε ἕνα χαριτωμένο καὶ ἀσυνήθιστο σούσουρο. Ἡ ἄμμος εἶχε γεμίσει γαλάζια παιδιά, ποὺ ἔτρεχαν πέρα-δῶθε, εὐτυχισμένα καὶ χαρούμενα. Ὁ τόπος εἶχεν ἀντιλαλήσει ἀπὸ τραγούδια καὶ φωνές, ἦταν ἕνα χρυσὸ καὶ γαλάζιο μελίσσι, ποὺ βούϊζε ἀνθολογῶντας.

Ἦταν ἕνας λόχος Φαλαγγίτες, ποὺ ἦρθαν νὰ κατασκηνώσουν κοντὰ στὴ θάλασσα καὶ στὰ δέντρα, τοὺς ζεστοὺς θερινοὺς μῆνες. Εἶχαν ἔρθει ἀπ' τὸ λιμάνι τοῦ νησιοῦ, μ' ἕνα τρεχαντῆρι μὲ κόκκινους ξεβαμμένους φλόκους, μὲ τὸ τρεχαντῆρι τοῦ καπετὰν Γερανῆ, ποὺ τὄλεγαν «Μαρία».

Καὶ τώρα τὰ νέα παιδιὰ ἔκαναν σὰν τρελλά, ἔπαιζαν μὲ τὸ νερό, κι' ὁ ἥλιος ποὺ βγῆκε φρέσκος ἀντίκρυ ἀπ' τὰ βουνὰ τῆς Πούντας, ἔκαμε τὰ γαλάζια καπέλλα τους νὰ τινάξουν φλογερὲς σπαθιὲς στὸ ἄπειρο.

Μετά, εἶδε τὶς εὔθυμες παιδικὲς τρέλλες τους καὶ ξεκαρδίστηκε στὰ γέλια.

Ὕστερα ἀπὸ μιὰ βδομάδα στὴν ἄκρη τοῦ δάσους καὶ κοντὰ στὴ θάλασσα ἁπλώνονταν μιὰ θαυμάσια κατασκήνωσι.

Ἡ ζωὴ ἐκεῖ ἦταν ταχτικὴ καὶ ταχτοποιημένη, τὰ παιδιὰ σηκώνονταν τὸ πρωΐ νὰ χαιρετήσουν τὸν ἥλιο, ἔπαιρναν τὸ πρωϊνό τους ρόφημα κάτω ἀπὸ ἕνα πελώριο πεῦκο, ἔκαναν γυμναστική, μάθημα, ἔσιαζαν μόνα τους τὶς σκηνές τους. Ἔπειτα κατέβαιναν στὸ γιαλό, νὰ κολυμπήσουν.

Μιὰ μέρα, εἶχε φρεσκάρει ἡ τραμουντάνα ἀπίστευτα, τὰ κύματα ἐρχόντανε σὰ βουνὰ πέρα ἀπ' τὴ μεριὰ τῆς Ἀνατολῆς, φυσοῦσε λυσσασμένα ὁ ἀγέρας, καὶ σὰν βράδιασε ἡ μέρα ἡ θαλασσοταραχὴ ἔσβυσε τὸ φανάρι τοῦ Κάβου μακριὰ στὶς ξέρες. Ἦταν Πέμπτη, κι' ἀργὰ κατὰ τὰ μεσάνυχτα θὰ περνοῦσε ἡ «Ἄγονος», ἀνάμεσα ἀπὸ κεῖνο τὸ ἐπίφοβο στενό, ποὺ ἦταν γεμᾶτο ξέρες, μὲ σβυσμένο τὸ φανάρι τοῦ προσανατολισμοῦ. Εἶχα μείνει στὸ παράθυρο τοῦ μικροῦ μας πύργου, νὰ βλέπω πρὸς τὸ μέρος τοῦ φαναριοῦ γεμᾶτος ἀγωνία. Ἔξω ἡ τρικυμία κι' ὁ ἀγέρας λυσσομανοῦσαν, ἦταν σὰ νὰ χειμώνιασε ξαφνικά, σὰ νὰ περνοῦσε πάνω ἀπ' τὸ νησὶ ἕνας πελώριος σίφουνας ἀπειλῶντας τὸν κόσμο.

Τότες εἶδα τὸ φανάρι τοῦ Κάβου ν' ἀνάβη. Δὲν πίστευα τὰ μάτιά μου, ἔλεγα πὼς θὰ ἦταν μιὰ μακρινὴ ψευδαίσθησι, πὼς θὰ ἦταν ἕνα θαῦμα.

Τὸ πρωΐ ὅλα ἦταν χαρὰ Θεοῦ, ἡ θάλασσα μέρεψε, δέχονταν τὰ χάδια τοῦ ἥλιου γεμάτη καλωσύνη καὶ τρυφερότητα.

Εἶχε βγῆ ἔξω νὰ πάω νὰ κόψω σταφύλια καὶ μαυρόσυκα ἀπ' τὸ κτῆμα μας, καὶ ἔμαθα τὰ μεγάλα νέα γιὰ τὸ φανάρι. Εἶχαν πάει παιδιὰ ἀπ' τὴν κατασκήνωσι καὶ τ' ἄναψαν, ἀψηφῶντας τὸν ζωντανὸ κίνδυνο. Σὰν τὸ εἶδαν ἀπ' τὴν κατασκήνωσι ποὺ ἔσβυσε, ξεκίνησαν πέντε παιδιά, μ' ὅλα τὰ χρειαζούμενα, ξεκίνησαν μέσα στὸν ἀγέρα καὶ μέσα στὰ κύματα. Ἦταν ἕνα θαυμάσιο καὶ ὑπέροχο τόλμημα, ποὺ θυμίζει μυθιστορήματα μὲ ἱππότες, γενναίους κι' εὐγενικούς, φερμένους ἀπὸ μακρινοὺς τόπους. Εἶχα συγκινηθῆ πολύ, μέσα στὸ μικρὸ ψαραδοχῶρι μιλοῦσαν ὅλο γι' αὐτούς, πολλοὶ κιόλας κινήσαμε νὰ πᾶμε νὰ σφίξουμε τὸ χέρι αὐτῶν τῶν σπουδαίων παιδιῶν.

Θὰ τὴν βάλουμε στὴν πλώρη τῆς «Ἀφρούλας».

Ἔτσι γνωριστήκαμε κι' ἔπιασα φιλία μὲ κάμποσα παιδιά. Πολλὲς φορὲς ἐρχόντανε μαζί μας στὸ ψάρεμα καὶ τὰ βράδυα φοροῦσαν τὶς στολές τους, καὶ περπατοῦσαν στὴν ἀκρογιαλιά, φρέσκοι καὶ καμαρωτοί. Ἕνα ἀπόγευμα εἶχαν πάρει ἕνα δυὸ βάρκες καὶ μᾶς ἀκολουθήσανε στὴν Καραβόπετρα, ποὺ εἴχαμε πάει μὲ τὸν μπάρμπα - Κωσταντὴ νὰ ρίξουμε δίχτυα. Ὁ γέρος ἦταν ἐνθουσιασμένος μαζί τους, δὲν ἤξερε πῶς νὰ τοὺς δείξη τὴν ἀγάπη του, ἔπιασε νὰ μᾶς διηγηθῆ μιὰν ἱστορία γιὰ τὴν Καραβόπετρα.

Εἶπε πὼς τὸν παληὸ καιρό, ἐρχόντανε ἕνα πελώριο τρικάταρτο γιὰ νὰ κυριέψη τὸ νησὶ καὶ ν' ἀφανίση τοὺς ἀνθρώπους του. Ἦταν γεμᾶτο ἁράπηδες, μὲ μακριὰ γιαταγάνια, πανύψηλους, μὲ κατακόκκινα χείλια, σὰν βύσινα. Λοιπὸν ἡ Παναγιὰ ἡ Σπηλιανή, τὸ εἶδε καὶ τὸ πέτρωσε. Καὶ ἀπὸ τότες μένει ἐδῶ, ἔρημο καὶ ἀφιλόξενο, νὰ τὸ δέρνουν ἡ θάλασσα καὶ οἱ βροχές, καὶ τὸ βγάλανε Καραβόπετρα.

Τὴν ἄλλη μέρα δὲν ἦρθαν μαζί μας. Εἶχαν πάει ἀπ' τὴν αὐγὴ καὶ καθάρισαν τὸ δασάκι τῆς Βάρδας.

Σὰ γύρισαν, κατέβηκαν τραγουδῶντας κάτω στὴν ἀκροθαλασσιά, νὰ κολυμπήσουν. Ἦταν μιὰ γλυκειὰ μπουνάτσα, καὶ μακριὰ περνοῦσαν ἀραδιασμένες οἱ ἀνεμότρατες ποὺ ἔφευγαν γιὰ τὰ Δωδεκάνησα.

Τὸ ψαραδοχῶρι τὰ εἶχε συνηθίσει τόσο πολὺ αὐτὰ τὰ παιδιά, τοὺς πήγαιναν σταφύλια, καρπούζια, φρέσκο γάλα. Κι' αὐτοὶ ἦταν καλόκαρδοι, εἶχαν φέρει τὴν χαρὰ καὶ τὴν εὐθυμία, βοηθοῦσαν τοὺς τρατάρηδες νὰ τραβήξουν τὸ σάκκο, κι' ἕνα βράδυ ποὺ εἶχεν ἀρρωστήσει ἡ κυρὰ-Νατάσα, ἔτρεξαν μὲ ποδήλατα πέρα στὸ Τηγάνι γιὰ νὰ φέρουν γιατρό.

Μιὰ μέρα ἔφυγαν. Ἦρθε καὶ τοὺς πῆρε πάλι τὸ τρεχαντῆρι τοῦ καπετὰν-Γερανῆ. Ἄνοιξε τοὺς κόκκινους ξεβαμμένους φλόκους του ποὺ γέμισαν χρυσὸ μπουνεντίνι, καὶ τοὺς ταξίδευε πρὸς τὴ μεριὰ τῆς Ἀνατολῆς, πρὸς τὴν πρωτεύουσα. Εἴχαμε μείνει στὴν ἀμμουδιὰ νὰ τοὺς κάνουμε σινιάλο μ' ἄσπρα μαντήλια, κι' ὅλοι ἤμαστε λυπημένοι, οἱ ἄνθρωποι τοῦ Ἡραίου.

Ἔτσι πάνω στὸ Ἡραῖον ὅλα εἶχαν μείνει λυπημένα καὶ ἄκεφα, κόντευε νὰ τελειώση ὁ Σεπτέμβρης, ψηλὰ στὴν κορυφὴ τοῦ Καρβούνη φάνηκαν τὰ πρῶτα φθινοπωρινὰ σύγνεφα. Μιὰ μέρα ποὺ θὰ πηγαίναμε στὰ παραγάδια, ὁ γέρος ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του μιὰ κονκάρδα τῆς «Νεολαίας», ποὺ τοῦ εἶχαν χαρίσει τὰ παιδιὰ φεύγοντας. Τὴν κράτησε κάμποσην ὥρα μέσα στὴ τραχειὰ ἁρμυρισμένη χοῦφτα του κι' ἔπειτα εἶπε:

— Θὰ τὴν βάλουμε στὴν πλώρη τῆς «Ἀφρούλας».

Ὕστερα ἀπὸ κάμποσες μέρες φύγαμε καὶ μεῖς. Ἐγὼ πῆγα κάτω στὸ λιμάνι, μπῆκα σ' ἕνα μεγάλο βαπόρι κι' ἦρθα στὴν Ἀθήνα. Καὶ τώρα δὲν εἶναι πολὺς καιρὸς ποὺ ἔμαθα πὼς πέθανε ὁ μπάρμπα-Κωσταντῆς, μιὰ χειμωνιάτικη μέρα, κάτω στὸ Ἡραῖον. Τὸν λυπήθηκα πάρα-πολὺ τὸ γέρο ψαρᾶ.

Φέτος, μοῦ εἶπαν πὼς θὰ ξαναγίνη ἡ κατασκήνωσις κάτω στὸ Ἡραῖον, ἐκεῖ στὸν ἴδιο ἀγαπημένον τόπο. Μόνο ποὺ δὲν θὰ εἶναι ὁ μπάρμπα-Κωνσταντῆς ποὺ ἀγαποῦσε τὰ παιδιὰ καὶ τὴν θάλασσα. Ὅμως ἐγὼ θὰ τοὺς πάρω καὶ θὰ τοὺς δείξω τὴν κονκάρδα, αὐτὴ ποὺ εἶχε στολίσει ὁ γέρος τὴν «Ἀφρούλα».

Ἄλκης Ἀγγελόγλου

ΣΠΑΣΟΚΕΦΑΛΙΕΣ

Κρυπτογραφικὸν

12345657894	= Ἀρχαῖος φιλόσοφος.
53564	= Ρωμαῖος Αὐτοκράτωρ.
1431	= Μία τῶν ἠπείρων.
812341	= Πόλις Ἑλληνική.
78814	= Εὐρωπαϊκὸν κράτος.
6441	= Ὄρος τῆς Ἑλλάδος.
52631	= Ἀρχαία πόλις.
121564	= Ἀρχηγὸς τῶν Θεῶν.
234	= Ὄργανον αἰσθήσεως.
1294	= Ἀρχαῖος Θεός.

Α. Π. ΚΑΡΑΛΕΚΑΣ

Αἴνιγμα

Σὲ ἀρχαία τῆς Κρήτης πόλι
ἂν προσθέσης ἕνα γράμμα
καὶ τὸν τόνο ἀνεβάσης
τοῦ Ὀλύμπου Θεὸ θὰ φτιάσης
ἐν τῷ ἅμα.

Α. ΚΑΛΟΓΙΑΝΝΙΔΗΣ

Γεωγραφική

Μὲ τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων νὰ σχηματισθῇ πρωτεύουσα ἰσχυροῦ κράτους:

1) Πόλις τῆς Θεσσαλίας. 2) Ὀνομασία περιφήμου Πανεπιστημίου τῆς Ἀγγλίας. 3) Πόλις εἰς τὴν ὁποίαν ἔζησεν ὁ Ἰησοῦς Χριστός. 4) Κράτος τῆς Β. Εὐρώπης συνορεῦον πρὸς νότον μὲ τὴν Γερμανίαν. 5) Ἱερὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ πόλις. 6) Ἡ πρώτη πρωτεύουσα τοῦ ἐλευθέρου Ἑλληνικοῦ κράτους. 7) Ὄρος τῆς Ἑλλάδος. 8) Ἡ μεγαλυτέρα πόλις τοῦ κόσμου.

Δ. Γ. ΜΑΝΩΛΗΣ

Ἀκροστιχίς

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν βασίλισσαν τῆς Ἀγγλίας:

1) Θεὸς τῶν Κινέζων. 2) Βιβλικὸν πρόσωπον. 3) Πόλις τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος. 4) Πτηνὸν μὲ ὡραῖα χρώματα. 5) Χρονικὴ μονάς. 6) Αἰγυπτιακὴ θεότης τοῦ ἡλίου. 7) Ἐπρόδωσε τὸν Ἰησοῦν. 8) Πρωτεύουσα ἐνδόξου Βαλκανικοῦ κράτους.

Γ. Η. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

ΠΟΥ ΕΤΟΠΟΘΕΤΗΘΗΣΑΝ ΟΙ ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΛΑΜΠΤΗΡΕΣ;

Σὲ μιὰ ἐπαρχιακὴ πόλι ὑπῆρχε ἕνα ὡραῖο καὶ μεγάλο πάρκο, τὸ ὁποῖο ὅμως εἶχε ἕνα μεγάλο μειονέκτημα: Τὴ νύκτα ἦταν σκοτεινό, γιατὶ δὲν εἶχε φῶς. Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως ἔκαμαν παράπονα γι' αὐτὴ τὴν κατάστασι στὸ Δήμαρχο, ὁ ὁποῖος δέχθηκε μετὰ πολλὰ νὰ βάλῃ τέσσερις ἠλεκτρικοὺς λαμπτῆρες στὸ πάρκο.

—Τέσσερις λαμπτῆρες εἶπαν οἱ κάτοικοι στὸ Δήμαρχο, εἶναι λίγοι γιὰ τὸ πάρκο, ποὺ ἔχει πολλοὺς δρόμους. Μὲ τέσσερις λαμπτῆρες δὲν θὰ φωτίζωνται ὅλοι οἱ δρόμοι.

Ὁ Δήμαρχος ὅμως ἦταν ἀνένδοτος.

— Ὁ Δῆμος, ἀπήντησε, δὲν ἔχει λεφτὰ γιὰ πληρέστερη ἠλεκτροφώτισι τοῦ πάρκου. Τοποθετῆστε τοὺς τέσσερις λαμπτῆρες κατὰ τρόπον ὥστε νὰ δέχωνται τὸ φῶς τους ὅλοι οἱ δρόμοι.

Πραγματικά, ὕστερα ἀπὸ πολλὲς σκέψεις τοποθετήθηκαν καταλλήλως οἱ λαμπτῆρες καὶ ἐφωτίζοντο—ἄλλοι λίγο, ἄλλοι πολὺ—ὅλοι οἱ δρόμοι τοῦ πάρκου.

Στὴν εἰκόνα βλέπετε τὸ σχέδιο τοῦ πάρκου. Σὲ ποιὰ σημεῖα τοποθετήθηκαν οἱ λαμπτῆρες;

Τρίγωνον

.	= Σύμβολον πατρίδος.
. . . .	= Χρονικὴ διαίρεσις.
. . .	= Ὄχι μικρό.
. .	= Σύνδεσμος.
.	= Ἄνθη.
	= Φωνῆεν.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Α. ΤΣΩΝΗΣ

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΑΣΚΗΣΙΣ

Προτοῦ ἐπιδοθῆτε στὴ λύσι τῆς ἀσκήσεως, πρέπει νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας τὰ ἑξῆς:

Αἱ λέξεις ποὺ εὑρίσκονται στὸ πλαίσιο — ὅπως φαίνεται ἄλλως τε — δὲν εἶναι πλήρεις. Ἀπὸ τὴν πρώτη λέξι, λ. χ., ὑπάρχουν τὰ τρία πρῶτα γράμματα — καδ — καὶ λείπουν τὰ τρία τελευταῖα. Στὴ δεύτερη λέξι γίνεται ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο. Στὴν πέμπτη λέξι λείπουν τὰ ἑπτὰ πρῶτα γράμματα καὶ ὑπάρχουν τὰ πέντε τελευταῖα.

Ἀκριβῶς πρέπει νὰ βρῆτε τὰ ἄγνωστα γράμματα κάθε λέξεως, τὰ ὁποῖα σημειοῦνται μὲ τὶς τελεῖες. Κάθε τελεία εἶναι καὶ ἕνα γράμμα.

Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ παιγνιδιοῦ εἶναι ὅτι τὰ γράμματα ποὺ λείπουν ἀποτελοῦν, σὲ κάθε λέξι, ἕναν ἀριθμό.

Καδ . . .	.
. . . δια	.
λα	.
σ	.
. . . . φυλλο	. .
. . . . πορον	. .
. . . . . μβη	. . .
Ἄθροισμα	183

Πρόκειται δηλαδὴ περὶ συνθέτων λέξεων ἢ περὶ ἁπλῶν λέξεων, τῶν ὁποίων τὸ ἕνα μέρος — ἀρχὴ ἢ τέλος — εἶναι ἀριθμός. Θέλετε παράδειγμα; Ὁρίστε:

Μηδ..

Ἐὰν συμπληρώσωμε τὶς δύο τελεῖες μὲ ἰσάριθμα γράμματα (ποὺ ἀποτελοῦν ἀριθμό, λ. χ. 1, ἕν.), θὰ ἔχουμε: μηδέν.

Ἔτσι ἀκριβῶς γίνεται στὶς λέξεις τοῦ πλαισίου. Οἱ κοκκίδες ποὺ εἶναι ἐπάνω ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ 183 δείχνουν τὶς θέσεις ὅπου θὰ τοποθετηθοῦν οἱ ἀριθμοί, μὲ τοὺς ὁποίους θὰ συμπληρωθοῦν οἱ λέξεις. Ὅπου ὑπάρχει μονοψήφιος ἀριθμὸς ὑπάρχει μία κοκκίδα, ὅπου διψήφιος δύο καὶ ὅπου τριψήφιος τρεῖς κοκκίδες.

Ἐὰν συμπληρώσετε τὸν πίνακα τῆς προσθέσεως ἀπὸ τοὺς ἀριθμοὺς ποὺ θὰ προκύψουν ἀπὸ τὶς λέξεις θὰ βρῆτε ἄθροισμα 183.

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 40ου ΦΥΛΛΟΥ

Κρυπτογραφικόν: Ἰορδάνης, Σαρδηνία, Νηρηΐς, Ροδανός, Ἡραῖον, ἄρδην, ὄρνις, δίνη.

Ποικίλη ἀκροστιχίς: Μεταξᾶς (Μαγελλᾶνος, ΒΕζούβιος, Ἄρτα, Ἑλλάς, Ἀρταξέρξης, ΜπότσΑρης, ΤάμεσιΣ).

Πέντε λέξεις: Μαγειρίτσα, Μακεδονία, Δούναβις, Ἀπόλλων, Θάσος.

Ε. Ο. Νεολαίας: Τὸ Ε: Θῶς, Σῶ, οὐς - Θάσος. Τὸ Ο: Ράς, σῦς - Ρόδος, Σάμος. Τὸ Ν: Νάξος, Σῦρος - Νῆσος.

Ἀκροστιχίς: Ἰσοκράτης (Ἰνδίαι, Σπάρτη, Ὄνος, Κρήτη, Ρώμη, ἀράχνη, ταραμᾶς, Ἥλιος, Σουηδία).

Τὸ ἀστυνομικὸν πρόβλημα: Τὸ ἔγκλημα ἔγινε ἀπόγευμα, ἐφ' ὅσον τὸ πρωῒ ἔλειπε ὁ μάρτυς ἀπὸ τὸ σπίτι. Τὸ ἔγκλημα δὲν ἔγινε ἡ ὥρα 1, γιατὶ τὸ ρολόϊ κτύπησε περισσότερο ἀπὸ μιὰ φορά. Οὔτε στὶς 2 καὶ 4, γιατὶ ἐκτύπησε μονὸ ἀριθμὸ ὡρῶν. Στὶς 5 ἀποκλείεται ἐφ' ὅσον τὸ ρολόϊ εἶχε σταματήσει στὶς 4.55. Ἐπομένως τὸ ρολόϊ κτύπησε τρεῖς φορὲς καὶ 10 λεπτὰ ποὺ ἐμεσολάβησαν ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ ἀκούστηκε ὁ πυροβολισμὸς ἔχουμε 3.10. Τὴν ὥρα δηλ. τοῦ ἐγκλήματος.

Οἱ σκάλες: Ἔμενε στὸ ὑπόγειο!

Λίγη εὐθυμία

ΠΟΛΥ ΦΡΕΣΚΟ ΨΑΡΙ!...

— Ἔλα ἐδῶ, γκαρσόν! Τί κατάστασις εἶναι αὐτή; Μιὰ ὥρα περιμένω τώρα τὸ ψάρι ποὺ παρήγγειλα!

— Μὴν εἶσθε ἀνυπόμονος κύριε...τὸ κακόμοιρο τὸ ψάρι σᾶς περιμένει μιὰ βδομάδα....

Ὁ κουτσὸς

Ἕνας κουτσὸς κύριος, περνῶντας μπροστὰ ἀπὸ ἕνα ὁμοιοπαθῆ του ζητιᾶνο, τοῦ ρίχνει ἕνα εἰκοσάρικο.

— Εὐχαριστῶ, κύριε.. Νὰ συχωρεθοῦν τὰ πεθαμένα σου. Μὲ τὰ χρήματα αὐτὰ θὰ πάρω ψωμὶ στὰ φτωχὰ μου παιδάκια.

Ὁ κουτσὸς κύριος συγκινήθηκε καὶ τοῦ ἔδωκε ἄλλο ἕνα εἰκοσάρικο.

— Σὲ λυποῦμαι, καϋμένε, τοῦ εἶπε, γιατὶ μόνο ἐγὼ ποὺ εἶμαι κουτσὸς νοιώθω τὸν πόνο σου.

Καὶ ὁ ζητιᾶνος μονολογῶν:

— Ἄν μάθαινες ὅτι τὸ πόδι μου τὸ ἔχω διπλωμένο, θὰ μ' ἔκανες ἀπὸ τὸ ξύλο... πραγματικὸ συνάδελφό σου!

Ἑτοιμότης

Τὸ παιδάκι μπῆκε στὸ χασάπικο τῆς γειτονιᾶς μ' ἕνα πακέτο στὸ χέρι.

— Ἡ μητέρα μου μ' ἔστειλε νὰ σοῦ φέρω πίσω αὐτὸ τὸ μοσχαρίσιο κρέας. Λέει ὅτι εἶναι τόσο σκληρό, ὥστε μπορεῖ μ' αὐτὸ νὰ σολιάση τὰ παπούτσια μου.

— Καὶ γιατὶ δὲν τὰ σόλιασε; ρώτησε θυμωμένος ὁ χασάπης.

— Δὲν μπήγονται τὰ καρφιά! ἀπήντησε μὲ ἑτοιμότητα τὸ παιδάκι.

Μεγάλη γκάφα...

Τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας μὲ τὸν προσκεκλημένο, τὸν κ. Κώστα, μόλις εἶχαν καθήσει στὸ τραπέζι γιὰ νὰ φᾶνε.

— Μαρία, εἶπε ἡ μητέρα στὴ μικρή της κόρη, γιατί δὲν ἐτοποθέτησες στὴ θέσι τοῦ κυρίου Κώστα ἕνα μαχαῖρι καὶ ἕνα πηροῦνι;

— Γιατὶ δὲν θὰ τὰ χρειαζόταν, μητέρα, ἀπάντησε ἡ Μαρία. Δὲ λέγατε προχθὲς μὲ τὸν πατέρα ὅτι ὁ κύριος Κώστας τρώει σὰν ἄλογο;

Εἰλικρίνεια!

Στὸ ραφεῖο:

Πελάτης: Μοῦ ἐγγυᾶσθε ὅτι τὸ παντελόνι αὐτὸ εἶναι ὁλόμαλλο;

Ράφτης: Γιὰ νὰ μὴ σᾶς γελάσω, κύριε, ὀφείλω νὰ σᾶς γνωρίσω ὅτι τὰ κουμπιὰ εἶναι κοκκαλένια!

ΠΛΗΡΗΣ ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΙΣ

Στὸν ἐπαρχιακὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ παρουσιάσθηκε μιὰ ἡλικιωμένη κυρία μὲ τὴν ἐγγονή της. Καὶ οἱ δυὸ γυναῖκες εἶχαν σαστισμένο ὕφος. Κύτταζαν ἀνήσυχα γύρω - γύρω στὸ σταθμὸ καὶ στὸ τέλος πλησίασαν τὴ θυρίδα ἐκδόσεως τῶν εἰσιτηρίων.

— Τί θέλετε; ρώτησε ὁ ὑπάλληλος.

— Μιὰ πληροφορία.

— Ὁρίστε, λέγετε.

— Πότε θὰ φύγῃ τὸ ἑπόμενο τραῖνο γιὰ τὴν πρωτεύουσα;

— Τὸ ἑπόμενο τραῖνο, κυρία, ἀπήντησεν ὁ ὑπάλληλος συμβουλεύόμενος ἕνα πίνακα δρομολογίων, θὰ φύγῃ ἀκριβῶς στὶς τέσσερις.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτο τραῖνο;

— Μάλιστα, κυρία, τὸ πρῶτο τραῖνο.

— Ἐν τῷ μεταξύ, ὥς τὶς τέσσερις, μήπως περάσουν ἐμπορικὰ τραῖνα;

— Ὄχι, κυρία, τὰ ἐμπορικὰ τραῖνα πέρασαν.

— Ἡ ταχεῖα;

— Οὔτε, κυρία. Σήμερα δὲν ἔχουμε ταχεῖα.

— Καλά, ἀλλὰ ἂν θὰ περνοῦσε ἡ ταχεῖα θὰ τὸ γνωρίζατε;

— Βέβαιότατα, κυρία. Εἶναι δυνατὸν νὰ περνοῦν τὰ τραῖνα χωρὶς νὰ τὸ ξέρωμε;

— Ὥστε οἱ πληροφορίες σας εἶναι ἀσφαλεῖς;

— Ἀπολύτως.

— Εὐχαριστῶ πολύ, εὐχαριστῶ πολύ, εἶπε ἡ ἡλικιωμένη κυρία.

Καὶ στρεφομένη στὴν ἐγγονή της ἐπρόσθεσε:

— Τώρα, Πόπη, μποροῦμε νὰ περάσωμε ἀπὸ τὶς γραμμές. Δὲν ὑπάρχει κίνδυνος!

Καὶ τὰ δύο...

— Πόσο πλήρωσες τὸν συνάδελφό μου γιὰ τὴν ἐγχείρησι αὐτὴ ποὺ σοῦ ἔκοψε τὸ ἕνα πόδι;

— Χίλιες δραχμές!

— Πολλά. Πάρα πολλά, φίλε μου. Ἐγὼ μὲ τὴν ἴδια τιμὴ θὰ σοῦκοβα καὶ τὰ δυὸ πόδια!

Παιδικὸν πνεῦμα

— Ποιὸ γεωμετρικὸ σχῆμα προτιμᾷς; ρώτησε ὁ δάσκαλος τὸν μαθητή.

— Τὸ τρίγωνο!

— Γιατί;

— Γιατὶ τρώγεται!

* * *

— Ποιὸ εἶναι τὸ ἀντίθετο τῆς κακίας.

— Μά... ἡ ἀκακία.

* * *

Ὁ Γιῶργος στὸν ἐξάδελφό του Πέτρο:

— Σὲ νικῶ, γιατὶ εἶμαι δώδεκα χρονῶν, ἐνῷ ἐσὺ εἶσαι δέκα.

— Δὲν πειράζει, ἀπαντᾷ ὁ Πέτρος. Θὰ κάνω ὑπομονὴ δυὸ χρόνια, θὰ σὲ φθάσω καὶ τότε βλέπεις!...

Σώθηκε!

— Καὶ τί κάνει τώρα ὁ γυιός σου ὁ Θρασύβουλος, κυρὰ Μιχάλαινα;

— Ταξιδεύει ὅλη τὴν ἡμέρα μὲ τὶς τσέπες γεμᾶτες λεπτά.

— Μωρὲ μπράβο! Ἀνακάλυψε κανένα θησαυρό;

— Ὄχι, ἀλλὰ εἶναι εἰσπράκτωρ σὲ ἕνα λεωφορεῖο!

Οἰκονομία...

Οἱ Σκωτσέζοι εἶναι πασίγνωστοι γιὰ τὴ τσιγκουνιά τους. Ἕνας Σκωτζέζος λοιπόν, ἀπεφάσισε κάποτε νὰ στείλῃ μιὰ εὐχητήριο κάρτα, καὶ γιὰ νὰ κάνῃ οἰκονομία εἰς τὸ μέλλον, ἔγραψε τὰ ἑξῆς:

«Σᾶς εὔχομαι καλὰ Χριστούγεννα, μὲ ὑγεία καὶ εὐτυχία τὸ Νέον Ἔτος καὶ νὰ χαίρεσθε τὴν ἑορτὴ τῶν γενεθλίων σας στὸ 1939, 1940, 1941, 1942, 1943, 1944.

Κοσμᾶς Μποῦφος τοῦ Ἀθανασίου

ΕΝΑΣ ΑΣΗΜΑΝΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΑΚΟΣ ΜΕ ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ

Οταν ὁ Κοσμᾶς Μποῦφος τοῦ Ἀθανασίου, ἐκ Μηλεῶν τῆς εὐάνδρου ἐπαρχίας Βόλου, συμπλήρωσε τὸν ἕκτο χρόνο τῆς ἡλικίας του, ὁ πατέρας του Ἀθανάσιος Μποῦφος τοῦ Κοσμᾶ ἀπεφάσισε νὰ τὸν στείλη στὸ σχολεῖο, μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ ἔβγαινε ἀπὸ κεῖ σπουδαῖος ἄνθρωπος. Μὲ τὴ γνώμη αὐτὴ τοῦ πατέρα τοῦ Κοσμᾶ συμφωνοῦσαν ἀπολύτως οἱ μισοὶ συγγενεῖς καὶ χωριανοὶ καὶ διαφωνοῦσαν ριζικῶς οἱ ἄλλοι μισοί! Ἐπὶ κεφαλῆς τῶν τελευταίων ἦταν ἡ μητέρα τοῦ νεαροῦ Μπούφου, ἡ ὁποία εἶχε πεισθῆ πρὸ πολλοῦ ὅτι σὲ ὁλόκληρη τὴν ἐπαρχία, ποὺ εἶχε ἕνα σωρὸ πελώρια δέντρα, δὲν εἶχε βγῆ μεγαλείτερο κούτσουρο ἀπὸ τὸ γυιό της!

Αἰτία τῆς μεγάλης αὐτῆς διχογνωμίας ἦταν διάφορα κατορθώματα ποὺ εἶχε διαπράξει, κατὰ καιρούς, ὁ Κοσμᾶς, στὰ πρῶτα ἐκεῖνα χρόνια τῆς ζωῆς του. Ἐπὶ παραδείγματι, μιὰ φορά, γιὰ νὰ δῆ τί ἔχει μέσα τὸ ἀνθρώπινο κρανίο, πῆρε μιὰ κοτρώνα καὶ ἄνοιξε τὸ κεφάλι μιᾶς ἐξαδέλφης του. Ἡ παράταξις τοῦ πατέρα του βρῆκε τὸ ἐπεισόδιο χαρακτηριστικὸ τῆς μεγάλης περιεργείας τοῦ παιδιοῦ νὰ μάθη τά... μυστήρια τῆς ζωῆς. Ἀντιθέτως, ἡ παράταξις τῆς μητέρας του ἐξανέστη καὶ ἐχαρακτήρισε τὸ πρᾶγμα ὡς... κακούργημα, ὀφειλόμενο στὴν ἠλιθιότητα τοῦ Κοσμᾶ.

Μιὰ ἄλλη φορά, ποὺ γιώρταζε ὁ Κοσμᾶς, εἶχε τὴν ἔμπνευσι νὰ κεράση καὶ τὶς ἀγελάδες ποὺ εἶχαν στὸ κτῆμα, ποτίζοντάς τις μὲ ἄφθονο κρασί! Ὁ πατέρας του εἶδε κι' ἔπαθε νὰ συνεφέρη τὰ δυστυχισμένα τὰ ζωντανὰ ποὺ εἴχανε... παραφρονήσει ἀπὸ τὴν ἀπρόοπτη ἐκείνη οἰνοποσία.

—Μεγάλη ἐξυπνάδα! ἔλεγεν ἀργότερα ὁ Ἀθανάσιος Μποῦφος τοῦ Κοσμᾶ συζητῶντας γιὰ τὴν χειρονομία ἐκείνη τοῦ γυιοῦ του.

Τὸ λάθος ἦταν τοῦ δασκάλου.

—Ἐξυπνάδα ἦτανε; ἀποροῦσε ἡ γυναῖκα του.

—Ἀλλά;

—Μά, στὸ Θεό σου, χριστιανέ μου! Ἂν αὐτὴ ἡ συμφορὰ λέγεται ἐξυπνάδα, τότε μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς πῶς λέγεται ἡ στραβοκεφαλιά, ἡ βλακεία, ἡ κοκορομυαλιά;

Οἱ διαφωνίες αὐτὲς δὲν μπόρεσαν ποτὲ νὰ συμβιβασθοῦν καὶ ἡ ἐξυπνάδα τοῦ Κοσμᾶ ἔμεινε μεγάλο ἐρωτηματικὸ γιὰ τοὺς γονεῖς, τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς πατριῶτες του. Κι' ὅταν, ἀκόμη, ἔγινε μαθητὴς καὶ ἡ δρᾶσις του πῆρε πιὸ συγκεκριμένη μορφή, πάλι κανεὶς δὲν κατώρθωσε νὰ καταλάβη ἂν ὅσα ἔκανε ἦταν ἐμπνεύσεις μεγάλης ἐξυπνάδας ἢ ἀπέραντης ἠλιθιότητος! Στὸν ἀναγνώστη, λοιπόν, ποὺ θὰ παρακολουθῆ σὲ κάθε φύλλο ἕνα ἀπὸ τὰ ἐνδιαφέροντα μαθητικὰ «κατορθώματα» τοῦ Κοσμᾶ, ἐναπόκειται νὰ σχηματίση γι' αὐτὸν μιὰ δική του γνώμη.

* * *

Ὁ Ἀθανάσιος Μποῦφος τοῦ Κοσμᾶ, πρὶν ἐμφανίση τὸ γυιό του στὸ σχολεῖο, ἔκρινε ἀπαραίτητο νὰ τοῦ ἐπιστήση τὴν προσοχὴ σὲ μερικὰ πράγματα.

—Ἄκου ἐδῶ, Κοσμᾶ...

—Ἀκούω ἐδῶ, πατέρα.

—Σιωπή! Νὰ μὴν ἐπαναλαμβάνης ὅ,τι λέω!

—Δὲν ἐπαναλαμβάνω.

—Σιωπή, εἶπα!

—Μὰ δὲν μίλησα...

—Πάψε, μωρέ!

—Ἔπαψα...

—Ἄχνα νὰ μὴ βγάλης!

—Ἄχνα δὲν θὰ βγάλω...

—Ἡρωϊκὴ πατρικὴ καρπαζιὰ ἐδέησε νὰ πέση καὶ νὰ συνταράξη τὸ ἀδρανὲς περιεχόμενον τῆς μεγάλης κεφαλῆς τοῦ Κοσμᾶ. Καὶ φαίνεται ὅτι τὸ φάρμακο ἦταν πολὺ ἀποτελεσματικό, γιατὶ εὐθὺς ἀμέσως ὁ Κοσμᾶς κατάπιε τὴ γλῶσσα του, ἀφήνοντας τὸν πατέρα του νὰ ἀναπτύξη ἀνενόχλητος τὶς συμβουλές του.

—Λοιπόν, παιδί μου, στὸ σχολεῖο ποὺ θὰ πᾶς, θὰ σοῦ κάνουν μερικὲς ἐρωτήσεις, στὶς ὁποῖες πρέπει νὰ ξέρης ἀπὸ πρὶν τί θ' ἀπαντήσης. Κατάλαβες;

—Ὄχι.

—Ὡραῖα. Πρόσεχε, λοιπόν, νὰ καταλάβης. Θὰ σὲ ρωτήσουν πρῶτα - πρῶτα πῶς λέγεσαι. Ξέρεις τί θὰ ἀπαντήσης;

—Ὄχι.

—Λαμπρά. Πρόσεχε νὰ τὸ μάθης. Θὰ ἀπαντήσης: Κοσμᾶς Μποῦφος τοῦ Ἀθανασίου. Ἔπειτα θὰ σοῦ ποῦν πόσων ἐτῶν εἶσαι. Ξέρεις τὴν ἡλικία σου;

—Ὄχι.

Ἔκτακτα. Θὰ πῆς, λοιπόν, ὅτι εἶσαι ἕξη ἐτῶν. Καὶ ὁ πατέρας σου τί δουλειὰ κάνει; θὰ σοῦ ποῦν. Ξέρεις τί θὰ πῆς ἐσύ;

—Ὄχι.

—Ἔξοχα. Θὰ πῆς, λοιπόν, ὑπερήφανα: «Ὁ πατήρ μου εἶναι κτηματίας». Τότε θὰ σὲ ρωτήσουν πῶς λέγεται ἡ μητέρα σου. Ξέρεις;

—Ὄχι.

—Εὖγε. Μαρία, θὰ πῆς. Κατάλαβες;

—Ὄχι.

—Περίφημα. Θὰ καθήσης, λοιπόν, νὰ μάθης ἀπ' ἔξω αὐτὲς τὶς τέσσερις ἀπαντήσεις: «Κοσμᾶς Μποῦφος τοῦ Ἀθανασίου», «Ἕξη ἐτῶν», «Ὁ πατήρ μου εἶναι κτηματίας», «Μαρία». Σὲ κάθε ἐρώτησι ποὺ θὰ σοῦ κάνουν, θὰ δίνης μιὰ ἀπὸ τὶς ἀπαντήσεις αὐτές. Ἐννόησες;

—Ὄχι.

Δευτέρα καρπαζιά, ἐντονωτέρα τῆς πρώτης, ἔφερε καὶ τὴν φορὰ αὐτὴ τὸ ποθούμενον ἀποτέλεσμα. Αὐτομάτως, ὁ Κοσμᾶς, ἄρχισε νὰ ἐπαναλαμβάνη τὶς τέσσερες φράσεις ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ συγκρατήση προηγουμένως ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ.

* * *

Τὶς ἔμαθε τὶς φράσεις, ὁ Κοσμᾶς, καὶ τὶς εἶπε μιὰ χαρὰ στὸ σχολεῖο.

—Πῶς λέγεται ἡ μητέρα σου; τὸν ρώτησαν.

—Κοσμᾶς Μποῦφος τοῦ Ἀθανασίου, ἀπήντησε.

—Ὁ πατέρας σου;

—Ἕξη ἐτῶν.

—Πῶς λέγεσαι ἐσύ;

—Ὁ πατήρ μου εἶναι κτηματίας.

—Ἐπάγγελμα πατρός;

—Μαρία!

Δὲν ἔφταιγε, βέβαια, ὁ Κοσμᾶς γι' αὐτὸ τὸ μπέρδεμα. Ἔφταιγε ὁ δάσκαλος ποὺ δὲν ἀκολούθησε τὴ συνηθισμένη σειρὰ τῶν ἐρωτήσεων καὶ ποὺ δὲν ἐσταμάτησε μὲ τὸ πρῶτο λάθος, ἀλλὰ θέλησε νὰ συνεχίση χάριν διασκεδάσεως! Τὸ περίεργον ὅμως εἶναι ὅτι μὲ βάσιν αὐτὸ τὸ γεγονὸς οἱ μισοὶ δάσκαλοι ἐχαρακτήρισαν τὸν Κοσμᾶ ὡς ἠλίθιο καὶ οἱ ἄλλοι μισοὶ ὡς ... τετραπέρατο!

—Τὸ ἔκανε ἀπὸ κουταμάρα! εἶπαν οἱ πρῶτοι.

—Κορόϊδευε τὸν κ. συνάδελφο ποὺ τὸν ρωτοῦσε! εἶπαν οἱ δεύτεροι.

Ὅπως καὶ νἆχε τὸ πρᾶγμα, γεγονὸς εἶναι ὅτι ὁ Κοσμᾶς Μποῦφος τοῦ Ἀθανασίου κάθησε στὰ μαθητικὰ θρανία ὑπὸ μορφήν... ἐρωτηματικοῦ: Ἔξυπνος ἢ βλάκας;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ πρῶτο μάθημα τοῦ Κοσμᾶ καὶ ἡ ἐφαρμογή του.

Χτύπησε μὲ μιὰ πέτρα τὴν ἐξαδέλφη του.

Ἔδινε συμβουλὲς στὸ γυιό του.

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΔΡΑΜΑ. — Καθ' ὅλην τὴν διαρρεύσασαν ἑβδομάδα ἐγένοντο συνεχεῖς προπονήσεις τῆς ἀθλητικῆς ὁμάδος, ἥτις θὰ λάβῃ μέρος εἰς τοὺς ἀγῶνας τῆς Κομοτηνῆς, γενησομένους τὴν 4ην Αὐγούστου ἐ. ἔ.

Τὴν προπαρελθοῦσαν Κυριακὴν συνηντήθησαν μεταξύ των αἱ Α καὶ Β ποδοσφαιρικαὶ ὁμάδες τῶν ὑπ' ἀριθ. 243 καὶ 281 φαλάγγων Ὑποδιοικήσεως Δράμας.

Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν καταρτίζονται καὶ νέαι ποδοσφαιρικαὶ καὶ πετοσφαιρικαὶ ὁμάδες φαλαγγιτῶν τῆς ὑποδιοικήσεως Δράμας καὶ τῶν λοιπῶν σχηματισμῶν τῆς περιφερειακῆς Διοικήσεως.

Αἱ ἀνωτέρω νέαι ὁμάδες θὰ ἐφοδιασθῶσι μὲ διάφορα ἀθλητικὰ ὄργανα ἀπαραίτητα εἰς αὐτὰς καὶ καινουργεῖς ἀθλητικὰς ἐνδυμασίας διὰ τοὺς παίκτας.

Τὴν 2αν Ἰουλίου συνηντήθησαν εἰς φιλικὸν ἀγῶνα ἐν Ἀλιστράτῃ τῆς Δράμας αἱ ποδοσφαιρικαὶ ὁμάδες τῶν σχηματισμῶν Δοξάτου καὶ Ἀλιστράτης. Ἐνίκησεν ἡ πρώτη διὰ τερμάτων 6 — 1.

ΠΡΕΒΕΖΑ. — Εἰς τὴν περιφερειακὴν διοίκησιν Πρεβέζης ἔγιναν μεγάλοι προκριματικοὶ ἀγῶνες διὰ τὴν ἀνάδειξιν τῶν ἀθλητῶν οἵτινες θὰ ἀποτελέσουν τὴν ἀθλητικὴν ὁμάδα, ἡ ὁποία προσεχῶς θὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν ἀθλητικὴν ὁμάδα τῆς περιφερειακῆς διοικήσεως Ἰωαννίνων. Οἱ ἀγῶνες τοὺς ὁποίους παρηκολούθησε πλῆθος κόσμου ἀπέδωσαν ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα εἰς ἐπιδόσεις.

ΠΑΡΑΝΕΣΤΙΟΝ. — Συνηντήθησαν εἰς τὸ στάδιον τῆς Ε. Ο. Ν. Νεοχωρίου αἱ ποδοσφαιρικαὶ ὁμάδες Ε.Ο.Ν. Νεοχωρίου καὶ Ε.Ο.Ν. Παρανεστίου εἰς φιλικὴν συνάντησιν, νικητρίας ἀναδειχθείσης τῆς ὁμάδος Ε.Ο.Ν. Παρανεστίου διὰ τερμάτων 7 ἔναντι 3. Ὁ ἀγὼν ὑπῆρξε θεαματικὸς καὶ διεξήχθη μετὰ πείσματος διὰ τὴν ἐπικράτησιν, πάντως ὅμως ἐν ἀθλητικῷ πνεύματι.

Οἱ παῖκται ἀμφοτέρων τῶν ὁμάδων ἀπέδειξαν ὅτι δύνανται καὶ αἱ μικραὶ κωμοπόλεις νὰ ἀναδεικνύωνται μὲ τὴν ἐπίδοσίν των εἰς τὸ ποδόσφαιρον καὶ ἐν γένει εἰς τὸν ἀθλητισμόν.

ΦΑΡΣΑΛΑ. — Μετὰ πάσης ἐπιτυχίας ἐτελέσθησαν οἱ ἀθλητικοὶ ἀγῶνες τῆς ὑποδιοικήσεώς μας εἰς τοὺς ὁποίους συμμετέσχον οἱ ἀθληταὶ τῶν διαφόρων ἀγωνισμάτων: δρόμων, ρίψεων, ἁλμάτων κ.λ.π.

Πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἀγωνισμάτων ἐγένετο παρέλασις τῶν ἀθλητῶν, ἐπηκολούθησε δὲ ὁρκωμοσία καὶ ἔπαρσις τῆς σημαίας.

Διαρκούντων τῶν ἀγωνισμάτων οἱ ἀθληταὶ ἐπέδειξαν πραγματικὸν ἐνδιαφέρον εἰς τὴν ἐπιτυχίαν καλλιτέρων ἐπιδόσεων ὡς ἐπίσης καὶ τὸν σεβασμὸν πρὸς ἀλλήλους.

Μετὰ τὸ πέρας τῶν ἀγώνων ἐγένετο διανομὴ ἐπάθλων ἅτινα ἐδώρησαν ἡ Ἕνωσις Συν)σμῶν Φαρσάλων, οἱ κ. κ. Α. Νάστος, Α. Κυρῶζης, Δ. Σκαφιδᾶς, Ἀθαν. Ἀθανασόπουλος κλπ. συμπολῖται μας.

ΙΩΑΝΝΙΝΑ. — Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν τὸ ἀπόγευμα ἐτελέσθησαν εἰς τὸ Πανηπειρωτικὸν Στάδιον οἱ προαγγελθέντες μεγάλοι ἀθλητικοὶ ἀγῶνες τῆς Ε. Ο. Ν. τῶν νομῶν Ἰωαννίνων, Ἄρτης, Πρεβέζης, Λευκάδος, Θεσπρωτίας καὶ Κερκύρας. Εἰς τοὺς ἀγῶνας παρέστησαν αἱ στρατιωτικαὶ καὶ πολιτικαὶ ἀρχαὶ τῆς πόλεως, πολλοὶ ἐπίσημοι ἐκ τῶν ἄλλων νομῶν καὶ πλῆθος κόσμου.

Μετὰ τὴν παρέλασιν τῶν ἀθλητῶν καὶ τὴν ἔπαρσιν τῆς σημαίας ἐψάλη ὁ Ὕμνος τῆς Νεολαίας καὶ ἐδόθη ὁ ἀθλητικὸς ὅρκος, εὐθὺς δὲ ἀμέσως ὁ ἀναπληρωτὴς τοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ Ἠπείρου καὶ Γενικὸς Ἐπόπτης κ. Φιλοσοφόπουλος ἐκήρυξε τὴν ἔναρξιν τῶν ἀγώνων, εἰπὼν τὰ ἑξῆς: «Νέοι καὶ νέαι τῆς Ἠπείρου, τῆς Κερκύρας καὶ τῶν λοιπῶν περιφερειῶν, ἡ θέλησις εἶναι ὁ σπουδαιότερος παράγων τῆς νίκης. Καὶ αὐτὴ δὲν πρέπει νὰ λείψῃ ἀπὸ σᾶς, στρατιῶται τῆς 4ης Αὐγούστου».

Περαιτέρω ἐξῆρε τὰ ἀγαθὰ τῆς 4ης Αὐγούστου, ἡ ὁποία ἐδημιούργησε τὸ Ἑλληνικὸν θαῦμα καὶ ἐξέθρεψε τὸ ἀθλητικὸν πνεῦμα ποὺ εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς φυλῆς μας.

Μετὰ τὴν λῆξιν τῶν ἀγώνων, οἱ ὁποῖοι ἐσημείωσαν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν εἰς ἐπιδόσεις, ἐγένετο ἡ ἀπονομὴ τῶν ἐπάθλων καὶ ἀνεκρούσθησαν οἱ Ὕμνοι τῆς 4ης Αὐγούστου, Νεολαίας καὶ Ἐθνικός.

ΟΙ ΝΥΚΤΕΡΙΝΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΥΠΕΡ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

Ὅλαι αἱ λεπτομέρειαι τῶν μεγάλων νυκτερινῶν ποδοσφαιρικῶν ἀγώνων, οἵτινες τελοῦνται τὴν 23ην, 25ην, 27ην καὶ 30ὴν Ἰουλίου ἔχουν καθορισθῆ. Ὡς γνωστὸν οἱ ἀγῶνες οὗτοι ὀργανοῦνται ὑπὸ τῆς Ἐφημερίδος «Βραδυνή».

Αἱ μετέχουσαι τῶν ἀγώνων ὁμάδες ἐπροπονήθησαν μὲ τὴν σειρὰν εἰς τὸ γήπεδον τοῦ Παναθηναϊκοῦ.

Ὡς γνωστὸν τὸ πρόγραμμα τῆς ἡμέρας τῆς ἐνάρξεως τοῦ νέου αὐτοῦ ποδοσφαιρικοῦ πρωταθλήματος περιλαμβάνει καὶ ἐκτέλεσιν ἐπιδείξεων ἀπὸ μίαν ὁμάδα ἐξ 150 νέων τῆς Ε. Ο.Ν., εἰδικῶς ἐκγυμνασθέντων ὑπὸ τοῦ προπονητοῦ κ. Μητροφάνη Μιχ., ἐκτέλεσιν τραγουδιῶν ἀπὸ τὸ συγκρότημα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ (Παγώνη — Πλέσκα — Χυτήρη), ἐκτέλεσιν ποδοσφαιρικῆς σάτυρας, ἀναπαράστασιν μάτς ποδοσφαίρου τοῦ 1900, καὶ καῦσιν πυροτεχνημάτων πρωτοφανῶν διὰ τὴν Ἑλλάδα.

Εἰσιτήρια τῶν ἀγώνων πωλοῦνται εἰς τὸ Σινεάκ, εἰς τὰ καταστήματα ἀθλητικῶν εἰδῶν Καραμπάτη—Ἀπετιὰν (Πατησίων 15), Κατράντζου (Σταδίου 49), καὶ εἰς τὸ Γενικὸν Πρακτορεῖον Ταξειδίων κ. Μ. Παπάζογλου (Σταδίου 39α).

ΕΙΣ ΤΟ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΝ «ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ»

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐτελέσθησαν εἰς τὸ στρατόπεδον «ἸΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ» πρόχειροι ἀθλητικοὶ ἀγῶνες μεταξὺ τῶν ἐκεῖ στρατωνιζομένων φαλαγγιτῶν στεφθέντες ὑπὸ ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας.

Νικηταὶ ἀνεδείχθησαν οἱ Μαρῖνος εἰς τὴν σφαῖραν, Γεωργιάδης εἰς τὸν δρόμον τῶν 100 μέτρων, Σακελλαρίου εἰς τὸ ἀκόντιον καὶ εἰς τὸ βόλεϋ μετὰ πείσμονα ἀγῶνα ἡ ὁμὰς τοῦ τρίτου θαλάμου.

Εἰς τοὺς ἀγῶνας ἔλαβον μέρος ἅπαντες οἱ εἰς τὸ στρατόπεδον παραθερίζοντες φαλαγγῖται.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησις

Ο ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

Ἤρξατο λειτουργῶν ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Ε.Ο.Ν. Ἐκπομπαὶ καθ' ἑκάστην 7—9 μ.μ.

Τὸ πρόγραμμα περιλαμβάνει Μουσικήν, Διαλέξεις, Εἰδήσεις κ.λ.π. Βραχέα κύματα 35 μέτρα ἢ 8500 χιλιόκυκλοι.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ ΚΑΙ ΓΕΝΙΚΟΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

Πρὸς τὸν λοχαγὸν Πεζικοῦ Θεοτικὸν Λάζαρον, διατελέσαντα Διευθυντὴν Στρατιωτικῆς Προπαιδεύσεως τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ Διευθυντὴν τοῦ ΙΙ Ἐπιτελικοῦ Γραφείου τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως, ἀπὸ Ἀπριλίου 1938 μέχρι Ἰουλίου 1939/Δ', ἐκφράζομεν τὴν πλήρη ἡμῶν εὐαρέσκειαν:

Διότι

καθ' ὅλον τὸ ὡς ἄνω χρονικὸν διάστημα ἐργασθεὶς ἀποτελεσματικώτατα, μετὰ παραδειγματικῆς δραστηριότητος καὶ φιλοτιμίας, προήγαγεν ὅλως ἐξαιρετικῶς τὸν βαθμὸν τῆς Στρατιωτικῆς Προπαιδεύσεως τῶν Σχηματισμῶν τῆς Ε. Ο. Ν., ἐξεπόνησε τοὺς Κανονισμοὺς Ἐκπαιδεύσεως, Ἀσκήσεων, Παρελάσεων, Παρατάξεων, Καθηκόντων καὶ Στρατοπεδίας, διηύθυνεν ἐπιτυχῶς τὸ Πρότυπον Στρατόπεδον Ἐκπαιδεύσεως Βαθμοφόρων «Ἰωάννης Μεταξᾶς», εἶχε τὸ γενικὸν πρόσταγμα ἀγώνων, παρελάσεων καὶ παρατάξεων τῶν γενομένων κατὰ τὸ ὡς ἄνω χρονικὸν διάστημα, ἐπώπτευσε τῆς διδασκαλίας Κανονισμῶν καὶ ἔθηκε τὰς βάσεις τῆς περαιτέρω ἐξελίξεως τῆς Ε. Ο. Ν. ἐν τῷ τομεῖ τούτῳ.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως
καὶ Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς τῆς Ε.Ο.Ν.
ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ

Εἰς ὅλας τὰς Περιφερειακὰς Διοικήσεις τῆς Ε. Ο. Ν. παρατηρεῖται κατ' αὐτὰς ἐνθουσιώδης ὀργασμός. Μία πυρετώδης κίνησις συνέχει τὰ μέλη τῆς Ε. Ο. Ν. ἁπανταχοῦ τῆς Ἑλληνικῆς Γῆς διὰ τὴν μεγαλειώδη συμμετοχὴν τῆς Νεολαίας εἰς τὸν ἑορτασμὸν τῆς 4ης Αὐγούστου, ἡ ὁποία ἔθεσε τέρμα εἰς τὴν διχόνοιαν καὶ ἥνωσε τὸν Ἑλληνικὸν Λαὸν διὰ νὰ τὸν ὁδηγήσῃ μὲ βῆμα σταθερὸν εἰς τὴν εὐτυχίαν.

Ἡ Νεολαία, ἀγαπημένο τέκνον τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ, θὰ προσέλθῃ τὴν 4ην Αὐγούστου ἐνθουσιώδης, πειθαρχημένη καὶ ἀκαταμάχητος νὰ κλίνῃ εὐλαβῶς τὸ γόνυ, ἀποτίουσα φόρον εὐγνωμοσύνης εἰς τὸν ἀναδημιουργὸν τῆς Ἑλλάδος.

ΑΙ ΣΧΟΛΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΑΠΑΙΔΑΓΩΓΗΣΕΩΣ

Ἐπανήρχισε κανονικῶς ἡ λειτουργία ὅλων τῶν τμημάτων τῶν Σχολῶν Πολιτικῆς Διαπαιδαγωγήσεως τῆς Ε. Ο. Ν. Ὁ ἀρχικῶς καθορισθεὶς πρὸς φοίτησιν ἀριθμὸς ἐξ ἑκάστου σχηματισμοῦ ηὐξήθη ἀπὸ πέντε εἰς δέκα.

Συνῆλθον εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Πολιτικῆς Διαπαιδαγωγήσεως οἱ ἀπαρτίζοντες τὰ ἀνασχηματισθέντα ΙΙΙ Γραφεῖα τῶν Ὑποδιοικήσεων Ἀνωτάτων Σχολῶν, πρὸς τοὺς ὁποίους ὡμίλησεν ὁ Διευθυντής, τονίσας τὴν βασικὴν ἀποστολὴν τῶν γραφείων τούτων.

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

Τὸ παρελθὸν Σάββατον ἔλαβε χώραν μεγάλη συγκέντρωσις εἰς τὸ Ἀκαδημαϊκὸν Γυμναστήριον τῶν φοιτητῶν Φαλαγγιτῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως Πανεπιστημίου.

Πρὸς τοὺς συγκεντρωθέντας ὡμίλησεν ὁ Διευθυντὴς τῆς Πολιτικῆς Διαφωτίσεως τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως μὲ θέμα: «Ἡ 4η Αὐγούστου».

Ὁ κ. Διευθυντὴς μεταξὺ ἄλλων ἐτόνισεν ὅτι «ἡ 4η Αὐγούστου θέλει νὰ μὴν ξεχνᾶμε ποτὲ τὰς βαρυτάτας εὐθύνας ποὺ ἔχουμε σὰν Ἕλληνες νέοι πρὸς τὴν Ἐθνικὴν Ἱστορίαν καὶ παράδοσιν καὶ μὲ τὴν συναίσθησιν τῶν εὐθυνῶν μας αὐτῶν σὰν κανόνα μας νὰ δημιουργοῦμε τὴν Ἑλληνική μας ζωή».

Μετὰ ταῦτα ὁ κ. Διευθυντὴς μετέβη καὶ ὡμίλησεν εἰς συγκέντρωσιν τῶν Φαλαγγιτισσῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Ἀνωτάτων Σχολῶν.

ΕΙΔΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΣΤΕΛΕΧΩΝ ΙΙΙ ΓΡΑΦΕΙΩΝ Δ.Α.Σ.

Τὴν 9ην μεταμεσημβρινὴν τῆς παρελθούσης Παρασκευῆς ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας κ. Ἀλέξ. Ν. Κανελλόπουλος ἐκήρυξε τὴν ἔναρξιν τῶν μαθημάτων τῆς Σχολῆς Στελεχῶν ΙΙΙ Γραφείων. «Ἡ 4η Αὐγούστου, εἶπεν ὁ κ. Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος, θέλει νὰ γίνουμε σὰν πρῶτα ἀνδρειωμένοι ψυχικῶς, σωματικῶς καὶ πνευματικῶς. Νὰ κρατήσουμε τὶς ψυχὲς καὶ τὶς συνειδήσεις μας τὶς Ἑλληνικὲς μακριά, πολὺ μακριὰ ἀπ' τὶς ὑπάνθρωπες τάσεις, ἔξω ἀπ' τὶς ἀπόπνοιες τὶς βαρειὲς τῶν ἄλλων, ὑψηλά, πολὺ ὑψηλά, τόσο, ποὺ νὰ ἀτενίζουν ὑψούμενες οἱ ἄλλες ψυχὲς καὶ συνειδήσεις τῶν ἄλλων ἀνθρώπων».

Μετὰ ταῦτα ἔλαβε τὸν λόγον ὁ κ. Διευθυντὴς τῆς Πολιτικῆς Διαπαιδαγωγήσεως τῆς Κ. Δ. τῆς Ε. Ο. Ν., ὁ ὁποῖος ἀφοῦ καθώρισε τὸ πρόγραμμα τῶν μαθημάτων, κατέληξε: «Μὲ τὴν 4ην Αὐγούστου ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς ἔρριξε γεφύρι στὸ Ἑλληνικὸ χάος, γιὰ νὰ περάσουμε σὲ μιὰ Ἑλλάδα νέα».

Ἐπίσης τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν ἔγινεν ἡ ἔναρξις τοῦ πρώτου μαθήματος τῆς Εἰδικῆς Σχολῆς Στελεχῶν ΙΙΙ Γραφείων.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΑΦΩΤΙΣΕΩΣ

Τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν εἰς τὰς 6 καὶ 30' ἔλαβε χώραν μεγάλη συγκέντρωσις εἰς τὸ Ἀκαδημαϊκὸν Γυμναστήριον τῶν Φοιτητῶν - Φαλαγγιτῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως Πανεπιστημίου. Πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας ὡμίλησεν ὁ Διευθυντὴς τῆς Πολιτικῆς Διαφωτίσεως τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως μὲ θέμα: «Ἡ συμμετοχὴ τῶν φοιτητῶν εἰς τὸν ἑορτασμὸν τῆς 4ης Αὐγούστου».

Ὁ Διευθυντὴς τῆς Πολιτικῆς Διαφωτίσεως ἐπεσκέφθη τὸ στρατόπεδον «Ἰωάννης Μεταξᾶς» εἰς τὸ Ζούμπερι, ὁμιλήσας πρὸς τοὺς στρατοπεδευμένους Φαλαγγίτας μὲ θέμα: «Ἡ 4η Αὐγούστου ὡς Ἐθνικὴ ἐπιταγή». Οἱ Φαλαγγῖται ὑπεδέχθησαν τοὺς λόγους τοῦ ὁμιλητοῦ μὲ θερμοτάτας ἐκδηλώσεις ὑπὲρ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως καὶ ὑπὲρ τῆς Ε. Ο. Ν.

ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Μὲ γοργὸν ρυθμὸν ἐξακολουθεῖ ἡ προετοιμασία διὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς 4ης Αὐγούστου εἰς ὅλας τὰς Ὑποδιοικήσεις καὶ Ὑποτομεῖς, εἰς τοὺς ὁποίους διενεμήθησαν καὶ στολαὶ διὰ τὰς ἄνευ τοιούτων Φαλαγγιτίσσας. Τακτικὰ συγκεντρώνονται τὰ τμήματα καὶ μὲ ἐξαιρετικὴν εὐχέρειαν ἐκτελοῦν διαφόρους σχηματισμούς.

Αἱ δοκιμαὶ τοῦ ἔργου «Πενθεσίλεια» μᾶς πείθουν γιὰ μία ἀκόμη μεγάλη ἐπιτυχία μας.

Τὸ ἔργον θὰ παιχθῇ εἰς τὸ ὕπαιθρον καὶ σὲ χῶρον ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ χρησιμοποιεῖται.

Τὴν διδασκαλία ἀνέλαβεν εὐγενῶς προσφερθεὶς ὁ σκηνοθέτης τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου κ. Μουζενίδης μετὰ τῆς συνεργάτιδος τῆς Π.Δ.Θ.Π. κ. Νέλλης Μαρσέλλου - Γλυκοφρύδη.

Τὴν χορογραφίαν ἀνέλαβεν ἡ συνεργάτις τῆς Π.Δ. Θ. Π. δὶς Λουκία Σακελλαρίου, βοηθουμένη ἀπὸ τὴν κυρίαν Πόλη Ματέη. Τὰ κοστούμια ἀνέλαβον εὐγενῶς προσφερθέντες οἱ τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου κ. κ. Φωκᾶς καὶ Γεράκης. Εἰς τὸ ἔργον συμπράττει καὶ ἡ Δ.Α.Σ.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οἱ Σχηματισμοὶ Πρωτευούσης

— Βαθμοφόρος τῆς Π.Δ.Θ.Π. ὡμίλησεν εἰς τὰς γυναικείας φυλακὰς μὲ θέμα: «Ἡ δύναμις τοῦ περιβάλλοντος». Αἱ τρόφιμοι κατασυγκεκινημέναι ηὐχαρίστησαν καὶ κατεχειροκρότησαν τὴν ὁμιλήτριαν.

— Τὸ παρελθὸν Σάββατον ἐγένετο συγκέντρωσις τῆς Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας Πειραιῶς ἐπὶ τῇ λήξει τοῦ σχολικοῦ ἔτους. Πρὸς τὰς ἀπερχομένας φοιτητρίας ὡμίλησεν ὁ Διευθυντὴς τῆς Πολιτικῆς Διαφωτίσεως.

— Τὴν 11ην τρέχοντος ἡ ὑπεύθυνος τύπου ὡμίλησεν ἀπὸ τὸν Ραδιοφωνικὸν Σταθμὸν Νεολαίας παρὰ τῇ Κεντρικῇ Διοικήσει μὲ θέμα: «Πρὸ καὶ μετὰ τὴν 4ην Αὐγούστου».

— Τὸ παρελθὸν Σάββατον 15ην τρέχοντος ἔλαβε χώραν συγκέντρωσις ἁπάσης τῆς δυνάμεως τῆς Υ.Θ.Α.Σ. εἰς τὰ γραφεῖα. Ἡ Ὑποδιοίκησις διωργάνωσεν ἐκδρομὴν εἰς Καβοῦρι τὴν 19ην τρέχοντος, ἡμέραν Τετάρτην.

— Τὸ παρελθὸν Σάββατον ὁ 3ος Ὑποτομεὺς τῆς Υ.Θ.Α. ἐξέδραμεν εἰς Βάρκιζαν καὶ τὴν Κυριακὴν εἰς Λούτσαν. Ἐπίσης ὁ Ὑποτομεὺς Περιστερίου εἰς Καβοῦρι.

— Εἰς τὸν 4ον Ὑποτομέα ἤρχισαν τὰ μαθήματα Γαλλικῶν.

— Εἰς τὸν 19ον Ὑποτομέα ἡ Ὑποτομεάρχης ὡμίλησε μὲ θέμα: «Γενικὰ καθήκοντα Φαλαγγιτίσσης».

Τὴν Κυριακὴν ὁ Ὑποτομεὺς διοργανώνει ἐκδρομὴν εἰς Αἴγιναν εἰς τὴν ὁποίαν θὰ συμμετάσχουν τὰ ἐπιτελεῖα τῆς Π.Δ.Θ.Π. καὶ τῆς Υ.Θ.Α.

— Τὴν Πέμπτην 13ην τρέχοντος ὁ 2ος Ὑποτομεὺς Μοσχάτου τῆς Υ. Θ. Νότου ἐξέδραμεν εἰς Μ. Πεῦκο.

— Τὴν Κυριακὴν 16ην Ἰουλίου ὁ 11ος καὶ 4ος Ὑποτομεὺς ἐξέδραμον εἰς Ἅγιον Μερκούριον.

— Τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν ἀνεχώρησαν αἱ Φαλαγγίτισσαι διὰ τὴν κατασκήνωσιν τῆς Βούλας, ἀπὸ τὴν χθεσινὴν δὲ Παρασκευὴν ἤρχισαν τὰ θαλάσσια λουτρὰ εἰς Π. Φάληρον. Αἱ Σκαπάνισσαι τῆς Γλυφάδας καθημερινῶς πηγαίνουν εἰς τὸ μπάνιο μὲ τὴν Ὑποτομεάρχην των.

— Τὴν Κυριακὴν 9ην Ἰουλίου ἔγινε συγκέντρωσις τῶν ἐργαζομένων Φαλαγγιτισσῶν τῆς Υ. Θ. Πειραιῶς. Κατὰ τὴν συγκέντρωσιν ἐψάλησαν οἱ Ὕμνοι τῆς Νεολαίας καὶ τῆς 4ης Αὐγούστου, ὡμίλησε δὲ πρὸς αὐτὰς Ὑποτομεάρχης μὲ θέμα: «Ἡ τάξις καὶ ἡ πειθαρχία ἐν τῇ Ε. Ο. Ν.».

— Ἐγένετο ἐπίσης συγκέντρωσις Φαλαγγιτισσῶν τοῦ 1ου Ὑποτομέως, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀνεγνώσθησαν διαταγαί, ἐψάλησαν διάφορα πατριωτικὰ ᾄσματα, ὡμίλησε δὲ πρὸς αὐτὰς ἡ Τομεάρχης 1ου Τομέως «Περὶ πειθαρχίας».

— Εἰς ὅλους τοὺς Ὑποτομεῖς τῆς Ὑποδιοικήσεως Βορρᾶ κατὰ τὰς ὡρισμένας συγκεντρώσεις, συμφώνως πρὸς τὸν ὁρισθέντα πίνακα, ἐγένοντο ὁμιλίαι ὑπὸ βαθμοφόρων, ἀθλητικαὶ παιδιαί, χοροὶ καὶ εἰς τὸν 1ον καὶ τὸν 4ον Ὑποτομέα ἀνακοινώσεις ἐκ μέρους τῶν Σκαπανισσῶν τῶν καλῶν των πράξεων.

— Ἐξακολουθεῖ ὁ προληπτικὸς ἀντιτυφικὸς ἐμβολιασμὸς ὑπὸ τῆς ἰατροῦ Διοικητρίας.

— Εἰς τοὺς Ὑποτομεῖς 5ον (Νέα Ἐρυθραῖα) καὶ 2ον (Ἅγιος Θωμᾶς) ὡμίλησεν ἡ Ὑποτομεάρχης «Περὶ πειθαρχίας».

— Εἰς τὸν Ὑποτομέα 6ον (Ν. Ἡράκλειον καὶ Π. Ἡράκλειον) ἐγένετο ἀνάλυσις μέρους ἐκ τῶν λόγων τοῦ Ἀρχηγοῦ ἐκ τοῦ Περιοδικοῦ «Νεολαία».

— Εἰς τὸν 4ον Ὑποτομέα (Κηφισιά) ἑκάστην Τρίτην καὶ Παρασκευὴν 7—8 αἱ Φαλαγγίτισσαι ἐπιδίδονται εἰς τὰς ἀθλητικὰς ὡς καὶ εἰς τὰς γυμναστικὰς ἀσκήσεις ἐπὶ τῶν ὀργάνων τῇ ὑποδείξει τῆς Δ. Τ.

— Τὴν Κυριακὴν τμῆμα Σκαπανισσῶν τοῦ 3ου Ὑποτομέως (Ἀμαρουσίου) ἐξέδραμεν εἰς ἡμερησίαν ἐκδρομὴν εἰς Βουλιαγμένην. Ἐκεῖ αἱ Σκαπάνισσαι μετὰ τὴν κατασκήνωσιν ἔκαμαν ρυθμικήν, καὶ μετ' αὐτὴν ἐγένετο θαλάσσιον λουτρὸν τῇ ἐπιβλέψει τῶν βαθμοφόρων.

— Τὸ ἀπόγευμα ὡμίλησεν ἡ ἐπιτελὴς Δ. Ὁμαδάρχης, εὐγνωμονοῦσα τὴν Ὀργάνωσιν, ἡ ὁποία μᾶς δίδει εὐκαιρίαν νὰ ζήσωμεν καὶ νὰ ἀπολαύσωμεν τὰ ἀγαθὰ τῆς φύσεως.

— Εἰς τὸν Χολαργὸν μετὰ τὰς διακοπὰς τῶν σχολείων εἰς τὸ ἐργαστήριον ἐργοχείρων φοιτῶσι καθημερινῶς ἄνω τῶν 25 Φαλαγγιτισσῶν καὶ Σκαπανισσῶν.

Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΝΕΟΛΑΙΑ

Ζωηρὰ παρατηρεῖται κίνησις μεταξὺ τῶν νέων ἐργατῶν τῶν ἐργοστασίων Μαλτσινιώτη, οἵτινες σπεύδουν καὶ ἐγγράφονται εἰς τὰς τάξεις τοῦ σχηματισμοῦ τῆς Ε. Ο. Ν. ἐργατῶν.

Τὰ γραφεῖα τοῦ σχηματισμοῦ ἐγκαθίστανται εἰς ἐξευρεθὲν ἤδη οἴκημα.

Εἰς τὴν λέσχην Μαλτσινιώτη Ε. Ο. Ν. θὰ λειτουργήσῃ σχολὴ ἐν τῇ ὁποίᾳ θὰ διδάσκουν διὰ τοὺς ἐργάτας Φαλαγγίτας εἰδικοὶ καθηγηταὶ συνεργάται τῆς Ε. Ο. Ν. μηχανικοί, ἠλεκτρολόγοι, ὑδραυλικοὶ κλπ.

ΕΚΔΡΟΜΑΙ

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν 150 μαθηταὶ τοῦ Β΄ Τμήματος τῶν Σχολῶν τῆς Πολιτικῆς Διαπαιδαγωγήσεως ἐξέδραμον εἰς Ραφίναν, ἐκεῖθεν δὲ εἰς τὸ στρατόπεδον «Ἰωάννης Μεταξᾶς».

Ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἐκδρομέων ἦτο ὁ Διευθυντὴς τῆς Πολιτικῆς Διαπαιδαγωγήσεως τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως.

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν αἱ Φαλαγγίτισσαι τῆς 131ης Φάλαγγος Θηλέων Φιλιατῶν ἐπεσκέφθησαν τὴν Ἡγουμενίτσαν.

Ἐκεῖθεν αἱ Φαλαγγίτισσαι ἐξέδραμον εἰς τὴν τοποθεσίαν «Ἅγιοι Ἀπόστολοι».

Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ὁλόκληρος ἡ δύναμις τοῦ Α΄ Ὑποτομέως τῆς Ὑποδιοικήσεως Πειραιῶς ἐξέδραμεν εἰς Βάρκιζαν μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Διοικητήν.

Περὶ τὴν μεσημβρίαν ἐπεσκέφθησαν τοὺς Φαλαγγίτας ἐκδρομεῖς ὁ Δήμαρχος Πειραιῶς καὶ ὁ Διοικητὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως.

ΔΟΚΙΜΑΣΤΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΤΟΥ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΥ ΠΟΜΠΟΥ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Συνεχίζονται καθημερινῶς αἱ δοκιμαστικαὶ ἐκπομπαὶ τοῦ ἐσχάτως ἐγκατασταθέντος ραδιοφωνικοῦ πομποῦ τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας πρὸς ἐξάσκησιν τοῦ προσωπικοῦ καὶ πρὸς τελικὴν ρύθμισιν τῶν μηχανημάτων.

Τὰ ἀποδιδόμενα πλέον ἀποτελέσματα εἶναι τόσον ἱκανοποιητικά, ὥστε συντόμως ἐλπίζεται ὅτι θὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ ἔναρξις τῶν τακτικῶν ἐκπομπῶν. Ἡ λῆψις γίνεται εἰς τὰ βραχέα κύματα καὶ εἰς μῆκος 36 μ. ἢ 8300 χιλιοκύκλων.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ ΕΙΣ ΔΩΡΗΤΑΣ

Κύριον Ἀλέξ. Εὐαγγελίδην, ὁδὸς Πατησίων 32

Ἐνταῦθα

Ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσωμεν ὑμῖν ὅτι, ὡς ἀναφέρει ἡ καθ' ἡμᾶς Περιφερειακὴ Διοίκησις Ε. Ο. Ν. Πρωτευούσης, παρέλαβε δύο διθέσια τρίκυκλα (Μοτοσυκλέττας) δωρεὰν ὑμῶν ὑπὸ τὴν ἰδιότητά σας τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Γερμανικοῦ οἴκου Μοτοσυκλεττῶν «Β. Μ. W».

Πλὴν τῶν προσωπικῶν μου εὐχαριστιῶν παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε τὴν ἄπειρον εὐγνωμοσύνην τῆς Ε. Ο. Ν., καθόσον διὰ τῆς ὡς ἄνω δωρεᾶς ὑμῶν ἐξυπηρετοῦνται πολλαπλαῖ ἀνάγκαι τῆς Ὀργανώσεως, ἥτις καὶ θὰ σᾶς εἶναι πάντοτε εὐγνώμων.

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος
Ἀλέξ. Ν. Κανελλόπουλος

Πρὸς τὴν Ἑταιρείαν Ἑλληνικοῦ Καλυκοποιείου

Ἐνταῦθα

Κύριοι,

Ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσωμεν ὑμῖν ὅτι ἐξ ἀναφορᾶς τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε. Ο. Ν. Πρωτευούσης, προκύπτει ὅτι παρελήφθησαν ὑπὸ τοῦ 24ου Ὑποτομέως της ἓν τύμπανον καὶ δύο σάλπιγγες ἐκ δωρεᾶς ὑμῶν πρὸς τὴν Ε. Ο. Ν. Εὐχαριστοῦντες ὑμᾶς διὰ τὴν εὐγενῆ ὑμῶν χειρονομίαν, παρακαλοῦμεν νὰ δεχθῆτε τὰς πλέον θερμὰς εὐχαριστίας.

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος
Ἀλέξ. Ν. Κανελλόπουλος

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

ΕΝΑ ΩΡΑΙΟ ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΤΩΠΟ

Ἀγαπητὴ «Νεολαία»,

Διὰ τῆς παρούσης ἐπιστολῆς μου ἔρχομαι νὰ σὲ εὐχαριστήσω ἐκ μέρους ὅλων τῶν τέκνων τῆς μητρός Μεγάλης μας Ἑλλάδος, τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται εἰς τὰ προκαλυπτικὰ τμήματα τοῦ VII Συνοριακοῦ Τομέως, διότι εὗρῆκαν τὸ

ἀντάξιον περιοδικὸν τὸ ὁποῖον διαπλάττει καὶ μορφώνει τὰς ψυχὰς ὅλων τῶν νέων. Σὲ διαβάζουν μὲ μεγάλην ἀπληστίαν μέχρι καὶ τῆς τελευταίας σου γραμμῆς, διότι εὑρίσκουν πολλὰ θέματα ἐνδιαφέροντα καὶ διὰ τῶν ὁποίων μορφώνουν περισσότερον τὸ ἄτομόν των ἀπὸ Ἐθνικῆς καὶ Θρησκευτικῆς ἀπόψεως. Πάντες σχεδὸν ἀφυπηρετῶντας τὴν Πατρίδα μας θὰ καταταχθῶμεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὰς τάξεις τῆς «Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας» ἐξυπηρετῶντας οὕτω ἕνα μεγάλον ἰδανικὸν σκοπὸν παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ Μεγάλου Κυβερνήτου μας κ. Ἰωάννου Μεταξᾶ καὶ τοῦ Κ. Ε. τῆς «Νεολαίας» κ. Κανελλοπούλου.

Εὐστάθιος Γεωργόπουλος δεκανεὺς

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ (Κρήτης). — Τὴν 31ην Αὐγούστου θὰ δοθῆ εἰς τὸ θέατρον «Πουλακάκη» τοῦ Ἡρακλείου θεατρικὴ παράστασις μὲ τὸ ἔργον τοῦ κ. Ἠλία Ξανθάκη «Ὁ δραματισμός». Αἱ εἰσπράξεις θὰ διατεθοῦν ὑπὲρ τῆς στολῆς τοῦ φαλαγγίτου.

Τὴν 3ην τρέχοντος μηνὸς αἱ σκαπάνισσαι τῆς α' ὁμάδος τοῦ 10ου λόχου Ἡρακλείου μετέβησαν εἰς τὸ βρεφοκομεῖον τῆς πόλεως καὶ προσέφερον εἰς τοὺς μικροὺς τροφίμους του ποδίτσας φαγητοῦ, τὰς ὁποίας εἶχον ράψει μόναι των.

Ἀκολούθως ὠργάνωσαν χάριν τῶν μικρῶν ὀρφανῶν ἑορτὴν μὲ τραγούδια καὶ χορούς.

ΡΕΘΥΜΝΟΝ. — Ὁ Νομάρχης Ρεθύμνης κ. Α. Παπαθανασίου συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ περιφερειακοῦ ὑποδιοικητοῦ Νεολαίας, ἐπεθεώρησε τοὺς σχηματισμοὺς Κολογέρου, Ἀμαρίου, Πλατανίων, Φουρφουρᾶ, Πλατάνου, Βρυσῶν, Μέρωνα, Ἀποστόλων, Θρόνου, Σχολῆς Ἀσωμάτων, Πλατανιῶν, Λαμπωτῶν, Κουρήτων, Ἀποστόλου, Λοχριᾶς, Ἁγίας Παρασκευῆς, Ἁγίου Ἰωάννου, Ἄνω Μέρους καὶ Γερακαρίου.

Οἱ κάτοικοι ὅλοι τῶν χωρίων ὑπεδέχθησαν παντοῦ ἐνθουσιωδῶς τὸν κ. Νομάρχην ἐκφράζοντες τὴν χαράν των καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην των πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα καὶ τὸν Ἀρχηγὸν διὰ τὸ συντελούμενον Ἐθνικὸν ἔργον.

ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ (Κρήτης). — Ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ἤρχισαν τὰ μαθήματα τῆς Γεωργικῆς Ἐκπαιδεύσεως τῶν Φαλαγγιτῶν εἰς Ἅγιον Νικόλαον, Νεάπολιν, Ἱεράπετραν καὶ Σητείαν.

Τὴν διδασκαλίαν ἀνέλαβον εἰς μὲν τὸν Ἅγιον Νικόλαον ὁ Προϊστάμενος τῆς Γεωργικῆς Ὑπηρεσίας, εἰς δὲ τὰ λοιπὰ κέντρα οἱ Ἐπαρχιακοὶ Γεωπόνοι.

Ἡ ὁμὰς τοῦ Ἁγίου Νικολάου μετὰ τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ καὶ τοῦ Προϊσταμένου τῆς Γεωργικῆς Ὑπηρεσίας ἐπεσκέφθησαν τὸ Ἀγροκήπιον τοῦ Καλοῦ Χωρίου, ὅπου ἐδιδάχθησαν τὸ τρόπον τοῦ ἐμβολιασμοῦ.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ. — Ἡ περιφερειακὴ Διοίκησις Ε.Ο.Ν. ἀρρένων Θεσ)νίκης συνεχίζουσα τὰς προσπαθείας της διὰ τὴν διάδοσιν τῶν ἀρχῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Κράτους καὶ τῆς Ε.Ο.Ν. μᾶς ἐπεφύλαξεν ἀκόμη μίαν ἑορτήν, εἰς τὴν ἱστορικὴν περιφέρειαν Ρουμλουκίου Βερροίας, μεταξὺ πάλιν τοῦ ἀγροτικοῦ κόσμου.

Ἡ ἐπιτυχία τῆς ἑορτῆς αὐτῆς, ἡ ὁποία ἐγένετο ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἑορτῆς τῆς μεγαλομάρτυρος Κυριακῆς καὶ κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἀγροτικὸς κόσμος τῆς περιφερείας Ρουμλουκίου πανηγυρίζει, μόνον ὡς ἱστορικὴ δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ. Ἱστορική, διότι ἀπεδείχθη ἀκόμη μίαν φορὰν πόσον ὁ ἀγροτικὸς κόσμος ἔχει ἐνστερνισθῆ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἐθνικοῦ Κράτους, ἀλλὰ καὶ πῶς ἐργάζεται ἡ περιφερειακὴ Διοίκησις Ε.Ο.Ν. ἀρρένων Θεσσαλονίκης διὰ τὴν διάδοσιν τῶν ἀρχῶν αὐτῶν.

Ἄνω τῶν 20.000 ἀγρόται καὶ ἀγρότισσαι, φαλαγγῖται καὶ φαλαγγίτισσαι μὲ τὰς τοπικὰς των ὑπερόχους στολὰς ἔλαβον μέρος εἰς τὴν ἑορτὴν καὶ προσέδωσαν μίαν ὄψιν χαρούμενην καὶ γραφικήν. Ὅλα τὰ χωριὰ τῶν περιφερειῶν Γιδᾶ καὶ Βερροίας ἀντεπροσωπεύθησαν μ' ἐπὶ κεφαλῆς τὰ Κοινοτικὰ προεδρεῖα καὶ τὰς λαϊκὰς των μουσικάς.

Ὁ πανηγυρισμὸς ἐγένετο εἰς τὸ γραφικὸν δάσος τῆς Ἁγίας Κυριακῆς τῆς Κοινότητος Λουτροῦ, ὅπου ὑπάρχει καὶ παρεκκλήσιον γραφικώτατον τῆς τιμωμένης μεγαλομάρτυρος.

Εἰς τὴν ἑορτὴν παρέστησαν ἡ κυρία Κυρίμη, τοῦ Ὑπουργοῦ Γ.Δ.Μ., ὁ ἀναπληρωτὴς τοῦ Ὑπουργοῦ Γ.Δ.Μ. κ. Α. Καραθόδωρος, ὁ περιφερειακὸς Διοικητὴς Ε.Ο.Ν. Θεσσαλονίκης κ. Λεμπέσης μεθ' ὁλοκλήρου τοῦ Ἐπιτελείου του, ὁ Μητροπολίτης Βερροίας κ. Πολύκαρπος καὶ αἱ πολιτικαί, θρησκευτικαὶ καὶ στρατιωτικαὶ Ἀρχαὶ Θεσσαλονίκης καὶ Βερροίας.

Ὁ χῶρος ὅπου ἐγένετο ἡ ἑορτὴ εἶχε στολισθῆ μὲ φωτογραφίας τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, τῆς Α.Β.Υ. τοῦ Διαδόχου, τοῦ Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου καὶ μὲ τεραστίας ἐπιγραφὰς εὐγνωμοσύνης τῶν ἀγροτῶν καὶ νέων πρὸς τὸν Ἐθνικὸν Κυβερνήτην καὶ τὸν Ὑπουργὸν Γενικὸν Διοικητὴν κ. Κυρίμην.

ΕΔΕΣΣΑ. — Αἱ συγκεντρώσεις ἐξακολουθοῦν τακτικώτατα ὡς ἐπίσης καὶ αἱ ὁμιλίαι. Οὕτω ἐν τῇ αἰθούσῃ «Μέγας Ἀλέξανδρος» ἐδόθη ὑπὸ τοῦ συνεργάτου τῆς ὀργανώσεως κ. Γ. Δεμενοπούλου διάλεξις μὲ θέμα «Ἡ 4η Αὐγούστου καὶ ἡ νεολαία». Τὴν διάλεξιν παρηκολούθησαν ἅπαντα τὰ μέλη τῆς ὑποδιοικήσεως ἐν στολῇ. Διὰ τὴν μεγάλην ἐπέτειον τῆς Ἐθνικῆς ἑορτῆς τῆς 4ης Αὐγούστου οἱ φαλαγγῖται καὶ αἱ φαλαγγίτισσαι τῆς ὑποδιοικήσεως προετοιμάζονται διὰ νὰ παίξουν θεατρικὸν

Σύνθημα 3ον

—Ἡ Ἱστορία τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τοῦ Γ' Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ εἶναι Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ.

—Μὲ τὴν 4ην Αὐγούστου ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς ἔρριξε γεφύρι στὸ Ἑλληνικὸ χάος, γιὰ νὰ περάσουμε σὲ μιὰ Ἑλλάδα Νέα.

—Ἡ Νεότης εἶναι τὸ μεγαλύτερο προνόμιο τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Πλαταίνει τοὺς ὁρίζοντας καὶ δίνει βάθος στὴν Ἱστορία τῶν λαῶν. Ἡ «Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας», γέννημα τῆς 4ης Αὐγούστου. κάνει καλὴ χρῆσι τοῦ προνομίου αὐτοῦ γιὰ νὰ δώσῃ ἠθικὴ ἔκτασι καὶ ἔντασι στὴ ζωή μας καὶ αἰωνιότητα στὴν Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς.

Ε. Ο. Ν.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

ἔργον. Ὡσαύτως αἱ ὁμιλίαι συνεχίζονται εἰς τὰς ὑποδιοικήσεις Γιαννιτσῶν καὶ Ἀλμωπίας.

ΔΡΑΜΑ. — Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἐπραγματοποιήθη συγκέντρωσις ἁπασῶν τῶν μονάδων τῆς ὑποδιοικήσεως Ε.Ο.Ν. Δράμας εἰς τὰς ἕδρας τῶν Φαλάγγων. Κατὰ τὰς ὡς ἄνω συγκεντρώσεις ἐγένετο θεωρητικὴ ἐκπαίδευσις τῶν μελῶν.

Τῇ 9η ἰδίου μηνὸς ἅπαντα τὰ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. ὑποδιοικήσεως Δράμας μετὰ τῆς Φιλαρμονικῆς τῆς Ε.Ο.Ν. παρετάχθησαν εἰς τὸν ὁρισθέντα διὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ Ἐθνικοῦ Παιδικοῦ Σταθμοῦ Δράμας χῶρον, ἔνθα παρουσίᾳ τοῦ Ἐξοχωτάτου Γενικοῦ Διοικητοῦ Θράκης καὶ τῶν λοιπῶν ἐπισήμων Ἀρχῶν ἐγένετο ἡ κατάθεσις τοῦ θεμελίου λίθου, προηγηθείσης τελετῆς τοῦ ἁγιασμοῦ τελεταρχοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Δράμας — Φιλίππων καὶ Νευροκοπίου κ. Βασιλείου.

ΚΑΛΑΜΑΙ. — Ἀνεχώρησεν ἡ πρώτη ἀποστολὴ 100 φαλαγγιτῶν καὶ σκαπανέων διὰ τὴν κατασκήνωσιν τῆς Ἀλαγονίας.

— Μετὰ πάσης ἐπισημότητος ἐγένετο ἡ τελετὴ τῆς παραδόσεως τῆς σημαίας εἰς τὴν 97ην φάλαγγα ἀρρένων καὶ θηλέων ὑπὸ τοῦ Γεν. Ἐπόπτου τῆς Νεολαίας. Κατὰ τὴν τελετὴν παρέστησαν ἅπασαι αἱ στρατιωτικαὶ καὶ πολιτικαὶ ἀρχαὶ τῆς πόλεως ὡς καὶ πλῆθος κόσμου.

ΣΑΜΟΣ. — Μία ὡραία καὶ πατριωτικὴ διάλεξις, ὀφειλομένη εἰς τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Ἀνεξαρτήτου τμήματος Χώρας, ἐγένετο παρὰ τὸ ἀκρωτήριον «Κάβο - Φονιᾶ», ἔνθα ἐξέδραμε κατὰ τὰ μέσα Ἰουνίου ἡ ἀνωτέρω μονὰς τῆς Ε.Ο.Ν. ἵνα ἐν αὐτῷ τούτῳ τῷ ἱστορικῷ τόπῳ πληροφορηθῇ περὶ τῆς κηρύξεως τῆς ἐπαναστάσεως ἐν Σάμῳ καὶ τῆς ἡρωϊκῆς ἀποκρούσεως τῶν ὀρδῶν τοῦ Καρᾶ - Ἀλῆ, ἀποδώσῃ δὲ καὶ τὸν νενομισμένον φόρον τιμῆς πρὸς τοὺς ἀθανάτους ἥρωας τῶν σημερινῶν ἐλευθεριῶν μας. Ὁ ὁμιλητὴς ἐπραγματεύθη τὸ θέμα μὲ πλήρη ἱστορικὴν ἀνασκόπησιν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἡ δ' ἀπήχησις ἐκ τῆς ὁμιλίας του ὑπῆρξεν ἀφαντάστως ζωηρὰ παρὰ τοῖς Φαλαγγίταις.

ΖΑΚΥΝΘΟΣ. — Ὁ Διοικητεύων τῆς περιφερειακῆς Διοικήσεως Ζακύνθου συνεκέντρωσεν ἐπὶ τῇ ἀναλήψει τῶν καθηκόντων του τοὺς βαθμούχους τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ συνέστησε ζῆλον, ἐργατικότητα καὶ πειθαρχίαν.

— Ἤρχισε λειτουργοῦσα ἐν Ζακύνθῳ ἡ Σχολὴ Ἀνωτέρων Στελεχῶν.

— Αἱ προπονήσεις διὰ τοὺς προσεχεῖς κολυμβητικοὺς ἀγῶνας τῆς Ε.Ο.Ν. ἐν Ζακύνθῳ ἐξακολουθοῦν ἐντατικῶς.

ΑΜΑΛΙΑΣ. — Εἰς τὴν Ἀμαλιάδα ὁ συναγωνιστὴς τῆς Ε. Ο. Ν. κ. Στεφόπουλος ὥρισε 1500δραχμον ἔπαθλον διὰ τὸ σχολεῖον τοῦ Κάμπου, τὸ ὁποῖον ἤθελεν ἐπιδείξει τὴν τελειοτέραν ὀργάνωσιν τῆς Ε.Ο.Ν.

Ἡ Ἑλλανόδικος ἐπιτροπὴ ἐκ τοῦ διοικητοῦ τῆς Ε. Ο.Ν. Ἠλείας κ. Στ. Κότσιρα, τοῦ ὑποδιοικ. κ. Κ. Ρουμανιᾶ καὶ τοῦ ἐπιθεωρητοῦ τῶν Δημ. σχολείων κ. Παπαγεωργίου ἀπένειμε τὸ πρῶτον βραβεῖον ἐξ ἡμισείας εἰς τὰ σχολεῖα Καβασίλων καὶ Σταφιδοκάμπου, τὸ δὲ δεύτερον ἐξ ἴσου εἰς τὰ σχολεῖα Μυρσίνης, Βαρθολομιοῦ καὶ Ἀνδραβίδας.

Ἡ ἐπιτροπὴ ἀπένειμεν ἔπαινον εἰς τὰ σχολεῖα Χάβαρι, Τραγανοῦ καὶ Σαββαλίων.

ΤΡΙΚΚΑΛΑ. - Εἰς τὰ Τρίκκαλα ἐγένετο ἡ τελετὴ τῆς παραδόσεως τοῦ λαβάρου εἰς τὸ τμῆμα θηλέων τῆς Ε.Ο.Ν. Τρικκάλων καὶ ἡ ὁρκωμοσία τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας Τρικκάλων. Εἰς τὴν τελετὴν ταύτην τὸ θέαμα τῶν ἐν στολῇ παρατεταγμένων 2.300 περίπου φαλαγγιτῶν καὶ φαλαγγιτισσῶν ὑπῆρξε μεγαλοπρεπὲς καὶ ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὰς χιλιάδας τοῦ λαοῦ, αἱ ὁποῖαι παρηκολούθουν τὴν τελετήν, νὰ ζητωκραυγάσουν ὑπὲρ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ νὰ ἐκδηλώσουν τὴν ἀμέριστον ἀγάπην καὶ συμπάθειαν μεθ' ἧς περιβάλλουν τὴν Ε.Ο.Ν.

Μετὰ τὴν ὁρκωμοσίαν καὶ τὴν ἀνάγνωσιν ἐν συνεχείᾳ τῆς ἡμερησίας διαταγῆς τῆς φάλαγγος, τὰ πλήθη ἐξέσπασαν εἰς ζωηρὰς καὶ θερμὰς ἐκδηλώσεις, ὁ δὲ Νομάρχης κ. Κριμπᾶς ἐξεφώνησεν ἐμπνευσμένον, μεστὸν ἐννοιῶν καὶ σοφῶν ὑποθηκῶν λόγον, ἐξηγήσας πρὸς τὰ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. τὴν σημασίαν τοῦ ὅρκου τὸν ὁποῖον ἔδωσαν. Τὸ τέλος τοῦ λόγου ἐκάλυψαν νέαι παρατεταμέναι ζητωκραυγαὶ ὑπὲρ τοῦ Ἄνακτος, τῆς Α.Β.Υ. τοῦ Διαδόχου, τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τῆς Ε.Ο.Ν.

ΛΑΡΙΣΑ. — Ὁ περιφερειακὸς διοικητὴς Λαρίσης καθώρισε σειρὰν μαθημάτων τῆς σχολῆς ἰδεολογικῆς διαφωτίσεως, τὰ ὁποῖα παρακολουθοῦν ἅπαντες οἱ ἀξιωματικοὶ τῶν Ὑποδιοικήσεων.

ΤΥΡΝΑΒΟΣ. — 60 φαλαγγῖται καὶ σκαπανεῖς τῆς ὑποδιοικήσεως Τυρνάβου ἐξέδραμον εἰς Βόλον. Εἰς Ἀλμυρὸν ἐξ ἄλλου ἐγένοντο διάφοροι συγκεντρώσεις φαλαγγιτῶν καὶ ὁμιλίαι ἰδεολογικοῦ περιεχομένου.

ΜΥΤΙΛΗΝΗ. — Τὴν 4ην τ. μ. ὁ Νομάρχης καὶ Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Ε.Ο.Ν. Λέσβου κ. Κοζύρης προέβη εἰς ἐπιθεώρησιν τῶν σχηματισμῶν τῆς ὑπαίθρου συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν ἐπιτελῶν του. Διὰ τῆς ἐπιθεωρήσεως ταύτης ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ διαδηλωθῇ ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν κατοίκων ἀκόμη μίαν φοράν, διὰ τὸ ἔργον τῆς 4ης Αὐγούστου.

Τὴν 11ην παρ. μ. πρωτοβουλίᾳ τῆς Ε.Ο.Ν. Παρακοίλων καὶ τῆς Κοινότητος ἐτελέσθη μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν πεσόντων Παρακοιλίων. Διὰ πρώτην φορὰν ἐγένετο τόσον ἐπιβλητικὴ τελετὴ εἰς Παράκοιλα καὶ τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὰς ἀόκνους προσπαθείας τῆς Ε.Ο.Ν.

Οἱ σχηματισμοὶ τῶν φαλαγγιτισσῶν τῆς ὑποδιοικήσεως Μυτιλήνης ἐξέδραμον εἰς τὴν θέσιν Ἀκλειδιοῦ, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὰς βαθμοφόρους των καὶ τὴν περιφ. Διοικήτριαν Λέσβου.

Ἡ περιφ. Διοικήτρια Λέσβου συνοδευομένη ὑπὸ τῆς πρώτης ἐπιτελοῦς της ἐπεσκέφθη τὰς παιδικὰς ἐξοχὰς τοῦ Πατριωτικοῦ Ἱδρύματος εἰς τὰς ὁποίας παραθερίζουν 150 σκαπάνισσαι Μυτιλήνης.

Ἡ περιφ. διοικήτρια ὡμίλησε πρὸς τὰς σκαπανίσσας δι' ὡραίων λόγων τονίσασα τὴν συμπάθειαν τοῦ σημερινοῦ Κράτους πρὸς τὴν νέαν γενεάν.

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ. — Ἡ κίνησις εἰς ὅλους τοὺς σχηματισμοὺς τῆς περιφ. διοικήσεως κατὰ τὸ τελευταῖον δεκαήμερον παρουσίασε ζωηρὸν ἐνδιαφέρον. Παντοῦ, ἀκόμη καὶ εἰς τὰ μικρότερα καὶ εἰς τὰ πλέον ἀπομεμακρυσμένα τμήματα τῆς διοικήσεως καθημερινῶς διοργανοῦνται συγκεντρώσεις.

Κατ' αὐτὰς ἀναπτύσσονται διάφορα ἠθικοπλαστικὰ θέματα.

Οὕτω κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἐγένοντο αἱ ἑξῆς ὁμιλίαι:

Εἰς τὸν Σχηματισμὸν Φειδάκια τῆς Εὐρυτανίας ἀνεπτύχθησαν τὰ θέματα: «Ἡ καλλιέργεια τῶν ὀπωροφόρων δένδρων» καὶ «Περὶ ὑπακοῆς εἰς τὰς διαταγὰς τῶν ἀνωτέρων».

Εἰς τὴν Χελιδόνα καὶ Σελλὰ «Περὶ προφυλάξεως ἀμάχου πληθυσμοῦ» καὶ «Περὶ παροχῆς πρώτων βοηθειῶν».

Εἰς τὸ Παπαρούσι «Περὶ οἰκογενείας» καὶ εἰς τὸ Στεφάνιον «Περὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὰ πτηνὰ καὶ τὰ φυτά».

Ἡ στρατιωτικὴ προπαίδευσις τῶν φαλαγγιτῶν συνεχίζεται τακτικώτατα.

Πλὴν τούτων οἱ φαλαγγῖται ἐπιδίδονται καὶ εἰς διάφορα κοινωφελῆ ἔργα. Καθ' ὅλην τὴν ἑβδομάδα φαλαγγῖται τῆς Ἄνω Χώρας Ναυπακτίας προέβησαν εἰς δενδροφυτεύσεις ὁλοκλήρων γυμνῶν περιοχῶν καὶ διανοίξεις κοινοτικῶν ὁδῶν.

Εἰς τὴν Ἐλατόβρυση καὶ εἰς θέσιν «Ψαρᾶ - Βάρκο» φαλαγγῖται ἐφύτευσαν περὶ τὰ 3.500 δένδρα. Δενδροφυ-

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

τεύσεις ἐπίσης ἔγιναν εἰς τὴν Τερψιθέαν Ναυπακτίας, εἰς τὴν Ἀμπελακιώτισσα κ.λ.π.

ΧΑΛΚΙΣ. — Ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Ε.Ο.Ν. Εὐβοίας Νομάρχης κ. Δ. Τοράκης μετέβη πρὸ ἡμερῶν εἰς Λίμνην συνοδευόμενος καὶ ἀπὸ τὴν περιφ. Διοικήτριαν τῆς Ε.Ο.Ν. θηλέων Εὐβοίας κ. Ἀλεξάνδραν Ναουμίδου. Οἱ ἀνωτέρω ἐπίσημοι ἐγένοντο δεκτοὶ μὲ ἐνθουσιασμὸν ἐκ μέρους τῶν κατοίκων τῆς Λίμνης. Ἡ κ. διοικήτρια προέβη εἰς ἐπιθεώρησιν τῶν τμημάτων τῆς Ε.Ο.Ν. θηλέων. Ἐκ τῆς ἐπιθεωρήσεως δὲ ἀπεκόμισε τὰς ἀρίστας τῶν ἐντυπώσεων διὰ τὴν συντελουμένην ἐπαινετικὴν ἐργασίαν ἐκ μέρους τῶν στελεχῶν τῆς Ὀργανώσεως.

Ἐν συνεχείᾳ ἡ κ. Ναουμίδου ὡμίλησε πρὸς τὶς φαλαγγίτισσες καὶ σκαπάνισσες διὰ τὸ ἔργον τῆς Ε.Ο.Ν. τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ διὰ τὰς ἐλπίδας ποὺ τρέφει τὸ Ἔθνος πρὸς τὴν Ἐθνικὴν Νεολαίαν. Τὴν ἑπομένην ὡμίλησεν εἰς συγκέντρωσιν τῶν κατοίκων καὶ τῶν μελῶν τῆς Ὀργανώσεως ὁ Νομάρχης κ. Δ. Τοράκης διακοπτόμενος ἀπὸ ζητωκραυγὰς ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου. Ι. Μεταξᾶ.

Ἐν συνεχείᾳ ἡ κ. Ναουμίδου μετέβη εἰς Ἁγίαν Ἄνναν διὰ τὴν ἵδρυσιν τμήματος Ε.Ο.Ν. θηλέων καὶ ἐκεῖ πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἐκάλεσεν εἰς τὸ κοινοτικὸν κατάστημα τὰ κορίτσια καὶ τοὺς γονεῖς των καὶ ἀνέπτυξε πρὸς αὐτὰς τοὺς ὡραίους σκοποὺς ποὺ ἐπιδιώκει ἡ Ε. Ο. Ν.

ΣΤΥΛΙΣ. — Ἡ χορωδία τῆς Τετραρχίας Στυλίδος ἐπωφελουμένη τῆς παραμονῆς τοῦ Ἀρχηγοῦ Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ τῆς Ε.Ο.Ν. εἰς Καμμένα Βοῦλα μετέβη ἐκεῖ τὴν 8ην παρελθόντος μηνὸς καὶ ἐξετέλεσε διαφόρους μουσικὰς συνθέσεις προκαλέσασα τὰ συγχαρητήρια τοῦ Ἀρχηγοῦ, ὅστις τοὺς ἐχαιρέτισεν ὅλους διὰ χειραψίας καὶ τοὺς προσέφερεν ἀναψυκτικά.

Οἱ φαλαγγῖται ἐνθουσιασμένοι ἀπὸ τὴν στοργικὴν αὐτὴν ἐκδήλωσιν τοῦ Ἀρχηγοῦ προέβησαν εἰς θερμοτάτας ὑπὲρ αὐτοῦ ἐκδηλώσεις.

ΚΑΣΤΟΡΙΑ. — Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ «Παλλαδίου» ἔλαβε χώραν ἡ προαγγελθεῖσα ἑορτὴ τῆς Ε.Ο.Ν. θηλέων τῆς πόλεώς μας ἡ ὁποία ἐστέφθη ὑπὸ μεγάλης ἐπιτυχίας χάρις εἰς τὰς ἐνεργείας τῆς διοικητρίας κ. Κοφινᾶ καὶ τῶν ἐπιτίμων κυριῶν τῆς πόλεως.

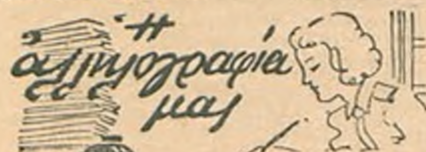
Τὴν 11ην π. μ. ἡ αἴθουσα τοῦ «Παλλαδίου» εἶχε γεμίσει ἀσφυκτικῶς κόσμου καὶ ὅλων τῶν ἀρχῶν τῆς πόλεώς μας.

Κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἑορτῆς ἡ δεσποινὶς Σ. Κρίκκη ἀπήγγειλε τὸ ποίημα τοῦ Α. Προβελεγγίου «Στὴ Νεολαία» καὶ ἡ δὶς Ε. Ἀλβανοῦ τὴν «Ἑλληνοπούλα» τοῦ Δροσίνη.

Μετὰ τὰς ἀπαγγελίας ὁ ἔπαρχος κ. Γερ. Βουλιέρης ὑπὸ τὰ χειροκροτήματα τῶν παρισταμένων ὡμίλησε μὲ τὸν ἐνθουσιασμὸν ποὺ τὸν διακρίνει διὰ τὸν σκοπὸν τῆς Ε. Ο. Ν.

Μετὰ ἀπὸ τὴν ὁμιλίαν ἤρχισεν ἡ λαχειοφόρος ἀγορὰ ἡ ὁποία ἐντὸς ὀλίγης ὥρας σχεδὸν ἐτελείωσε διότι οἱ λαχνοὶ καὶ τὰ δῶρα ἔγιναν ἀνάρπαστα μὲ μίαν προθυμίαν πρωτοφανῆ καὶ αὐτὸ γιατὶ ὁ κόσμος εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ἐργασίαν ποὺ γίνεται γιὰ τὴν δημιουργία τοῦ νεοελληνικοῦ τύπου τῆς γυναίκας, μὲ προθυμία καὶ χαρὰ θέλησε νὰ ἐνισχύσῃ καὶ ἠθικὰ καὶ ὑλικὰ τὸ ἔργο τῶν γυναικῶν. Ἀπὸ τὴν ὀργανωτικὴ ἐπιτροπὴ ἐκτὸς τῆς διοικητρίας κ. Κοφινᾶ ἡ ὁποία συνειδητὰ ἐργάσθηκε διὰ τὸν σκοπὸν αὐτόν, διακρίναμε τὰς κυρίας Βουλιέρη, Κικίδου, Παπανικολάου, Τσεμάνη, Γκολοκίνα, Καραμπίνα, Πετίνη, Κοβάτση, Δρούβα, Οἰκονομίδου, Τσαμίδη, Παπία κ. λ. π.

Περὶ τὴν 1ην μ. μ. ἡ μουσικὴ τοῦ Ὠδείου ἔπαιξεν ἑλληνικοὺς χοροὺς οἱ ὁποῖοι ἐχορεύθησαν ἀπὸ τὶς φαλαγγίτισσες.

ΚΑΝΕΝΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟΝ ἢ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ, εἴτε δημοσιεύεται εἴτε ὄχι, δὲν ἐπιστρέφεται.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΘ. Κ. ΣΑΚ., Σπερχειάδα. Ἀσφαλῶς κατέχετε τὸν στίχο. Ἔχετε, ὅμως, κάποιον ρητορισμὸ ποὺ δὲν ταιριάζει στὴν ποίηση. Καὶ ἄλλοι — μεγάλοι ποιηταὶ — ἔχουν, βέβαια ρητορισμὸ στὴν ποίησή τους, μὰ ὁ δικός τους ρητορισμὸς εἶναι ἀλλοιώτικος, ἴσως γιατὶ εἶναι «μεγάλοι». Θὰ σημειώσουμε ἀκόμα πὼς ἡ γλῶσσα σας εἶναι μικτὴ καὶ πὼς συχνὰ γιὰ νὰ χωρήσετε στὸ μέτρο ἢ νὰ μὴ χαλάσετε τὸ ρυθμὸ κατεβάζετε τόνους (εἰκονιζόνται), προσθέτετε λέξεις ὄχι μόνο ἄχρηστες ἀλλὰ καὶ καταστρεπτικὲς τῶν νοημάτων (νὰ δειχθῆτε ΝΑΙ φανοί) καὶ πνίγετε τὶς ἔννοιες. Λίγη καλὴ θέληση καὶ λίγη προσοχὴ φτάνουν γιὰ νὰ λείψουν αὐτὰ τὰ ἐλαττώματα.— ΕΥΔ. ΟΛΥΜΠ., Καρυά. Συμφωνοῦμε ἀπόλυτα σὲ ὅσα γράφετε. Ἡ ἑλληνικὴ λογοτεχνία δὲν ἀρκεῖ νὰ εἶναι ἑλληνόφωνη, πρέπει νὰ εἶναι στὴ σύλληψή της καὶ στὴν ἐκδήλωσή της ἑλληνική. Καὶ κάτω ἀπὸ τὸν ὁλογάλανο οὐρανό μας, στέκουν ἀσφαλῶς παράταιρα τὰ ὅσα ἔχουν γραφῆ ἀπὸ τὴν ἐπίδραση τοῦ «ζοφεροῦ καὶ γκρίζου βορρᾶ». Κι' ἐμεῖς τὸ βροντοφωνοῦμε: Τραγουδῆστε τὴ χαρά, τὸ φῶς, τὸν ἥλιο. Ἀφῆστε τὰ νιάτα σας νὰ πιδακίσουν. Σεῖς, οἱ Νέοι, προπάντων εἶστε ἀδικαιολόγητοι νὰ γράφετε πικρά, λυπητερά, ἢ «οἰστρηλατημένοι» ἀπὸ τὴν ἀνία, ὅταν μέσ' στὴν καρδιά σας κελαϊδοῦν τ' ἀηδόνια τῆς ἄνοιξης καὶ γύρω σας λουλουδίζη ὁ κόσμος. Ὅσο γιὰ τὸν συρρεαλισμό, δὲ νομίζομε πὼς ἀξίζει ν' ἀσχοληθῆ κανεὶς μαζί του. Οὔτε πρόκειται νὰ ζήσῃ, οὔτε θἄχη τὴν παραμικρὴ ἐπίδραση στὴ λογοτεχνία. Ὅσοι τὰ βρίσκουν σκοῦρα μὲ τὴν Τέχνη «νεωτερίζουν» τάχα. Αὐτὸ γίνεται ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. Μὴ σᾶς ἀνησυχεῖ. Πρὶν ἀπὸ τὸν συρρεαλισμὸ ὑπῆρξαν ἑκατοντάδες —ισμοὶ (κυβισμός, νταντaϊσμὸς κ. ἄ.). Γιὰ τὴ Δημοτική μας ποίηση, πιστεύομε κι' ἐμεῖς ἀκράδαντα πὼς εἶναι ἡ πιὸ γάργαρη πηγὴ γιὰ νὰ ἀντλήσῃ ἕνας Νέος. Πρέπει ὅμως νὰ προσέχῃ μήπως ἀκολουθήσῃ μόνο τὴν ἐξωτερικὴ μορφὴ καὶ ὄχι τὴν καθαυτὸ ποίησή της. Προσέξτε το αὐτό. Τὸ «Στὸ βουνὸ» θὰ δημοσιευθῆ. ΝΙΚΗΦ. ΜΥΛΩΝ. Ἐνεκρίθη ἡ «φωτογωνιὰ» καὶ θὰ δημοσιευθῆ. ΠΑΝ. ΡΟΖ., Ἐνταῦθα. Συντομεῦστε το λίγο καὶ κάντε μερικὲς ἀπαραίτητες διορθώσεις (χασμωδίες, παρατονισμοί). Ἔχετε ὡραῖες ἰδέες. Ἅμα μάθετε νὰ τὶς παρουσιάζετε τεχνικά, θὰ ἐπιτύχετε πολλά. ΔΗΜ. ΔΡΑΚ., Θήβας. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια καὶ συγχαίρομε καὶ τὴν εὐγενική σας προσπάθεια. Εἶναι κρίμα ποὺ τόσο τὸ στιχούργημα, ὅσο καὶ τὸ πεζό σας ὑστεροῦν τεχνικὰ σὲ σημεῖο ποὺ νὰ μὴ μποροῦν νὰ δημοσιευθοῦν. Εἴσαστε, ὅμως, νέος ἀκόμα κι' ἔχετε καιρὸ μὲ τὴν μελέτη καὶ μὲ τὴν ἐπιμονὴ — ἂν θελήσετε — ν' ἀποκτήσετε τὰ τεχνικὰ ἐφόδια καὶ νὰ γράψετε κάποτε καλά. ΜΕΡΚ. ΠΕΡΗΦ., Πειραιᾶ. Ἡ ἰδέα πολὺ καλή, ἀδικεῖται στὴν ἐκτέλεση. Πρέπει νὰ συνηθίσετε τὸ αὐτί σας στὸ «ρυθμικὸ περπάτημα» τοῦ στίχου. Ὁ μόνος ἁπλὸς καὶ πρακτικὸς τρόπος εἶναι νὰ διαβάζετε φωναχτὰ ποιήματα δοκίμων ποιητῶν. Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ τέτοια ἐξάσκηση, θὰ μπορέσετε, χωρὶς νὰ ξέρετε τοὺς κανόνες, νὰ γράφετε σωστοὺς στίχους. Κι' ὅταν γράψετε σωστοὺς στίχους θ' ἀναζητήσετε μόνος σας τοὺς κανόνες. Δοκιμᾶστε καὶ θὰ μᾶς θυμηθῆτε. — ΗΡ. ΜΠΙΦ., Καλλιθέα. Διαλέξατε τὸ πιὸ δύσκολο «εἶδος» πεζοῦ λόγου γιὰ τὰ πρῶτα βήματά σας. Ἡ τόλμη σας εἶναι ἀξιέπαινη μά, εἶναι φυσικό, νὰ μὴ μπορῇ νὰ βρῆ τὴν δικαίωσή της. Ἡ «ἀλληγορία» δὲ θέλει μόνο φαντασία ποὺ εἶναι προνόμιο τῆς νιότης, ἀλλὰ καὶ μεγάλη κρίση, ποὺ νὰ ὁδηγήσῃ καὶ νὰ χαλιναγωγήσῃ ὅπου καὶ ὅσο πρέπει τὸ πέταγμα τῆς φαντασίας. Καὶ ἡ «κρίση» μεστώνει μὲ τὰ χρόνια. Διαλέξτε ἕνα ἁπλούστερο εἶδος, κάτι λιγώτερο περίπλοκο, χωρὶς σύμβολα καὶ ἐπικίνδυνους ἀκροβατισμούς. Ἡ γλῶσσα σας εἶναι στρωτὴ καὶ τὸ στύλ σας ἔχει μιὰ δροσιὰ καὶ μιὰ ἀφέλεια, ποὺ θὰ ζήλευαν πολλοὶ μεγαλείτεροί σας. Περιμένομε κάτι δικό σας. — Κ. Π. ΜΑΣΤ., Μολάους. Τὰ αἰσθήματά σας σᾶς τιμοῦν. Τὸ στιχούργημά σας ἔχει πολλὰ λάθη ὄχι μόνο τεχνικά, ἀλλὰ καὶ «λογικά». Τί σημαίνει «ἀγρύπνη νᾶσαι στὸ γιαλό»; Ἐπίσης μεταχειρίζεσθε ἐπίθετα ἀκατάλληλα, ὅπως «γλυκειὰ Νεολαία» κ.λ.π. Διαβᾶστε, διαβᾶστε πολὺ πρὶν ξαναγράψετε. — ΑΘ. Π. ΣΠΥΡ., Ἐνταῦθα. Τὸ ξετύλιγμα τῆς ἰδέας καλό, ἀλλὰ οἱ στίχοι σας ἄτεχνοι. Διαβᾶστε τὴν παραπάνω ἀπάντηση πρὸς τὸν κ. Μ. Π. Πειραιᾶ. — ΗΛ. ΔΗΜ., Ἐνταῦθα. Σχοινοτενὲς καὶ ρητορικό. Παράταιρα ἐπίθετα καὶ ἀλλόκοτοι χαρακτηρισμοί, λέξεις ἀνύπαρκτες («τὰ ὅπλα σὰ βροχή», «τοῦ κόσμου ὅλες τὶς πάντες», «θεργιός», «οἱ μπρούτζινοι ἀεροπόροι» κ.λ.π.). — ΜΑΡ. Φ. ΧΟΛ. Μ' ὅλο ποὺ τοὺς λείπει ἡ τεχνική, οἱ στίχοι σας ἔχουν κάτι τὸ δροσερὸ καὶ τὸ πηγαῖο ποὺ μᾶς συγκίνησε. Σᾶς συμβουλεύουμε νὰ ἐξακολουθήσετε νὰ γράφετε. Θἄρθη μιὰ μέρα ποὺ οἱ στίχοι σας θὰ εἶναι δημοσιεύσιμοι. Τὸ ἐλπίζουμε καὶ τὸ εὐχόμαστε. — ΦΡ. ΗΛΙΑΔΗΝ., Ἐνταῦθα. Ἐγκρίνεται τὸ «Πατρίδα» καὶ θὰ δημοσιευθῆ. Προσέξετε πῶς γίνεται ἡ «ποιητικὴ παρουσίαση» τῶν ἰδεῶν. Ἄλλοτε, παρακαλοῦμε νὰ γράφετε σὲ ξεχωριστὸ χαρτὶ τὰ σταυρόλεξα, αἰνίγματα κ.λ.π. καὶ σὲ ξεχωριστὸ ὅ,τι προορίζεται γιὰ τὴν σελίδα τῶν Νέων. — ΒΟΥΛ.Π. ΜΑΣΤ., Ἐνταῦθα. Ἡ πρόθεσή σας νὰ ἐκφράσετε τὸ πατριωτικό σας αἴσθημα σὲ στίχους εἶναι ἀξιέπαινη. Δυστυχῶς, ὅμως, ἀγνοεῖτε τὰ βασικὰ στοιχεῖα τῆς Τέχνης. Δὲν μιλῶ μόνο γιὰ τὴν ἄγνοια τῆς τεχνικῆς, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὰ λάθη στὴν ποιητικὴ ἔκφραση, τὴν συχνὴ χρήση κοινοτόπων ἐπιθέτων κ.λ.π. Κι' ὅμως ἔχετε ταλέντο. Προσέξτε ἀπὸ δῶ κι' ἐμπρὸς δύο σημεῖα: Πρῶτον: ὑπάρχουν λέξεις — κυρίως ἐπίθετα — ποὺ ἡ καθημερινή τους χρήση — ἡ κατάχρηση νὰ ποῦμε — ἔχει θαμπώσει τὸ νόημά τους, ἔχει μειώσει μ' ἄλλα λόγια τὴν ἐκ-

φραστική τους ἀξία (π. χ: γλυκειά, εὐτυχής, δυστυχής, ὡραῖος κ.λ.π.). Τίς τέτοιου εἴδους λέξεις τίς ἀποφεύγουμε στὴν ποίηση ἢ τίς τοποθετοῦμε μὲ τρόπο ποὺ νὰ φωτίζωνται ἀπὸ ἄλλες. Δεύτερον: Κάθε ἔννοια, γιὰ νὰ πάρη ποιητικὴ μορφή, πρέπει νὰ συνδεθῆ μὲ τίς προηγούμενες καὶ τίς ἑπόμενες μὲ προσοχὴ καὶ σὲ τρόπο ποὺ νὰ μὴ χάση τίποτα ἀπὸ τὴν αὐτοτέλειά της. Ὅπως ἕνα διαμάντι δένεται μ' ἄλλα διαμάντια ἢ πολύτιμα πετράδια κι' ὅλα μαζὶ ἀποτελοῦν ἕνα κόσμημα χωρὶς ν' ἀδικηθῆ κανένα ἀπὸ τὴ λάμψη τοῦ ἄλλου. Γιὰ τὰ τεχνικὰ λάθη θὰ μιλήσωμε ἄλλοτε, ἂν μᾶς στείλετε κάτι καλλίτερο. Τὸ ἀνέκδοτο ἀκατάλληλο. — ΚΩΣΤ. ΤΑΞΙΔ., Πεῦκο. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλὰ λόγια καὶ συγχαίρομε γιὰ τὰ αἰσθήματά σας. Ἡ πάρα-πάνω ἀπάντηση, μ' ὅλο ποὺ δὲν σᾶς ἀφορᾷ ἐντελῶς, θὰ ἔπρεπε νὰ διαβαστῆ μὲ προσοχὴ κι' ἀπὸ σᾶς. Μελετῆστε νεοελληνικὴ ποίηση, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὰ δημοτικὰ τραγούδια τοῦ τόπου σας ποὺ ἔχουν τόσο λυρισμὸ καὶ τόση λεβεντιά. Εἶμαι σίγουρος πὼς θὰ γράψετε μιὰ μέρα ἄρτια τραγούδια. Ὅσο γιὰ τὸ πεζό, ὑστερεῖ. — ΔΗΜ. Ι. ΒΛΑΧ. Λαγκάδια. Μπράβο. Συγκινητικώτατο τὸ γραμματάκι σας καὶ ἀξιοπρόσεκτη ἡ ἔκθεσή σας γιὰ τὸν Ἐθνικό μας Ὕμνο. Στεῖλτε μας κάτι ἄλλο, γιὰ τὴ σελίδα, προσέχοντας περισσότερο τὴ γλῶσσα. Μιλᾶτε γιὰ τὸν Ἐθνικό μας ποιητὴ καὶ γράφετε μιὰ γλῶσσα μικτή. Ἡ δημοτικὴ εἶναι πιὰ καθιερωμένη στὴ λογοτεχνία μας. — Κ. Ι. ΚΑΓ., Λαγκάδια Γορτυνίας. Ἡ ἔκθεσίς σας πολὺ καλή, ἀλλὰ δὲν ἔχει τὴ θέση της στὸ «Βῆμα τῶν Νέων». Ἔχετε ταλέντο καὶ — πρᾶγμα ἐξαιρετικὸ γιὰ τὴν ἡλικία σας — στρωτὴ γλῶσσα καὶ ὕφος λογοτεχνικό. Στεῖλτε μας κάτι ἄλλο, ἕνα διήγημα, νὰ ποῦμε μὲ ὑπόθεση, μὲ κίνηση, μὲ διάλογο. Τὸ περιμένομε.— ΜΗΝ. Ε. ΜΑΤΣ., Πειραιᾶ. Ἀξίζετε μιὰ ἐνθάρρυνση. Τόσο ἡ μεταφραστική σας ἐργασία ὅσο καὶ τὸ πρωτότυπο καὶ οἱ χαριτωμένες ἀφελέστατες βινιέτες σας δείχνουν μιὰ ψυχὴ καλλιτεχνική. Θὰ δημοσιεύσωμε τὸ πρωτότυπο κάπως διωρθωμένο, γιατὶ οἱ μῦθοι ποὺ μεταφράσατε εἶναι γνωστότατοι καὶ ἀποδοσμένοι ἀπὸ δόκιμους ποιητές. — ΠΑΝ. Ι. ΚΟΝΤ., Μυτιλήνην. Γιὰ τὴν «Ἀνάσταση» σᾶς ἐγράψαμε. Στεῖλτε μας κάτι ἄλλο, ἀποφεύγοντας τὸν δύσκολο γιὰ τίς δυνάμεις σας συμβολισμό. — ΑΡΓ. ΑΡΑΒΑΝΟΠΟΥΛΟΝ. Ἔχετε ἀναμφισβήτητο ταλέντο καὶ ἀρκετὴ πεῖρα. Διαβάστε τὴ «Βραδυά» ποὺ ἐνεκρίθη ὅταν δημοσιευθῆ καὶ γράψτε μας σχετικά.— ΝΙΚ. ΠΑΠΑΝ. Ἔχει μιὰ ἀληθινὴ βουκολικὴ πνοὴ τὸ τραγουδάκι σας ἀλλὰ πολλὰ στιχουργικὰ λάθη ποὺ θὰ μπορούσατε μιὰ χαρὰ νὰ διορθώσετε μόνος σας καὶ νὰ μᾶς τὸ ξαναστείλετε νὰ δημοσιευθῆ. (Ὁ στίχος σας εἶναι «καμουφλαρισμένος», δεκαπεντασύλλαβος, ἀλλὰ δὲν ἀκολουθεῖ πάντα τὸ ρυθμικὸ βάδισμα ποὺ πρέπει. Παρατονίζετε: 2ος στίχος — ἀγνάντεψα κλπ.— 9ος στίχος:— Κι' εἶπα κλπ. — Ὑπερβατεῖτε; 5ος στίχος:—Εἶδα κοπάδια κλπ. — Δὲ ριμάρετε σωστά: πλαγιὲς κοπελιές, βελατά— μελωδικά, ζωή— ψυχή. — Ξέρετε πὼς ἡ εἰς τὴν λήγουσαν τονιζομένη ὁμοιοκαταληξία εἶναι σωστή, μόνο, ὅταν ἐκτὸς ἀπὸ τὸ τονιζόμενο φωνῆεν ὁμοιοηχοῦν καὶ τὸ προηγούμενο ἢ τὰ προηγούμενα σύμφωνα;). Τὸ περιμένομε.— ΝΕΟΦ. ΝΕΟΦ. Ἐγκρίνεται, θὰ δημοσιευθῆ.—ΘΕΟΔ.Ν. ΚΟΛ. Μαζέικα. Διορθῶστε τὴν γλῶσσα, συντομεῦστε το σὲ δυὸ χειρόγραφα καὶ ξαναστεῖλτε το. Προσέξτε δμως μὴν τὸ χαλάσετε. Κόψτε το σὲ ὡρισμένα μέρη ποὺ εἶναι πληθωρικὰ (μονόλογος, περιγραφές κλπ.). — Ι. ΚΑΡΓ., Ν. Σκοπός. Κακὴ διατύπωσις, γλῶσσα ἐντελῶς ἀκατάλληλη. Μὴν ἐπιχειρῆτε νὰ γράφετε, πρὶν μελετήσετε καλὰ συγχρόνους λογοτέχνες. — ΠΑΝ. ΕΠΑΜ. ΤΣΟΥΚ., Κάϊρον. Ἡ προσπάθειά σας νὰ κάνετε αὐτοψυχανάλυση ἦταν φυσικὸ ν' ἀποτύχη. Πάντως τὸ πεζογράφημά σας δείχνει μιὰ παρατηρητικότητα καὶ μιὰ κάποια εὐχέρεια στὴν ἔκφραση. Καταπιαστῆτε μὲ κάτι λιγώτερο δύσκολο, ἐργαστῆτε το μὲ κέφι καὶ στεῖλτε τό μας. Τότε θὰ σᾶς ποῦμε τίς κρίσεις μας λεπτομερέστερα.—ΔΗΜ. Α. ΠΑΓΙΑΤΗΝ, Λευκίμμην. Ὁμολογοῦμε πὼς μᾶς ξάφνιασε τὸ χειρόγραφό σας. Ἕνα ἀπὸ τὰ δύο: Ἢ πήρατε ἕνα ποίημα καὶ προσπαθήσατε νὰ τὸ κάνετε πεζό, χωρὶς να κατορθώσετε νὰ σπάσετε τὸ ρυθμὸ ποὺ καμπανίζει στὴν κάθε φράση ἢ ἔχετε τόσο ἔμφυτο τὸ ρυθμὸ ὥστε δὲν κατορθώνετε νὰ γράψετε πεζό. Περιμένομε ἀκόμα ἕνα δικό σας γιὰ νὰ σταματήσωμε σὲ μιὰ ἀπὸ τίς δυὸ ἐκδοχές. Ἂν— ὅπως θέλομε νὰ πιστεύωμε—δὲν ἔχετε ἀντλήσει ἀπὸ ξένη πηγή, σᾶς βεβαιώνομε πὼς ἔχετε ταλέντο. Πάντως νἄχετε ὑπ' ὄψει σας ὅτι ἡ κλοπὴ τῆς πνευματικῆς ἐργασίας ἑνὸς ἄλλου εἶναι τὸ χειρότερο καὶ τὸ ταπεινωτικώτερο εἶδος κλοπῆς. — ΝΙΚ. ΚΟΥΡ., Τρίπολιν. Ἔχετε ἄδικο πιστεύοντας πὼς ὁ πεζὸς λόγος εἶναι εὐκολώτερος ἀπὸ τὸν ἔμμετρο. Ἡ τεχνικὴ τοῦ πεζοῦ λόγου εἶναι πολὺ δύσκολη. Στὴν ποίηση συγχωροῦνται ἐλευθερίες (συντακτικοὶ καὶ πραγματικοὶ ἀκόμα ἀκροβατισμοί) ποὺ στὸν πεζὸ λόγο εἶναι ἀνυπόφοροι. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ κάνει πιὸ δύσκολο τὸν πεζὸ λόγο εἶναι ἡ σωστὴ τοποθέτηση τῆς κάθε λέξεως μέσα στὴ δράση, ὥστε ὄχι μόνο νὰ μὴ χάση τίποτα ἀπὸ τὴν ζωντάνια της ἀλλὰ καὶ νὰ παίρνη τὴν πρέπουσα ἀξία της. Ἡ ἴδια λέξη τοποθετημένη ἀλλοῦ ἔχει πολλὲς φορὲς ἀλλοιώτικη χρωματικότητα, γίνεται πιὸ ζωηρὴ ἢ πιὸ θαμπή. Σκεφτῆτε τα ὅλα αὐτὰ πρὸς τὸ παρόν. Μ' ἄλλη εὐκαιρία τὰ ξαναλέμε. — ΑΓΓ. Μ. ΚΑΛΛΙΦΡΟΝΑΝ, Ἐνταῦθα. Τὴν φωτογραφίαν μπορεῖτε νὰ τὴν ζητήσετε ἀπὸ τὸ γραφεῖο μας Λεωχάρους 19.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

ΣΤ. ΠΛΕΣΣΑΝ, Ζάκυνθον. Κακογραμμένες οἱ ἀσκήσεις σας καὶ ὄχι ἐνδιαφέρουσες. Τὰ σχήματα ἄλλως τε δὲν δημοσιεύονται, διὰ λόγους τεχνικούς. — Π. ΚΑΡΑΤΖΑΝ., Πειραιᾶ. Ἐγκρίνεται τὸ κρυπτογραφικόν. — Κ. Γ. ΚΑΡΚΑΝΗΗΝ., Λαμίαν. Ἐγκρίνονται. — ΑΛ. ΑΡΧΙΤΑΝ. Καλὰ τὰ σταυρόλεξά σας, ἀλλὰ ὡρισμένες λεπτομέρειες δὲν ἐπιτρέπουν τὴν δημοσίευσί τους. — Α. ΝΙΚΟΓΛΟΥ., Παλ. Φάληρον. Συγχαρητήρια γιὰ τίς λύσεις τοῦ 38ου. Ἔχετε ὅμως λάθος σὲ μία: εἶναι χορτοφάγος! —Ν. Γ. ΜΠΑΛΑΝ, Λίμνην. Ἀδίκως παραπονεῖσθε Διότι καὶ ἡ νέα σας ἄσκησις (τὰ μπουκάλια μὲ τὸ κρασί) ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν «Νεολαία». Ἀμφιβάλλετε; Ἀνοίξτε τὸ 20όν φύλλον, στὴ σελίδα 671 (Σπαζοκεφαλιές). Θὰ τὴν δῆτε στὴν πρώτη στήλη. Ὅσον διὰ τὴν κίνησιν τῶν ἐπαρχιῶν νὰ τὴν στείλετε εἰς τὴν ὀργάνωσιν (Καραγεώργη 4), ἁρμοδίαν νὰ κρίνη διὰ τὴν δημοσίευσιν ἢ μὴ αὐτῆς. — Γ. Ν. ΝΤΟΥΜΟΝ. Καστρί. Ἄνευ ἐνδιαφέροντος τὸ «Ναὶ ἢ ὄχι». — ΑΝΤ. ΛΟΥΠΑΣΗΝ, Κρήτην. Τὸ σταυρόλεξο ἀνεπιτυχὲς (πολλὰ μαῦρα). Ὁ κλέφτης ἔχει δημοσιευθῆ στὴ «Νεολαία».—Γ. Δ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ, Σαλαμῖνα. Μέτριες οἱ ἀσκήσεις σας. Πάντως δὲν πρόκειται περὶ ἀποκρούσεων ἀλλὰ περὶ λύσεων.— ΑΝΤ. Α. ΑΠΑΛΟΔΗΜΑΝ. Ἔχουν δύσκολες (Ἀρσίτης, Ρέμερ) καὶ ἀνεπιτυχεις λέξεις τὰ σταυρόλεξά σας (Ἀμοῦν τσεν, Ἄναστρα κλπ.).—ΠΑΝ. Ε. ΚΟΡΡΟΥ. Τὸ σταυρόλεξο ἀκατάλληλο. Ἐγκρίνονται τὸ μαγικὸν γράμμα καὶ τὸ κρυπτογραφικόν. Οἱ περισσότερες λύσεις σωστές.— Σ. ΛΑΒΔΑΝΟΝ. Μέρος τῆς πανοπλίας τῶν ἱπποτῶν, πόλις τῆς Ἱσπανίας, καρποφόρον δένδρον ἢ ἑρπετόν; — ΚΟΥΡΟΥΣΗΝ, Ἐνταῦθα. Δὲν εἶναι σταυρόλεξο (ὁριζοντίως καὶ καθέτως τὰ ἴδια). Ἀπὸ τὴ μία ὄψι τοῦ χαρτιοῦ ἄλλη φορά. —ΑΡ. Κ. ΚΑΛΜΑΤΗΝ, Ἀράχωβαν. Ἀνεπιτυχεῖς οἱ λέξεις τῆς ἀκροστιχίδος σας. — Β. Α. ΜΑΓΔΑΛΗΝ, Σπέτσας. Δὲν παρουσιάζουν ἐνδιαφέρον. — ΑΛ. ΝΟΜΙΚΟΝ, Ἐνταῦθα. Ἀπορρίπτονται ἐπειδὴ εἶναι γραμμένα ἀπὸ τίς δύο ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ. — Ν. ΔΑΥΚΟΠΟΥΛΟΝ, Ἰκαρίαν. Δυστυχῶς δὲν ἐκρίθη ἄξιον δημοσιεύσεως. — ΕΜΜ. ΚΟΥΝΟΥΠΑΝ, Ρέθυμνον. Γνωστὰ καὶ τὰ δυὸ τετράγωνα. — Α. Δ. ΜΑΤΑΡΑΝ, Πυρσόγιαννη. Ἀπορρίπτεται. — ΑΔΕΛΦΟΥΣ Β. ΑΥΓΕΡΙΝΟΥ, Ἀλωνίσταιναν. Ἀνεπιτυχεῖς οἱ ἀσκήσεις σας. — Π. Δ. ΚΑΝΑΜΑΝ, Θεσσαλονίκην, Α. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΝ, Βόλον, Ε. ΜΑΥΡΟΓΙΑΝΝΗΗΝ, Ι. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΝ, Πειραιᾶ, Σ. Κ. ΚΩΝΣΤΑΝ, Δ. ΑΛΕΞΙΟΥ, ἐνταῦθα, ἀπορρίπτονται. — Α. Π. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΝ, Τρίπολιν. Δὲν ἔχετε ἀντιληφθῆ τὸν μηχανισμὸν τῶν κρυπτογραφικῶν. — Ε. ΛΙΑΠΗ, Θεσσαλονίκην. Τὰ χρήματα διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς. Αἱ ἀσκήσεις ὄχι ἀπολύτως ἐπιτυχεῖς. — Α. Ι. ΠΕΤΡΟΥΤΣΑΝ, ἐνταῦθα. Τὰ σταυρόλεξα ἀνεπιτυχῆ. Τὰ τετράγωνα γνωστὰ καὶ τὸ παιδικὸν πνεῦμα δὲν εἶναι πρωτότυπον, ὡς ἰσχυρίζεσθε. Ἀπορρίπονται.— ΙΩ. ΚΑΦΕΤΖΑΚΗΝ. Ἀποσταλεῖσαι λύσεις ὀρθαί. Συλλαβόγριφος ἐγκρίνεται. Συγχαρητήρια.

ΟΙ ΕΠΤΑ ΣΟΦΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ ΤΩΝ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 1333)

Ὁ Θαλῆς μᾶς ἔχει κληρονομήσει θαυμάσια ἀποφθέγματα, ἀπ' τὰ ὁποῖα ἔχουν παραμείνει μοναδικὰ γιὰ τὴν λακωνικὴ σοφία των τ' ἀκόλουθα: «Καιρὸν γνῶθι» «Ὁ μέλλεις ποιεῖν μὴ λέγε» «Ἀποτυχὼν γὰρ καταγελασθήση» «Κτῆσαι ἀΐδια». «Πιστὸν γῆ, ἄπιστον θάλασσα» ἄπληστον κέρδος» καὶ τὸ περιφανέστατον ἐκεῖνο «Γνῶθι σαυτόν».

Ὁ ἀνιδιοτελὴς σοφός.

Ὁ Πιττακὸς ὁ Μυτιληναῖος ἦταν ὁ πιὸ μετριοπαθὴς καὶ ἀνιδιοτελὴς ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ σοφούς. Ἔζησε ἑκατὸ ἀκριβῶς χρόνια, κατὰ τὰ ὁποῖα διακρίθηκε γιὰ τὴν θαυμαστὴ σύνεσι καὶ σοφία του. Ἀλλὰ καὶ ὡς στρατιωτικὸς διέπρεψε καὶ ὡς πολιτικός. Ἐλευθέρωσε τὴν πατρίδα του ἀπ' τὸν τύραννο Μέλαγχρο καὶ τὴν ἐκυβέρνησε μὲ πρωτοφανῆ δικαιοσύνη.

Κατ' ἐξοχὴν δίκαιος.

Τέταρτος κατὰ σειρὰν σοφὸς τῆς ἀρχαιότητος ἦταν ὁ Βίας ἀπὸ τὴν Πριήνη τῆς Ἰωνίας. Ὁ Βίας φημιζόταν γιὰ τὴν μεγάλη ρητορικὴ δεινότητά του καὶ τὴν φιλοδικίαν του. Κανένα ποτὲ δὲν ἀδίκησε. Ἡ δὲ δικαιοσύνη του γιὰ ὅλους ὑπῆρξε παροιμιώδης.

Ὁ βραχυλόγος σοφός.

Ὁ Χίλων ὁ Λακεδαιμόνιος ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ βραχυλόγους σοφούς. Μιλοῦσε πάντοτε μὲ μονοσύλλαβα ἢ δισύλλαβα.... Ἐφημίζετο ὅτι εἶχε μαντικὴ δύναμι καὶ πέθανε ἀπὸ τὴν μεγάλη του χαρὰ μέσα στὸ στάδιο, ὅταν εἶδε τὸν γυιό του νὰ νικᾷ στοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας.

Περίφημα ἔχουν καταστῆ τὰ ἀκόλουθα ἀπαράμιλλα σὲ λακωνικὴ σοφία ἀποφθέγματά του: «Μέτρον ἄριστον». «Θυμοῦ κράτει». «Ἡ γλῶσσα μὴ προτρεχέτω τοῦ νοῦ». «Μὴ ἐπιθύμει ἀδύνατα». «Ζημία χρῶ».

Ὁ ἕκτος τῶν ἑπτὰ σοφῶν ὑπῆρξεν ὁ Κλεόβουλος. Ἦταν ποιητής, φιλόσοφος, μάντις καὶ τύραννος τῆς Λίνδου τῆς Ρόδου. Ἡ ζωή του διέρρευσεν ἤρεμη χωρὶς περιπέτειες καὶ ἐπεισόδια. Ἀπὸ τὰ ἀναρίθμητα ἀποφθέγματά του ἔχουν μείνει παροιμιώδη τ' ἀκόλουθα: «Γλώττης κράττει». «Βίᾳ μηδὲν πράττειν». «Εὖ τὸ σῶμα ἔχειν καὶ τὴν ψυχήν». «Φιλήκοον καὶ μὴ πολυήκοον».

Ὁ τελευταῖος σοφός.

Ὁ τελευταῖος ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ σοφοὺς ἦταν ὁ περίφημος τύραννος τῆς Κορίνθου Περίανδρος. Ὁ Περίανδρος ἐπροστάτευε τὰς τέχνας καὶ τὰ γράμματα, τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀνισχύρους καὶ καταπολεμοῦσε τὴν σπατάλη καὶ τὴν πολυτέλεια.

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.

